திருவாசகப்பேறு

சிவபுராணமும்
கீர்த்தித்திருவகவலும்

க. சு. நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார்
உரையாசிரியர்

நாவலர் அச்சுக்கூடம்
யாழ்ப்பாணம்.

சிவபுராணமுங் கீர்த்தித் திருவகவலும்

உரையாசிரியர் குறிப்பு.

மணிவாசகப்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாசகத்திற்கு அவரிட்ட பெயர்கள் சிவபுராணம், குழைத்த சொன்மாலை முதலியனவேயாம். அடிகள் நூல் முழுவதற்கும் இட்ட சிவபுராணம்என்னும் பெயரே பிற்காலத்தில், நூலுறுப்பாகிய முதற்பாட்டிற்குப் பெயராயிற்று. நுணுகி ஆராயுங்கால், சிவபுராணம்அடிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தற்சிறப்புப் பாயிர மென்பது புலப்படுகின்றது. அதனை யடுத்துள்ள மூன்றகவல்களும் நூல்வரலாறெனக் கொள்ளத்தக்கன.

மணிவாசகப்பெருமான் வரலாறறியன உணர்ந்து கொள்ளுதற்குச் சிவபுராணமுங் கீர்த்தித்திருவகவலுமே பேருதவி பயப்பன. தனிநூலாக இவ்விரு திருப்பாட்டுக்களும் உரையுடன் வெளிவருவதற்கு இச்சிறப்பும் ஒரு காரணமாகும்.

அடிகள் திருப்பெருந்துறையில் உபதேசம் பெற்றமை முதலாய முக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் புராணகாரர் கொள்கைக்கு இந்நூலகச் சான்றுகள் சார்பாக இல்லாமையை ஆங்காங்குச் சுட்டியுள்ளேன். கோகழி என்பது திருவாவடுதுறையேயன்றித் திருப்பெருந்துறையன்றெனவும், அடிகள் முதன்முதலில் உபதேசம்பெற்ற இடம் உத்தரகோசமங்கையே யன்றித் திருப்பெருந்துறையன்றெனவும், அடிகள் உத்தரகோசமங்கையில் உறைந்தகாலைச் சிவனடியார்களை இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் ஆட்கொண்டான் எனவும், இன்னோரன்ன வகையில் அடிகள் வரலாறு சொல்வதை ஆதாரங்களுடன் நிறுவியுள்ளேன். புராணங்களாலுந் தலவரலாறுகளாலும் கூறப்பட்டவற்றை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு அவற்றிற்கேற்ற வகையில் திருவாசகத்திற்கு இடப்பட்டுப் பொருள் விரிப்பதிலும் மற்றைய வரலாறு

களை மறந்து திருவாசகத்தையே நுனித்து நோக்கி அடிகள் ஆட்கொள்ளப்பட்ட இடம் ஆதியனவற்றை வரையறைசெய்து கொள்ளலே நன்மை பயக்குமெனக்கொண்டேன். புராணங்கள் ஒன்றோடொன்று மாறுபடுவதால் அவற்றை முழுவதும் உண்மையாகக் கொண்டிலமேனும் மணிவாசகப்பெருமான் வரலாற்றை ஒழுங்குபட அறிய உறுதுணை பயந்த புராண ஆசிரியர்களின் அருஞ்செயல் குறைத்து மதிக்கற்பாலதன்று.

அகப்பொருள் துறைதழுவி உரையெழுத நேர்ந்தமையின் பெண்பாற்பெயர் வினைகளும் இடையிடையே இடம்பெறுவனவாயின. எனினும் பொழிப்புரைமுதலாய வரன்முறைப் பாட்டில் உள்ளபடி பொதுப்பட எழுதினேமென்க. அகப்பொருளின் தூய்மையும் மேன்மையும் விளங்குதற்கும் தொல்காப்பியம் முதலாய நூல்களில் அகப்பொருள் இலக்கணம் கூறப்பட்டிருத்தற்கும், திருவள்ளுவர் குறளினும் திருக்கோவையாரினும் அகப்பொருட் செய்திகள் பேசப்படுதற்கும் உரிய முக்கிய நோக்கத்தை இந்நூலுரை ஒருவாறு புலப்படுத்துமெனவே எண்ணுகின்றேன்.

மணிவாசகப்பெருமானார் காலம் முதலியவற்றை ஆராய்தற்குத் திருவாசகத்தில் மேலும் பல ஆதாரங்கள் புலப்பட்டுள. அவைநூலில் ஆங்காங்குக் கூறப்பட்டுள. இந்நூல் அன்புநூலாயினும் ஆராய்ச்சி நெறிக்குரிய பல இடங்கள் ஆங்காங்கு வருதலின் உரை இத்துணை விரிந்ததென்க.

இந்நூலை வாங்கிக் கற்கும் அன்பர்கள் திருவாசகப் பேருரை முழுவதும் விரைவில் வெளிவருவதற்கு உதவி செய்தவர்களாவர் ஆதலின் அன்னாரனைவர்க்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக. இந்நூல் விரைந்துவெளிவருதற்குப் பல அன்பர்கள் புரிந்த உதவி மறக்கற்பாலதன்று. அவர்களுள்ளும் சிறப்பாக கௌரவ திரு. சு. நடேசன் (தபால்-செய்தி மந்திரியார்) அவர்கள், ஸ்ரீமதி தங்கம்மா நடராசா அவர்கள், திரு. க. இராமச்சந்திரன் அவர்கள், திரு. கு. பூரணானந்தா அவர்கள் ஆதியோர்க்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

மாவிட்டபுரம்
1-10-53.

க. சு. நவநீதகிருஷ்ணபாரதி
உரையாசிரியர்.

திருவாசகப் பேறு.

வெண்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தொல்லை இரும்பிறவிச் சூழுந் தளைநீக்கி
அல்லல் அறுத்து ஆனந்தம் ஆக்கியதே-எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவா சகம்-என்னும் தேன்.

என்னும் இவ்வெண்பாவினால், திருவாசகத்தேன்பிறவி நோயை நீக்கி ஆனந்தத்தை ஆக்கியதுஎன, அதனால் வரக்கடவதாகிய பேறு கூறப்படுகின்றது.

பொழிப்புரை:— வரம்பு பெறாத வழியைத்தரும் திருவாதவூரில் அவதரித்தருளிய எம்தலைவராகும் திருவாதவூரடிகள் திருவாய் மலரில்தோன்றிய, திருவாசகமென்று சொல்லப்படும் தேனாகிய மருந்தானது தொன்றுதொட்டு வரும் பெரும்பிறவியாகிய உயிரைச் சூழுங் கட்டினை வலியறப் போக்கி, துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய அறியாமையை அறுத்து, அறிவுடைமையைத்தந்து, இன்பத்தை உளதாக்கியது என்றவாறு.

விளக்கவுரை:— எல்லை மருவா நெறியாவது, பிறப்பு இறப்பு என்னும் வரம்புகளைப் பெறாதவழி. அது வீட்டினைக் காட்டும் வழி என்க. அந்நெறியையே அன்பின் ஐந்திணை நெறிஎன யாங்கோடும். இதனை இதன் இறுதியில் விரித்துக் கூறுதும். இனி நெறியென்றதனை ஆகுபெயராகக் கொண்டு வீடு எனப் பொருள் கொள்ளலும் பொருந்தும். எல்லை மருவிய நெறியாவது, பிறப்பு இறப்பு என்னும் வரம்புகளுக்குட்பட்டவழி. அஃது உலகிலே மீண்டும் மீண்டும் வந்து போகுமாறு காட்டும் வழி

சல்லை மருவா நெறியடைந்தார், இடரின் நீங்கி நல்லறிவு பெற்று இன்புறுவர். எல்லைமருவிய நெறியடைந்தார், தாம் எய்தும் இடர்களைந்து இன்பம் பெற்றுக் கொள்ளும் அறிவாற்றல் பெறாராய்த் துன்புறுவரென்க.

மருவாநெறியளிக்கும் வாதவூரன்; அவன் எங்கோ னென்க. தாவர சங்கமங்கள் என்னு மிரண்டுருவில் நின்று மாபரன் பூசை கொண்டு மன்னுயிர்க்கு அருளை வைப்பன் என்பது மரபாகலின் "எல்லைமருவா நெறியளிக்கும் வாதவூரெங்கோன்" என்றாரென்க. மருவாநெறியளித்தலை வாதவூருக்கு அடையாக்கின், அது முதற்கண் வாதவூரைச் சிறப்பிக்கு முகத்தால், அவ்வூர்ப் பிறந்தார் அனைவரையும் பொதுப்படச் சிறப்பிக்கும். அங்ஙனம் சிறப்புற்றோருள் திருவாதவூரடிகளும் ஒருவராக, ஆக்கியோன் பெருமைக்குத் தனிப்பட்டதொரு சிறப்பின்றி இழுக்குண்டாமாதலின், அதனை அடிகளுக்கே அடையாக்குக. இங்ஙனமாக்கின், அடிகளுக்கமைந்த தனிச் சிறப்பானது, அவர் அவதரித்தருளிய ஊருக்கும் ஆங்குத் தோன்றினோர்களுக்கும், அவர் காரணமாகப் புத்தம்புதிய பெருஞ்சிறப்புண்டாக்குமென்க. இதுகொண்டு அவ்வடையைத் திருவாசகத்தேனுக்கு அடையாக்குதலையும் தவிர்க; நூலிற்குப் பெருமை கூறாத காலையும், ஆக்கியோன் பெருமை தானே நூலுக்கு இயைவது ஒருபுறமாக, ஈண்டு முன்னிரண்டடிகளாலும் நூலின் பெருமை கூறப்பட்டதாகலின் என்க.

வாதவூரெங்கோன் என்றதனால் அடிகளுக்குத் திருவாதவூரர் என்னும் பெயரும் உளதென்பது பெற்றாம். இன்னும்,

"வருவாசகத்தினின் முற்றுமுணர்ந் தோனைவண் தில்லை
மன்னைத்
திருவாதவூர்ச்சிவபாத்தியன் செய்திருச் சிற்றம்பலப்
பொருளார்தரு திருக் கோவைகண்டேயுமற்றப்பொருளைத்
தெருளாத உள்ளத்தவர் கவிபாடிச் சிரிப்பிப்பரே"

என, நம்பியாண்டார்நம்பியவர்கள் குறிப்பிட்ட வாறு சிவபாத்தியன் என்னும் பெயரும் அடிகளுக்குள தென்பதும் உடன் கொள்ளப்படும். இன்னும் திருவாத வூரிறைவன் திருவருளினலேதிருவவதாரம் செய்தார் என் பதும் பெறுதும். அடிகள் எமக்கு வீட்டுநெறி காட்டி ஆட்கொள்ளும் அருள் நிரம்பியவருமாவர் என்க. இனி, எங்கோன் என அடிகளைக் குரவராகக் கொள்ளுதற் கிருந்த காரணம் திருவாசகம் என்பதும், எனவே, இவ் வெண்பாவைப் பாடியவர் அடிகள்பால் திருவைந்தெழுத் துபதேசம் பெற்றுக் கொள்ளாதவர் என்பதும், அத்திரு வாசகத்தையும் அடிகள் உபதேசிக்கப்பெருதே பிறர் பாற் கேட்டுப் பயின்றவராவர்என்பதும் இவ்விலேசினுற் பெறப்பட்டன. இனி, இவ்வெண்பாவை இயற்றியவர் அடிகள்பால் உபதேசம் பெருதாரே யெனினும்,

"...............................அவனியில் வந்து
குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென்று இகழாதே திருவடி யிணையைப்
....
சாயா அன்பினை நாடொறும் தழைப்பவர்
தாயே ஆகி வளர்த்தனை போற்றி" (போற்றித். 75-89)

என அடிகள் ஓதியதனுல், உடம்படு புணர்த்தி அடி களே கட்டளை யளிக்கப் பெற்றவர் ஆவார் என்க. மற்றி தனுல் அடிகளையே எங்கோன் எனக் குரவராகக் கொண்டு திருவாசகமோதிப் பயன் பெறுதலும் கூடு மென்றறிக. இனி, இயைபு பற்றி இவ்வெண்பாப்போந்த வரலாற்றினையுஞ் சிறிது ஆராய்வாம்.

திருவைந்தெழுத்தினை முறைப்படி உபதேசம் செய் யப்பெற்று, குருலிங்கசங்கமங்களிலே வேறுபாடற்ற அன்பு பூண்டும், காலைக்கடன் நீரில்மூழ்குதல், நித்திய கர்மானுஷ்டானம் செய்தல் என்னும் இவற்றிலே குறை யின்றியும், அதன்பின் குறித்த நேரத்திலே ஏற்ற இடத்

திலே உரியதொரு திசைநோக்கி இயைந்த இருக்கையில் வீற்றிருந்து கொண்டு, ஐம்புலனடக்கி, மனதை ஒருவழி நிறுத்தி, அதன்கண் இறைவனை வாழச்செய்து, அத்தியான உருவிற் போந்த அவனையே சிந்தித்து ஐந்தெழுத்தோதி, ஓதுங்கால் எண்ணப்படும் பொருளினும் எண்ணு முறையினும் தொகையினும் குறையின்றியும் செவ்வி பெற்று வருவோர் நற்பயன் பெறுவர். இந்நியமத்திலே ஒன்றன் பகுதியிலே ஒரு சிறிது மாறுபடினும், அம்மாறு பாட்டைப் பெற்றவர் இம்மை மறுமை வாழ்வெல்லாம் ஒருங்கே இழந்தலோடு மீளா நரகமும் எய்துவர் என்பது ஆந்தர் கட்டளை.

மேற்கூறியநியமங்களைக் கைக்கொண்டொழுகி வரும்போது இடையிலே நேர்தற்கிருக்கும் இடையூறுகளுக்கு அஞ்சினன் ஒருவன், தன் வாழ்வை முனிந்து, இனி இன்னதுதான் செய்வல் எனத் தெரியாது மயங்கி இருந்த காலத்தே, திருவாசகப்பாக்களை ஓதக் கேட்டான்; அவன் செவியிலே தேனூறு பாய்ந்தது; அவ்வழியாக உள்ளம் புகுந்தது; அவனது மனப்புண்ணைத்தீர ஆற்றி இன்ப மூட்டியது; அவன் புலன்களிலே சிவமணங் கமழ்ந்தது; சிவனே ஆண்டவன் என்றும், தான் அவற்கு அடியவன் என்றும் உணர்ச்சி மேலிட்டு, திருவாசகத்தேனை மேன் மேலும் பாய்ச்சிச் சிவத்தை விதைத்துச் சிவபோகம் விளைய நுகர்ந்தான். அவனது நுகர்ச்சியின் விளைவே இவ்வெண்பாவாகும்.

இனி, விதி விலக்கின்றிப் பழிபாவங்களுக்கஞ்சாது இரக்கம் என்பது எள்ளளவேனுமின்றி, எல்லாவுயிர்களும்கண்டு அஞ்சுதற்குரிய கூற்றினை யொத்த கொடுஞ் செயலாளன் ஒருவன், இந்நூலின் ஒரு திருப்பாடலைக் கேட்டுத் தன்வயமழிந்து பரவசப் பட்டுத் தானும் பாடினன்! உள்ளுருகினன்! நாக்குழறினன்! மெய்ம்மயிர்சிலிர்த்தான்! ஆனந்தப்பித்தேறிக் கூத்தாடினன்! திருவாசகப்

பித்தன் எனப்பட்டான்; மறுபிறப்பெய்தினன்; நூல் மூற்றையும் கற்றுத் தெளிய வேணவாக் கொண்டான்; நல்லாசிரியன் ஒருவனை வழிபட்டு ஆக்கியோன் பெருமை முதலியவற்றை உணர்த்த உணர்ந்து கொண்டு நூலைக் கற்றுக் கேட்டுத் தெளிந்தான். அவனது உள்ளத்துள் விளைந்த விளைவே இவ்வெண்பா எனினும் பொருந்தும்.

அடிகள் இறைவன்பாற்பெற்ற உபதேசத்தின் விளைவே திருவாசகமாம். திருவென்பது, ஈண்டுப் பிறவி யல்லலை அறுத்து எய்தப்பெறுவதாகிய வீடு. வாசக மாவது மணிவாசகம். மணி என்றது குருமணியை. மணி வாசகமென்றது குருமணியால் அறிவிக்கப்பட்ட திரு வைந்தெழுத்தை என்க. "வாக்குன்மணிவார்த்தைக் காக்கி" (திருச்ச. 26) என்றும், "பேச்சிறந்த மாசில் மணி யின் மணிவார்த்தை பேச" (பண்டாய. 7) என்றும் "மறை பயின்ற வாசகன்" (திருவார்த். 1) [மறைபயின்ற வாசகம் — திருவைந்தெழுத்து.] என்றும் கூறப்பெற்ற அடிகள் திருவாக்குகளே அதனை வலியுறுத்தும். திரு வைந்தெழுத்தின் விளக்கமே திருவாசகம்என்பது. திருவாசகத்தின் மூலப்பொருள் திருவைந்தெழுத்தும் திருவைந்தெழுத்தின் மூலப்பொருள் சிவமுமாம். எனவே திருவாசகம் என்பது ஆகுபெயரென்க.

தளை-கட்டு. உயிரைச் சூழுங் கட்டு மலக்கட்டு, உட லைச் சூழுங்கட்டும் மலக்கட்டே. உயிரைச் சூழும் மலம் ஆணவம் முதலாயின. உடல்மலத்தை நீக்குவது தேனீக் களால் சேர்க்கப்பட்ட மலர்த்தேன். உயிர் மலத்தை நீக்குவது. அடிகளின் திருவாய் மலரினின்றும் பெருகிய திருவாசகத்தேன். தேனீக்கள் மலர்க்கண்ணுள்ள தேனை வலிந்து பெற்றுத் தாமும் தம்மரபும் நுகராதே பெரும் பான்மையும் வைத்திழக்கும். "வைத்திட்டினார் இழப்பர் வான்தோய்மலைநாட உய்த்தீட்டும் தேனீக்கரி" (நாலடி. 10) என்பதுங் காண்க. உலகம் உய்தல் வேண்டுமென்னும்

உணர்ச்சியற்ற அம்மலர்போலாது, திருவருள்உணர்ச்சி வடிவாகிய அடிகளின் திருவாய்மலர்த்தேனே தானும் அழியாது, தன் மரபில் வந்த அடியார்களும் அழிவெய்தப் பெருமல் ஓம்புதற்குரியதாய் ஆனந்தம் பயக்கும் இயல்பிற்றென்க. கைப்பு முதலாய வெறுக்கத்தக்க சுவைகொண்ட மருந்தினை உள்ளே கலந்ததேனு முண்டு. திருவாசகத்தேன் பிறிதொன்றனையும் வேண்டாது தன்னியல்பானே உயிர்மலங்களையுமென்க. அதாவது, உடற்பிணியை நீக்குதற் பொருட்டு வெட்டியும்-கிண்டியும்-கீறியும்-அரிந்தும்-எரியும் மருந்தினை உள்ளிட்டும்-கைப்பு முதலிய வெறுக்கத்தக்கமருந்தினை உண்பித்தும்-உணவு சுருக்குவித்தும் வரும் முகத்தால் நோய் நீக்குதல் ஒரு வகையும், அத்துன்பமெல்லாம் தோன்றப்பெருதே இனியமருந்தினையூட்டித் துன்பம் போக்குதல் பிறிதொரு வகையுமாக உடல்நோய் நீக்கும் முறைகள் இரு வகை உள்ளனபோலவே, உயிர்நோய் நீக்குதற்கண்ணும் அவ்விருவகையும் போன்ற முறைகள் உள. இனி, ஒரு மருத்துவன் இயல்பாகிய இனியதேனைக்கொண்டு எல்லா நோய்களையும் நீக்கியாங்கு, உயிர்நோய் அனைத்தினையும் அடிகளாகிய உயிர் மருத்துவனர் திருவாசகத்தேன் கொண்டு நீக்கினர் என்பதாம். இம்முறைஅவ்விரு முறைகளினும் வேறுப்பட்டதொரு புத்தம்புதிய முறையாம் என்க. திருவாசகமென்னும்தேன் என்றமைக்கேற்பத் திருவாய் மலர் என்றும், அல்லலறுத்தென்றமைக்கேற்பத் தேனுகியமருந்து என்றும்விரித்தாம். "ஏனைப்பிறப்பறுக்கும் எம்மருந்தே" (கோயில்திருப். 4) என்றதும்காண்க. இனி இறைவன் திருவடிமலரில் அடிகளாகிய கோத்தும்பி நுகர்ந்தீட்டியதேன் என உரைத்தலுமொன்று.

உயிரும் தளையும் அநாதியாகவே தொடர்புடையன என்பது தோன்றத் "தொல்லை" என்றும், தளையானது தளையின் எளிதில் தடுத்தற்கரியதாகிப் பெருகிக் கொண்

டேவரும் என்பது தோன்ற "இரும்பிறவி" என்றும் தளை உயிரை வளைந்து முற்றுதல் செய்யும் என்பது தோன்றச் "சூழ்தளை" என்றும், அறியாமை அல்லலைப் பயந்தே தீரும் என்பது தோன்ற ஆகுபெயரான் அறியாமையை "அல்லல்" என்றும் கூறியவாறாயிற்று.

ஏகாரம்ஈற்றசை. வீடுபேறனது தன்னையே யன்றிப் பிறிதொன்றனையும் அறிவியாதும், அறியச் செய்யாதும் நிற்கும் நிலையைச் செய்வதுபோன்றே இவ்வேகாரமும் ஆனந்தத்திலே அழுந்துமாறு அசைத்து நிற்குமாதலின் என்க.

இனி, இத்திருவாசகம் அன்புநெறியான் இயன்ற தென்பது வெளிப்படை. அந்நெறியாவது, காதலன்-காதலி-மக்கள்-பெற்றோர்-பாங்கர்-பாங்கியர்-ஆண்டான்-அடிமை-மாமன்-மருகன் என்றாங்கு வரும் தொடர்போடு இறைவன்பாலீடுபட்டு ஒழுகிவரும் ஒழுக்க நெறியென்க. இவ்வனைத்துள்ளும் காதலர் முறையே மிக்க சிறப்புடையது; அஃது எல்லா நெறியையும் பயக்க வல்லது; வீடுபேற்றைத் தவிர்த்துப் பிறவற்றைப் பேணாத பெருமை படைத்தது; வானவர் நெறியினும் சாலச்சிறந்ததென்க. இந்நெறியையே அடிகள் விழைந்து மேற்கொண்டார் என்பது தெளிவு.

இத்திருவாசகத்தின் செலவு, இறைவன் பலவிடங்களிலும் அடிகளை ஆங்காங்கு அளித்தும் குழைத்தும் ஊக்குதலால், அடிகள் அவனையே பாடிக்கூட வேண்டும் என நுதலிப்புகுந்து, பாடிவருங் காலத்தே, முன்பிரிந்த நினைவு வரப்பெற்றுவருந்திஈற்றில் அவனை அணைதற்குரிய காதல் கைம்மிக்குத் திருவெம்பாவை முதலாய காதல் விஷயங்களை மேற்கொண்டு, அங்ஙனமே சென்று, என்னுள்ளே ஆறுதற்காக இங்ஙனம் இயம்பினேன் என ஆறுதல் பெற்று, மேலும் இந்நிலையே பற்றி நின்று

உண்மையுணர்ந்துவியப்புற்றதாகக்காணப்படுகிறது. இப்பகுதி, கந்தருவத்தின் இழிந்த பெருந்திணையாமேனும் அடிகள் உள்ளம் ஐந்திணை யன்பு நிரம்பி, தலைமக்களும் பிறருமாகிய(பிறசுற்றமாகிய)பலவடிவுகளைக்கொண்டு ஒரு காதற் குடும்பமாகிக் கருத்துலகில்நிலைபெற்று, அன்பின் துறைதோறும் காணப்பட்ட இன்பமெல்லாம் துய்த்து ஊடல் கொண்டவழித் தோழிதேற்ற ஊடல்நீங்கிஒன்றுகிப்புணர்ந்த தலைவியின் ஆக்கமே தலைவற்கும்வீடுபேறாய பெற்றிக்கண் நிலைநிற்றலின், அங்ஙனம் கொள்ளாது, திருவாசகமும் திருக்கோவையும் ஒருதிருநூலின் இருபேருறுப்புக்களாம் எனக்கொண்டு, அன்பின் ஐந்திணைக்கு நிமித்தமாக நிற்றலின், அத்திருவாசகத்தினையும் கந்தருவம் எனவே கோடும். கோவைக்கண் பயின்ற கைக்கிளை போல என்க. மேலும் திருவாசகத்தின்கண் பயின்று வந்த பெயர்கள் எல்லாம் புனைபெயர்கள்என்க. தலைவன் இயற்பெயர் இன்னதென்றியாரும் கூறற்கியலாது. “ஒருநாமம் ஓருருவம் ஒன்றுமிலாற்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாடி” (திருத்தெள். 1) என்றலுங் காண்க.

இனி, பெருந்திணைக்குரிய உறுப்புக்களையடக்கியும், சுட்டியொருவர் பெயர் கொண்டும் ஐந்திணை வருதலுமுண்டு. கந்தபுராணத்து வள்ளியம்மை திருமணம் இங்ஙனமே வந்தது. அதனுள், விநாயகராகிய யானையைக் கொண்டு வள்ளியை அஞ்சுவித்தது நடுங்கநாட்டத்துட் பட்டுப் பெருந்திணைப்பாலதாம். இங்ஙனமாகவும் அப்படலத்தை அன்பின்ஐந்திணை எனவே சான்றோர் கொள்ளுவர்.

நிற்க, அடிகள் அன்பின் ஐந்திணை நெறிக்குத் தக்கவர் என்பதும், திருவாசகம் அதற்கு நிமித்தம் என்பதும்,

"வாருவாசகத்தினின் முற்றுமுணர்ந்தோனை வண்டில்லை மன்னைத்
திருவாதவூர்ச்சிவபாத்தியன் செய்திருச்சிற்றம்பலப்
பொருளார்தரு திருக்கோவைகண்டேயும் மற்றப்பொரு
தெருளாதஉள்ளத்தவர்கவிபாடிச்சிரிப்பிப்பரே. [ளைத்

என்னும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருப்பாட்டால் ஐயமற விளங்குகின்றது.

இனி, "இருந்துதிஎன்வயிற்கொண்டவன்" எனத் திருக்கோவையாரின்கண் கூறுதலானே, அவ்விருந்துதி யாவது திருவாசகம் என்பது பெற்றாம். கொண்டவன் எனவே, அதனைப்பாடுவித்துக் கேட்டு ஏற்றுக்கொண்டவன்என்பதும்பெறப்படும். இங்ஙனம் இறைவன்தம்பால் இத்துதிநூலை ஏற்றுக் கொண்டமையால், அதற்குத் தற்சிறப்புப்பாயிரமும் அடிகள் கூறவேண்டுமென இறைவனல் கட்டளையிடப் பெற்றார் என்பதுமுணரப்படும். அதன் விரிவை அடுத்த திருப்பாடல் உரையுட் காண்க. இங்ஙனம் அடிகள்கூற இறைவன் கேட்டானுதலின், இத் "தொல்லைஇரும்பிறவி" என்னும் வெண்பாவை இறைவனே கூறினன் என வூகித்தற்கும் இடனுண்டு. மேலும் ஆராய்க. இறைவனே இயற்றினன் எனின், "எங்கோன்" என்றது காதல்பற்றி வந்ததென்றும் துணிவுபற்றி ஆக்கும் எனற்பாலது ஆக்கியதே எனவந்ததென்றும் கொள்க.

சிவபுராணம்

தற்சிறப்புப் பாயிரம்.

[கலிவெண்பா]

திருச்சிற்றம்பலம்.

நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகமம் ஆகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க

வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடிவெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள்வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க

ஈசன் அடிபோற்றி எந்தை அடிபோற்றி
தேசன் அடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநம் தேவன் அடிபோற்றி

ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி
சிவனவனென் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன்அரு ளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுராணந் தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பனியான்

கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளி
எண் இறந் தெல்லை இலாதானே நின்பெருஞ்சீர் [யாய்
பொல்லா வினையேன் புகழுமா றென்றறியேன்

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்

எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேஉன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே

வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
பொய்யாயின எல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே

ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்
நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே

கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
நிறங்கள்ஓர் ஐந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை

மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டிப்
புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலன்ஐந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய

விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் ளுருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனார் அமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்

பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
நீராய் உருக்கிஎன் ஆருயிராய் நின்றானே
இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே

அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே [தின்
கூர்த்தமெய் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்

நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்நின்ற
தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்

மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேஎன் சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ணா ரமுதே உடையானே
வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
ஆற்றேனெம் ஐயா அரனேயோ என்றென்று

போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
தில்லையுள் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே

அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவபுராணம், சிவனைப்பற்றிய பழையவரலாறு எனப்படும். அஃதாவது தொன்று தொட்டே பிறவியை அஞ்சித்தன்னை விடாது அடைக்கலம் புகுந்த அன்பரைச் சிவபுரத்தினுள்ளே தன் அடிக்கீழ் இன்பந்துய்க்குமாறு வைக்கும் அவனது இயல்பாகிய திருவருட் செயலைக் கூறும் பகுதி என்க. சிவபுராணன், சிவனாகியபழையவன்; அவனைப் பற்றிய புராணம் எனினுமாம். இனி, புராணம் என்பது நாலுக்குப் பெயராவதோடு நாலுறுப்புக்கும் பெயராதலைப் பெரியபுராணத்துள்ளும், நாலுறுப்பு ஒன்றற்கே பெயராதலைத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச் செய்த இலிங்கபுராணம், ஆதிபுராணக் குறுந்தொகை என வருவனவற்றுள்ளும் காண்க.

சிவபுராணம் ஒழிந்த ஏனையவற்றுக்கும் இங்ஙனம் உரைப்பன் எனவும், இதனைச் சொல்லுவார் இது பயன் பெறுவர் எனவும்கிளந்தோதாதுவிட்டமையின், சிவபுராணம் என்பதே இத்திருவாசகத்திற்கு அடிகள் இட்ட பெயராகும். அன்றேல், சிவனைப்பற்றிய நூல்யாதேனும் அதனைக் கூறுவோர்-கேட்போர் என்பவர்கள், சிவபுரம் செல்லுவார்கள் எனப் பொதுப்படக்கூறியவாறெனினும் அமையும். அங்ஙனம் அமைந்த காலையும் திருவாசகமும் சிவபுராணம் எனவே படும்.

இத்திருப் பாடலில் "நமச்சிவாயவாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க" என்னும் முதலாமடி தொடங்கி "அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி" என்னும் பதினெட்டாமடி இறுதியாகவுள்ள பகுதியால் கடவுள் வணக்கமும், 'சிந்தைமகிழச்சிவபுராணந்தன்னை-முந்தைவினை முழுதும் ஓயஉரைப்பன்யான்" (19—20) என்னுமடிகளால் செயப்படுபொருளும், "கண்ணுதலான் தன் கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி" என்னும் 21ஆம் அடிதொடங்கி, பொல்லா வினையேன்புகழுமாறுஒன்றறியேன் என்னும்25ஆம்அடி இறுதியாகவுள்ள பகுதியால் அவையடக்கமும், "புல்லா

கிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகி" என்னும் 26-ஆம் அடிதொடங்கி, "சொல்லியபாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்" என்னும் 93 ஆம் அடி இறுதியாகவுள்ள பகுதியால் தியானவழியினல் அடைக்கலம் புகுதலும், "செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப் பல்லோரு மேத்தப் பணிந்து" என்னும் 94 ஆம் 95 ஆம் அடிகளால் அங்ஙனம் இறைவன்பால் அடைக்கலம் புகுந்தார் எய்தும் பயனும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனல் உரைவரைதலும்அடிகட்கு உடம்பாடாயிற்று என்பதும் துணியப்படும். எனவே இத்திருப்பாடல் இந்நூலுக்குத் தற்சிறப்புப்பாயிரமாக அமைந்துள்ளது. சிவபுராணம் உரைப்பன் (19-20) சொல்லிய பாட்டின் (93) என்றலின், சிவபுராணம் பாட்டு வடிவாய தென்பதும், அப்பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப் பல்லோருமேத்தப் பணிந்து என்றலின், அதனைச் சொன்னவரும் கேட்பவரும் தமிழரேயாவர் என்பதும் பெறப்படும்.

அடிகள் பலவிடங்களிலும் இறைவன்பால் அருளும் உபதேசமும் பெற்ருர். முதலில் "நமச்சிவாய" என உத்தரகோசமங்கைக் கண்ணும், பின்னர் "சிவாயநம" எனக் கோகழியின் கண்ணும் உபதேசம் செய்யப் பெற்றனர். உத்தரகோச மங்கையில் அருள்புரிந்த குருமணியாவோன் "நீ இங்குத்தானே நிற்றி" எனப்பணித்து அடிகளை நிறுத்தி, ஆங்குநின்றும் திருப்பெருந்துறைக்குப் பிரிந்து சென்று, அவ்விடத்தே அடியவரோடும் தேனுந்து செந்தீயில் கரந்துசென்றனன். அதனையறிந்த அடிகள் புலம்பியிருந்தனராக, அவர்க்கு ஆவடுதுறையாகிய கோகழிக்கண் கலக்கந்தீர உபதேசித்தனன். ஆதலால் அடிகளுடைய வாழ்க்கையில் கோகழிநாதனும் திருப்பெருந்துறையானும், தில்லையம்பலவனும்(தில்லைக்கு வருக என்று பணித்தமையின்) பெரிதும் ஈடுபாடுடையவராயினர். ஆதலால் இச்சிவபுராணமாகிய பாயிரத்தின்

கண், அம்முத்தலத்தும் வீற்றிருந்த குருமணியான வனையே அடிகள் குறிப்பிட்டனர். இதனைப் பின்னர் உரையுள் விரிவாக உணர்க.

இனி, இறைவன் திருவருள் நோக்கத்தாலும், ஊற்றினாலும், வார்த்தைகளினாலும், அடிகள் செவ்விமுற்றித் தாம் தலைமகளாகவே கருத்துலகில் அமைந்துவிட்டனர். அங்ஙனம் அமைந்தவர் இறைவனோடு ஊடியும், உணர்த்த உணர்ந்து கூடியும் களிப்புற்று வருகின்றனர். இந்நிலையில் தலைவன் தலைவி என்னும் தொடர்பு நெகிழப் பெறாதே அத்தகுதியோடும், ஆண்டான் அடிமை இயல்போடும், ஆசிரியன் மாணவ இயல்போடும் பொருந்தி, இறைவனுடன் கடமை புரிந்து இன்புற்று வருகின்றனர். இங்ஙனம் கருத்துலகக்காட்சியற்றிருக்கும்போது வாசனை காரணமாக உலகம் வந்து தாக்குதலும், அதனின் விடுபடுமாறு ஆண்டான் ஆகவும் அடியவனைகவும் இறைவனையும் தம்மையும் மதித்துக்கொண்டு ஒழுகுவாராயினர். அவற்றையெல்லாம் அவ்வப் பதிகங்கள்தோறும் காண்க.

இனி, தலைவன் திருவடிகளைப் புகழுமாறு அறியாத பொல்லா வினையேன், அவன் அருளாலே அவன் திருவடிகளை வாழ்க-வெல்க-போற்றி என்று துதித்து வணங்கி எம்பெருமானே, உய்யவென்னுள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யாஎன்றுஙுச்சிந்தித்து அடைக்கலமடைந்து, எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்; இப்பிறப்பின் உன் பொன்னடிகள் மெய்யாகவே கண்டேன் எனச் சிவபுராணம் உரைப்பேன். அங்ஙனம்சொல்லியபாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் சிவபுரம்சென்றுசிவனடிக்கீழ்ப் பேரின்புறுவர் என்பதே ஈண்டு இப்பாட்டின் திரண்ட பொருளாம்.

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க [வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க.

என்னுமிவ்வடிகளினால் வாழ்த்துக் கூறப்படுகின்றது.

போ—ரை:— நமச்சிவாய என்று சொல்லப்படும் திருவைந்தெழுத்து வாழ்க; தலைவன் திருவடி வாழ்க; இமை இமைக்கும் நேரமளவுதானும் என்நெஞ்சில் நின்றும் நீங்காதிருப்போன் திருவடி வாழ்க; திருவாவடுதுறைக்கண் என்னையாண்ட குருமணியின் திருவடிவாழ்க; மெய்யறிவுநூலைத் தனக்குரியதிருமேனியாகக் கொண்டுநின்று இனிமை செய்வோன் திருவடி வாழ்க; ஒருவனும் ஒருவனல்லாதவனுமாகிய தலைவன் திருவடி வாழ்க எ—று.

வி—ரை:—நமச்சிவாய = வணக்கம் சிவனுக்கு. உருத்திரத்தின் கண்ணும் முதற்கண் வணக்கம் என்பதும், அதன்பின் இறைவன் திருப்பெயருமாகக் கூறப்படுதல் காண்க. இங்ஙனமேஓம்நமோநாராயணாய என்றும், நாராயணாயநம என்றும் பிறழ்ந்து வழங்கிவருதலும் ஆராயத்தக்கன. சிவ என்னும் பெயர், நான்காம்வேற்றுமை உருபேற்கும்போது, வகரத்தின் மேல்நின்ற அகரம் ஆகாரமாகி, யகரஅகரமாகிய உயிர்மெய்பெற்றுச் சிவாயஎன்றாகின்றது.

இனி, இத்திருவைந்தெழுத்துக்களில் **ந** என்பது திரோதானசத்தி என்றும், **ம** என்பது மலம் என்றும், **சி** என்பது சிவன் என்றும், **வ** என்பது சத்தி என்றும், **ய** என்பது ஆன்மாஎன்றும் பொருள்படுமெனக் கொள்ளப்படுமேல், அவை நமசிவய என்றும்—சிவயநம என்றும் வருதலன்றி, நமச்சிவாயஎன்றும்-சிவாயநமஎன்றும் வருதற்கு ஒரியையுமின்மையின், நமச்சிவாய - சிவாயநம எனவருவனவற்றுள்ளே, நமசிவய-சிவயநம எனவருவனவற்றுக்குரிய அக்கரப்பொருளை ஏற்றி ஆராய்வது மரபாகாது.

இனி, இந்நூலகத்திலே "போற்றியோம் நமச்சிவாய" (திருச்சதகம். 62.) என்றும், "நமச்சிவாயஎன்றுன்னடிபணியாப்பேயனாகிலும்" (சேத்திலா. 7.) என்றும், "சிவாயநம

எனப் பெற்றேன்" (திருவேசறவு. 10.) என்றும், தேவாரத்திலே "நந்திநாமம் நமச்சிவாயவே" என்றும், "நற்றுணை யாவது நமச்சிவாயவே" என்றும் வருவனவெல்லாம், திருவைந்தெழுத்துக்களுக்குத் தனித்தனி பொருள் குறித்து வந்தனவல்ல. அவையெல்லாம் வடமொழிமரபுப்படி நான்காம்வேற்றுமை உருபேற்குங்காலத்து விகாரம் பெற்றனவாம். வேதம் உபநிஷத் முதலியவற்றுள்ளே அக்கினி முதலிய பதங்களுக்கு எழுத்துத்தோறும் பொருள்விரித்துச் சென்றமரபேபற்றி, திருவைந்தெழுத்திற்கும் சான்றோர் எழுத்துத்தோறும் பொருள்விரித்தனர் போலும்.

மலமற்றவிடத்தன்றி வெளிப்படாத இயல்புடைய இறைவனின் வெளிப்பாட்டிற்குக் காரணமாய்ச் சிறந்து நிற்றலின், அதனையே முதற்கண் வைத்துக் கூறினர். சிவனையும், ஆன்மாவை மூடிய கட்டறுத்து அவ்வான்மாவையும், ஒன்றுபடுத்தும் ஆற்றல் திருவைந்தெழுத்திற்கேயுளதாகும். அது வாசனுமலத்தையும் அறுக்கவல்லது.

சிவயநமவெனச் சிந்திக்கப் பெற்றேன்—நமசிவய வாழ்க எனக்கூறுதலே இனியதொரு முறையாகவும், அம்முறையைக் கைக்கொள்ளாராய், நமச்சிவாய-சிவாய நம என, அடிகள் கூறிய திருக்குறிப்பு ஊன்றியுணர்ந்து இன்புறற்பாலது.

நாதன் = ஆன்மநாதன். அதனை நாததத்துவத்தின் பொருளாக உள்ளவன் என்றல் பொருந்தாது. என்னை, நமச்சிவாய வாழ்க என்றகாலையே அப்பொருள் புலப்பட்டு உடம்படுபுணர்த்தலால் அமைதலின் என்க. அது திருப்பெருந்துறையில் கோயில்கொண்டருளிய இறைவன் திருப்பெயராகும். இன்னும் அடிகள்,

"நாடுவேன் பூங்கொன்றை சூடிச் சிவன்திரள்தோள்
கூடுவேன் கூடிமுயங்கி மயங்கி நின்று
ஊடுவேன் செவ்வாய்க்கு உருகுவேன் உள்ளுருகித்

தேடுவேன் தேடிச்சிவன் கழலே சிந்திப்பேன்
வாடுவேன் பேர்த்து-ம லர்வேன் அனலேந்தி
ஆடுவான் சேவடியே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்"

என்னும் திருப்பாட்டால், இறைவனைத் தலைவனாகவும், தம்மைத் தலைவியாகவும் உணர்ந்து வந்ததைப் புலப் படுத்துதலால், நாதன் என்றது தலைமகனை உணர்த்து மெனவும், மேலும் இறைவனை ஆண்டானாகவும், தம்மை அடிமையாகவும், பிறவாகவும் உணர்ந்துவருதலால், அஃது ஆண்டானாகவும் பொருள்படுமெனவும் உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

பெற்றோர்-உடன்பிறப்பாளர்-மக்கள்-ஏனைய உறவி னர்-நண்பர்-அடிமை குடிமையோர் என்னும் தொடர் புடையார் மாட்டெல்லாம் அடிப்படையான அன்பைக் காணலாம். இவ்வகை உறவுபூண்ட அன்பினர் எல்லா ருள்ளத்திலும் தலைவர் தலைவியர் என்னும் எண்ணமிக்க அன்புநிலையும் ஆங்காங்கு நிலவி வரும். அந்நிலையே ஏனைய அன்பு நிலைக்குக் காரணமாகிய நிலைக்களம் பூண்டது. ஆண்டானடிமை அன்புத்திறன் பயின்று முற்றிய பின்னர், இந்தப் பேரன்பு நிலையையே அடிகள் எய்தினர் என்பதற்கு, திருவெம்பாவை - திருவம்மானை- திருக்கோத்தும்பி- திருத்தெள்ளேணம்- திருப்பூவல்லி - திருப்பொன்னூசல்- அன்னைப்பத்து- குயிற்பத்து ஆகிய பகுதிகள் சான்றாம்.

இங்ஙனம் பயின்று வந்த பயிற்சி விசேடத்தினால், கலக்கமற்றவோர் உண்மைகண்டு, அவ்வுண்மையே ஐந்திணையன்பு நெறிகாட்டிய பேரின்ப நிலையாகத் திரு வருள் வழிகாட்டத் திருக்கோவையைத் திருவாய்மலர்ந்தா ரென்க. இவ்வரிய பேரின்பநிலையை எளிதாக மக்கள் உலகிற்கு உதவிய சிறப்புத் தமிழ்மொழி ஒன்றற்கே உரியதாகும்.

திருவைந்தெழுத்தாகிய திருமேனி பூண்ட ஆன்ம நாதன் என்நாதன் ஆவான். அவன்தாளை வணங்கின்

அவனது தோள்களைக் கூடலாம்; ஊடலாம்; உணர்த்த உணரலாம்; உவக்கலாமாதலின், "நாதன் தாள்வாழ்க" என்றனர். ஈண்டு, தாள்என்பதற்குத் திருவருட்சத்தி என்று பொருள் கொள்ளற்க. ஆண்டாளைக் குரவனைப் பாவனை செய்யுங்கால் கொள்ளலாமன்றி, இங்கே கொள்வது பொருந்தாதென்க.

நமச்சிவாய என்பது, பெயர்கேட்டு அவனை வணங்கினாள் எனப் பொருள்படும். நாதன் என்றது, அப்பெயருடையானைப் பேரின்பக் காதலன்பினளைக் கொண்டு வணங்கி வருகின்றாள் எனப்பொருள்படும். அந்நாதன் தாள் அவன் பெயர்சொல்லிய அளவிலே தம்பாற் போந்தன ஆதலான் நாதன் வாழ்க என்னது, "நாதன் தாள் வாழ்க" என்றார். "நின்னிற்சிறந்த நின் தாளிணையவை— நின்னிற்சிறந்த நிறைகடவுளவை" (பரிபா. 4. அடி. 62-63.) எனவும், "மறுபிறப்பறுக்கும்மாசில்சேவடி"(பரிபா.3. அடி2.) எனவும், "முடிந்ததும் முடிவதும் முகிழ்ப்பதும் அவை மூன்றும் கடந்தவை அமைந்தகழல் நிழலவை" (பரிபா. 13. அடி. 46-47.) எனவும்,

"திருவடி ஞானம் சிவமாக் குவிக்கும்
திருவடி ஞானம் சிவலோகம் சேர்க்கும்
திருவடி ஞானம் சிறைமலர் மீட்கும்
திருவடிஞானமே திண்சித்திமுத்தியே" (திருமந். 1598.)

எனவும்,

"மந்திரமாவதும் மாமருந்தாவதும்
தந்திரமாவதும் தானங்களாவதும்
சுந்தரமாவதும் தூய்நெறியாவதும்
எந்தைபிரான்தன் இணையடிதானே" (திருமந். 1604.)

எனவும் சான்றோர் அருளிப்போதலானும் அஃதுணர்க. நமச்சிவாய என்றபோதே அவன் பெயரோடு அவனையும் வாழ்த்தினளாகலின், ஈண்டு அவன் தாள்வாழ்க என்றாள்

மாம். தாள்வாழ்தலாவது, வாயகத்தன்றிச் சிந்தையுள்ளும், செய்கையுள்ளும் பயின்றுவருதல்.

"சூரியகாந்தக் கல்லினிடத்தே செய்ய
சுடர் தோன்றியிடச் சோதிதோன்றுமாபோல்
ஆரியனும் ஆசான்வந்து அருளால் தோன்ற
அடிஞானம் ஆன்மாவில்தோன்றும்தோன்றத்
தாரியனும் சிவம்தோன்றும் தானும்தோன்றும்
தொல்லுலகமெல்லாம்தன்னுள்ளே தோன்றும்
நேரியனுப் பரியனுமாய் உயிர்க்குயிராய் எங்கும்
நின்றநிலை எல்லாமும் நிகழ்ந்து தோன்றும்"
(சிவஞானசித். சுபக். சூத். 8. செய். 28.)

என்னுமிதனனும் குருவினருளால் அடிகட்கு ஞானமுண்டாயவாறு முணர்க.

நெஞ்சு-இருதயகமலம். அதனுள்ளே செந்நெல்லின் ஊகு என்னும் துணைத்தாய், நெருப்பெனச் சிவந்து, ஒளியுடைத்தாகி எழில்பெற்றதொன்றுண்டு. அதுவே அயனும் அரியும் வேந்தனும் சிவனும் இவ்வுலகோடு பற்றற்று ஒன்றுயவனுமாம்என்றும், அவ்வொளியின் வெப்பினுலே உயிரும் உடலும் ஓம்பப்பெறுகின்றன என்றும் வேதம் கூறுகின்றது. அவ்வொளியை இக்காலத்து மேலைநாட்டார் "மின்னெளியாற்றல்" என்று கூறுகின்றனர்.

யான்அறியாப் பருவம் முதற்கொண்டே என்நாதன் என்நெஞ்சகத்தே வீற்றிருந்து வருகின்றான்; அவனே என்னையும் என்னுடலையும் ஓம்பி வருகின்றான்; யானே அவனையுணர்ந்து பேணுது இங்கு உண்டுடுத்து உவந்து வந்தேன்; அங்ஙனமாகவும், அவன் என்னை முனியாது-என்னுள்ளத்தேபுகுந்து, என்னை என்புருக்கி - அன்புபெருக்கி வாராநின்றான். யாவர்தாம் என்னை இங்ஙனம் ஓம்புதற்குரியவர்! தானும்அன்பும் ஒன்றேயாயவன் ஆதலின், அவன் தாள்வாழ்க என்றார். இன்னும் இறைவன் சிந்தைக்கண் அநாதியாகவேவாழ்ந்து வருதலை மலர்மிசை

யேகினன் எனத் திருவள்ளுவர் இறந்த காலத்தாற் கூறுவர்.

[ளிக்

"உருத்தெரியாக் காலத்தே உள்புகுந்துஎன்உளம்மன்
கருத்திருத்திஊன்புக்குக்கருணையினல்ஆண்டுகொண்ட
திருத்துருத்திமேயானை........" (கண்டபத்து. 3.)

என்றலும் ஈண்டு உணரப்படும். இனி,

"இசைந்தெழும் அன்பின் எழுந்தபடியே
பசைந்தெழும் ஈசரைப் பாசத்துள் ஏகச்
சிவந்தகுரு வந்து சென்னிகை வைக்க
உவந்த குருபதம் உள்ளத்துவந்ததே" (திருமந். 1590.)

என்பது தோன்ற "இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க" என்றார்.

கோகழி என்றது திருவாவடுதுறையை. திருவாவடுதுறை என்றே எல்லாரும் உரைத்துப் போந்திருக்கவும், மற்றதனை அடிகள் கோகழி எனக் குறித்தனரேயன்றித் திருவாவடுதுறைஎனக்கூறிற்றிலர். திருவாவடுதுறைக்குக் கோகழி கோமுத்தி எனவும் பெயர்கள் உளவென்பதை, அத்தலவரலாறுகள் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. இனி, கோகழி என்றது திருப்பெருந்துறையை எனச் சாதிப்பர் ஒருசாரார். குயிற்பத்து இரண்டாவது திருப்பாடற்கண் உத்தரகோசமங்கையும், ஆறாவது திருப்பாடற்கண் கோகழியும், ஏழாவது திருப்பாடற்கண் பெருந்துறையும் கூறப்படுகின்றன. ஆறாம்பாடற்கண் கூறப்படுகின்ற கோகழி என்றது பெருந்துறையாகுமேல், மூன்றாம் பாடலில் கூறப்படுகின்ற உத்தரகோசமங்கையும் பெருந்துறையேயாகும். உத்தரகோசமங்கையும் பெருந்துறையும் ஒன்றெனப்படா, வேறெனவேபடும் என்பது வெளிப்படையாதல்போலக் கோகழியும் பெருந்துறையும் ஒன்றெனப்படாவாய் வேறெனவேபடும். அங்ஙனமாகவும், கோகழி என்றதற்கு நலிந்து பொருள்கூறி, அது பெருந்

துறையேயாகும் என நாட்டுதல் வலியற்றதாகும். மேலும் "நண்ணிப் பெருந்துறையை நம்மிடர்கள் போயகல எண்ணியெழு கோகழிக்கரசை" (பண்டாய. 5.) என்புழியும் அவ்விருதலங்களும் வேறுதல் கண்கூடு. கோகழிக் கரசு என்றது ஆங்குள்ள சிவபோதி விருட்சத்தை. "சேர்ந்திருந்தேன் சிவபோதியின் நீழலின்" (89) என்பது திருமந்திரம். அரசின் அடி அயனாகவும், நடுஅரியாகவும், முடி அரனாகவும் கொண்டு, ஏத்தி வணங்கி வலம் வருதல் வழக்கம். இதனானும் அதுசிவமாதல் தெளியப்படும். கோகழிக்கு (திருவாவடுதுறைக்கு)த் தலவிருட்சம் அர சென்பது அறியப்பட்டதொன்று. இன்னோரன்னவற்றால் கோகழி என்பது திருவாவடுதுறையாதல் தெளியப்படும்.

இனி, ஒருசாரார் அடிகளை முதன்முதலில் ஆண்ட விடம் திருப்பெருந்துறை என்பர். பெருந்துறை ஈண்டு உரையுள் அதிகரித்ததினால் அதனைச் சிறிது ஆராய்வாம்.

பெருந்துறையே அடிகளை முதற்கண் ஆண்ட இடம் என்பார், தமக்கு ஆதாரமாகத் "திருவார்பொழில் திருப்பெருந்துறையில் செழுமலர்க்குருந்தம் மேவியசீர் இருந்தவாறெண்ணி" என்பதனையும், "செல்வத் திருப்பெருந்துறையில் நிறைமலர்க்குருந்தம் மேவியசீர் ஆதியே" என்பதனையும், இன்னும் அருட்பத்தென்னும் அப்பதிகத்தே "குருந்தம் மேவியசீர்" எனவருவனவற்றையும் காட்டுவர். உத்தரகோசமங்கையிலே அங்ஙனம் காட்டிய சீரைத் திருபெருந்துறையிலும் எண்ணி எனப்பொருள் கொள்ளின் அவர் கூற்றுப் பொருந்தாதாகும். உத்தரகோசமங்கையிலே குருந்தநீழலிலே தமக்களித்த கோலம் வெண்காட்டிலுமுள்ளதாக "விருந்தினனாகி வெண்காடதனில் குருந்தின்கீழன்றிருந்த கொள்கையும்" (கீர்த்தி. அடி. 60—61.) என அடிகள் கூறியுள்ளார். ஆதலின் அவ்வுத்தரகோசமங்கையிலே தமக்குக் காட்டிய திருக்

கோலத்தைப் பெருந்துறையிலும், வெண்காட்டிலும் இறைவன் காட்டினன் என்பதே பொருந்துவதாகும். "திருவார் பெருந்துறை மேயபிரான்........அவன் மேவும் திருவாரூர்பாடி" (தெள்ளே. 2.) எனவும், "உத்தரகோச மங்கைக்கோன் தங்கும் இடைமருது" (திருப்பொன். 2.) எனவும், "ஏகம்பமேயபிரான்.... அம்பலமேயிடமாக நடமாடுமாபாடி" (பூவல்லி. 14.) எனவும் வருவனவும், ஓரிடத்துக்காட்டியதனை மற்றோரிடத்திலும் காட்டினன் என வருவதை வலியுறுத்தும். "வெண்காடதனில் குருந்தின் கீழன்றிருந்த கொள்கையும்" என்றபோது, அன்று என்றது, உத்தரகோசமங்கையிலே குருந்தநீழலில் வீற்றிருந்த அக்காலத்தை உணர்த்துமென்க. இனி, "எங்களை ஆண்டுகொண்டு இங்கெழுந்தருளும் மதுவளர் பொழில் திருவுத்தரகோசமங்கை யுள்ளாய் திருப்பெருந்துறைமன்னு" (திருப்பள்ளி. 7.) என்னும் அடிகள் கூற்றுத் திருபெருந்துறையினும் உத்தரகோசமங்கைக்கு முதன்மையைக் கொடுக்குமன்றே. ஈண்டு, இங்கென்றது பெருந்துறையைக் குறிக்கும். அப்பதிகம் பெருந்துறையில் இருந்தே பாடப்பட்டதாகலின் என்க. மேலும், "தன்னிறெனக்கருளி........ உத்தரகோசமங்கை மின்னேறு மாடவியன்மாளிகைபாடி" (திருப்பொன். 3.) எனவும், "உத்தரகோசமங்கையுள் இருந்து வித்தகவேடங் காட்டிய இயல்பும்" (கீர்த்தி. 49-50.) எனவும் வருவன அதற்கு உடன் சான்றுகளாகும்.

"திருவார் பெருந்துறைச் செல்வனுகிக் கருவார் சோதியிற் கரந்த கள்ளமும்" (கீர்த்தி. 54-55.) என்னுமிது, இறைவனுடன் சென்ற அடியார்களைத் தான் திருவுருவாக எடுத்த தேனுந்து செந்தீயிலே தன்னுடன் ஒன்றக்கலந்த வரலாற்றைப் புலப்படுத்தல் காண்க. இங்ஙனம் அடியவர்களை உடன்கலந்தருளும் திருக்குறிப்புக் கொண்ட இறைவன், அடிகளைத் திருவுத்தரகோச மங்கையிலே ஒழித்தருளியபின், அவ்வடியார்களைப் பெருந்துறைக்கு

இட்டுச் சென்று, அங்கே தேனுந்து செந்தியிலே கலந்து கொள்ளச் செய்தனன். அங்ஙனம் கலவாது எஞ்சிய சிலர் எரியிற்புகுந்தும், மயக்கமெய்தியும், வரைபுரண்டும், கடற்பாய்ந்தும் நாதநாத என்றழுது, இறைவன் திருவடி நீழலை எய்தினர். இவ்வுண்மை,

"நாயினேனை நலமலி தில்லையுள்
கோலமார்தரு பொதுவினில்வருகென
ஏலவென்னை ஈங்கொழித்தருளி
அன்றுடன்சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்
ஒன்றவொன்ற உடன்கலந்தருளியும்
எய்தவந்திலாதார் எரியிற்பாயவும்
மாலதுவாகி மயக்கமெய்தியும்
பூதலமதனிற் புரண்டுவீழ்ந்தலறியும்
கால்விசைத்தோடிக் கடல்புகமண்டி
நாதநாத என்றழுதரற்றிப்
பாதமெய்தினர்................" (கீர்த்தி-127-137.)

என்னுமிவ்வடிகளினால் தெளியப்படும். ஈங்கு என்றது உத்தரகோசமங்கையை. என்னை உத்தரகோசமங்கையிலே நீக்கிவிட்டுத் திருப்பெருந்துறையின் கண்ணே அடியவர்கள் ஒன்றவொன்ற உடன்கலந்தருளி, ஆங்கு இமயமொத்த தில்லைப்பொதுவினுட் புக்கருளினன் என்க. திருப்பெருந்துறையிலே இறைவன் அடியவர்கட்காற்றிய திருவிளையாடல்களைப் பல்லோரும் புகழ்ந்து பாராட்டக் கேட்டருளிய அடிகள், அவனது கீர்த்தியைத் திருவுத்தரகோசமங்கையிலே இக்கீர்த்தித் திருவகவலாகப் பாடினர் என்பதை "நாயினேனை நலமலிதில்லையுட் கோலமார்தரு பொதுவினில் வருகென ஏலவென்னை ஈங்கொழித்தருளி" என்னுமடிகள் வலியுறுத்தும்.

அன்றுடன்சென்றஅடியவர் = ஊங்குத்திருப்பெருந்துறைக்கு உடன்சென்ற அடியவர்; அருள்பெறும் செவ்விவாய்ந்திருந்த அடியவர் என்க. எய்தவந்திலாதார் இறைவனுடன் கலத்தற்குச் செவ்வி நிரம்பப்பெறாது

ஆற்றலின்மையால் அவனுடன் பெருந்துறைக்குவந்திலா தார். அவர் பொதுவினில் வருகெனக் கட்டளைபெறுதவ ராகலின், அழுதரற்றி, எரியிடைப்பாய்தல் முதலாயின செய்து பாதமெய்தினர். அடிகள் இவ்விரண்டனுள்ளும் ஒன்றனையேனும் மேற்கோடற்குக் கட்டளை பெறுதவரா யினர். ஆதலின் தம்மை "வருந்துவனத்தமியேன்" (திருச்ச. 13.) என்றும், "இரண்டுமில் இத்தமியேன்" (ஷ 29.) என்றும் அவர்கூறியதன்மை உற்றுநோக்கி யின்புறற்பாலது. தில்லைக்குப் போதலையேயன்றித் தாம் ஒன்றனையும் ஆற்றற்கு ஆணைபெருமைகுறித்து வருந்திய வரலாறே, இத்திருவாசகம் நுதலியசார்புப்பொருள் என் பதும் ஈண்டுப் பெற்றும்.

இனி, "சீரார்பெருந்துறையில் எளிவந்திருந்திரங்கி எண்ணரிய இன்னருளால் ஒளிவந்தெனுள்ளத்தினுள்ளே யொளிதிகழ அளிவந்த அந்தணனை" (திருவம்மானை.18.) எனவும், "பேதமில்லதொர் கற்பளித்தபெ ருந்துறைப் பெருவெள்ளமே" (திருக்கழுக்குன். 6.) எனவும் வருவன, பெருந்துறைக்கண் ஆட்கொண்டமையை வலியுறுத்தற் கமையுமன்றோ எனின், ஆங்கு எளிவந்திருந்தருள் செய் தது பின்னர் என்க. என்னை, "பினைத்தான்புகுந்து எல்லே பெருந்துறையில் உறைபெம்மான் மனத்தான் கண்ணின் அகத்தான் மறுமாற்றத்திடையானே" (உயிருண். 4.) என்றலின் என்க.

மேலும், "நண்ணிப் பெருந்துறையை நம்மிடர்கள் போயகல—எண்ணியெழு கோகழிக்கரசைப்-பண்ணின்-மொழியாளோடுத்தரகோசமங்கைமன்னிக்-கழியாதிருந்த வனைக்காண்" (பண்டாயநான். 5.) என்னும் திருப்பாடலும், பண்ணின்மொழியாளோடு உத்தரகோசமங்கையிலே மன்னிக்கழியாதிருந்தவன், அதன்பின்னர்ப் பெருந் துறையை நண்ணினன்; ஆங்கிருந்து நம்மிடர்கள்போயக லுமாறு எண்ணிக் கோகழியில் வீற்றிருந்தான். ஆதலால் அவனையும், அவனையும், அவனையுங்காண்க எனப்பொருள் பட்டு, உத்தரகோசமங்கையிலே காட்டிய வித்தகவேடத்

தையே பெருந்துறையினும் கோகழியினும் காட்டினன் என்பதனை வலியுறுத்தும்.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், அடிகள் முதலில் உபதேசம் பெற்றதலம் திருவுத்தரகோசமங்கை என்பதும், திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் அடியார்களோடும் கருவார்சோதியிற்கரந்தமை கேட்டு, ஆற்றாதழுதரற்றி, அவ்வுத்தரகோசமங்கை வித்தகவேடத்தையே அத்திருப்பெருந்துறைக்கண்ணே கண்டனர் என்பதும், அதன் மேற் பலதலங்களையும் தரிசித்து வருகையிலே திருவாவடுதுறையில் இரண்டாம்முறை உபதேசிக்கப் பெற்றனர் என்பதும், ஆண்டிருந்த மாசிலாமணீச்சுரனையே ஈண்டுக் குருமணி என்றனர் என்பதும் வெளிப்படையாகவும், குறிப்பாகவும் கூறப்பட்டன. திருவுத்தரகோசமங்கையிலே உபதேசம்பெற்றதனை "நமச்சிவாயவாழ்க" என்றும், திருவாவடுதுறையில் உபதேசம் பெற்றதனைக் குறிப்பாகக் "குருமணிதன்தாள்வாழ்க" என்றும் கூறினரென்க. 'சிவாயநமவெனப்பெற்றேன்" (திருவேசறவு. 19.) என்னுமிதனும் இருவகையான திருவைந்தெழுத்துக்கள் அடிகட்கு உபதேசிக்கப்பட்டன என்பது புலனும்.

முத்திநெறி தெளியாதார் அந்நெறியை உணர்ந்து கொள்ளற்காக வணங்கும் வணக்கமும், அந்நெறியுணர்ந்தார் அந்நெறியில் இடையறவுபடாது செல்வதற்காக வணங்கும் வணக்கமுமென, அடியவர் வணக்கம் இருவகைப்படும். முதலாவது வகையினர், இறைவன் சிறப்புவகையை உபதேசவகையாற் கேட்டறிந்து கொண்டு, முன்னர் அன்புசெய்து வணங்கிய வணக்கமெல்லாம் இறைவனுக்கே உரியனவாகுக எனக்கருதி வணங்கி வருவார். அங்ஙனம் வணங்கித்தெளிந்த இரண்டாம் வகையினர், தம்மகத்திலே வீற்றிருந்துகொண்டும், புறத்திலே திருவுருக்கொண்டும், ஆங்காங்குக் காட்சியளித்து, இறைவனே வழிகாட்டி வருதலின், அவன் பெயர்கூறி அவனை வணங்கி வருவர். இவ்விருவகையினரும் முறையே நமச்சி

வாயவென்றும், சிவாயநமவென்றும் வணங்கி வருதல் வேண்டும். திருஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையும், நாவுக்கரசுசுவாமிகளும், சிவாயநமவென்னும் பதிகங்களை அருளிச் செய்யாராய், நமச்சிவாயப் பதிகங்களையே அருளிச் செய்தமையும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்துதல் கண்டுகொள்க. நமச்சிவாயஎனப் பாவனை செய்வார்க்கு உலகியலிற் செல்லும் நோக்கம் நாளடைவிற்குன்றி வீட்டு நெறிச் செல்லும் நோக்கமே வீறுபெறும்.

குருமணியென்றனர், கோகழிக்கண் வீற்றிருந்த இறைவன்திருநாமம் மாசிலாமணீச்சுரர் என்பதாகலின். "மாசில்மணி" (பண்டாய. 7.) என்றதும் அம்மாசிலாமணீச்சுவரரையே குறிக்கும். குருமணி=அறியாமையாகிய இருட்கண் ஒளிகாட்டி நிற்கும் மாணிக்கம். இதனை

"வந்தமரகத மாணிக்கரேகைபோல்
சந்திடு மாமொழிச் சற்குருசன்மார்க்கம்
இந்தரேகை இலாடத்தின் மூலத்தே
சுந்தரச் சோதியுட் சோதியுமாமே" (திருமந். 2670.)

என்னும் திருப்பாட்டான் உணர்க. குருமணி காட்டிய நெறி மணிநெறி எனப்படும். அவரருளியவாசகம் மணிவாசகம், மணிவார்த்தை எனப்பெயர் பெறும். இதனானே அடிகள் மாணிக்கவாசகர் எனப்பட்டமைக்குக் காரணமும் பெற்றாம். மணி என்றது, உதயகிரியிலே சிந்தூர அருவிவீழ்ந்த சிந்தூராகரத்திலே பதினாறு சதுர்யுகம் இருளைக்கெடுக்கும் சிவப்பேறிய மாணிக்கமணியுமாம். [சிந்தாமணி169ஆம்பாட்டின்விளக்கவுரையைக்காண்க.] இனி அதற்கு மணியோசை என்றுரைத்தலுமொன்று. திருவைந்தெழுத்தின் நுண்வடிவு ஓங்காரவடிவாகும். அதுமணியோசை வடிவினதாதல்பற்றி அங்ஙனமுரைத்தலும் கூடுமென்க.

ஆகமம்=நூல். ஆகமம் வந்த வரலாறு கீர்த்தித் திருவகவலுட்கூறப்படும். ஆண்டுக்காண்க. "எழுத்தறியத்தீரும் இழிதகைமை தீர்ந்தான் மொழித்திறத்தின் முட்

டறுத்தாளுகும்-மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தநல்லோன் முதனூற் பொருளுணர்ந்து கட்டறுத்து வீடுபெறும்" என்னுமிதனல், ஆகமஅறிவு வீடுபேற்றினுக்குத் துணை யாதல் உணரப்படும். "கற்றதனலாய பயனென் கொல் வாலறிவன் நற்றாள் தொழாஅரெனின்" என்னும் திருக்குறளும் ஆகம அறிவின்பயன் நற்றாள் தொழுதலே என வலியுறுத்திநிற்றல் காண்க. "அருங்கலை விநோதன்" என்றலின், கலைச்சுவை மனதை ஒருவழிப்படுத்து மென்பதுணர்க. திருக்குறட் காமத்துப்பாலைப் பயிலுங்கால் அது தெய்வ உணர்ச்சியை எழுப்பி, இதயக்கட்டினையறுத்து,ஆனந்தக்கங்கை அமுதூற்றெடுப்பத்தோய வைத்து, உயிர்க்கு ஆறுதலளித்தலைக் காண்க. திருக்கோவையாரைப்பயிலும் பேறுமிதுவே. பிறவுமன்ன.

நூலுட் கூறப்பட்ட அறனே இறைவன் திருமேனி என்ப. அஃதாவது, இல்லற துறவறங்களையே அவன் திருமேனியாகக் கொண்டுளான் என்பது. காதலும் வீரமுமே அவன் குணங்கள். அவற்றுட்பயிலும் அன்பே அவன். அவனைப்பெற ஆகமத்தாற் போந்தநெறி அன்புநெறியாம். அந்நெறியே இனிது செல்லற்குரிய செந்நெறியாகும். ஆண்டு இறைவன் இனியனுக உடன் தோன்றி இனிமை பயப்பன். அதனையே ஈண்டு அண்ணிப்பான் என்றனரென்க. அண்ணிப்பான் = இனிமை செய்வான். தான் இனியனுதலோடு அவ்வாசகம் பயில்வார்க்கும் இனியனவே செய்வான் என்க.

அங்ஙனம் இனிமை செய்தலைத் "தொல்லையிரும் பிறவி" என்னும் வெண்பாவிற்குக் கூறிய விளக்கவுரையாலும் தெரிந்துகொள்க. இன்னும் அதனை "அண்ணிக்கும் அமுதூறும் என்னுவுக்கே" (திவ்ய. கண்ணி. நுண். 6.) எனவும், "தித்திக்கும் தீங்கரும்பாய் அமுதாய் நின்றண்ணிக்கின்றானே" (திருமந். 2365.) எனவும், "அண்ணிக்கும்தேனர்" (அப்பர்சுவாமி) எனவும் வருவனவற்றுனுணர்க. ஈண்டு "நின்று" என்பது நிலைபெற்று எனப்

பொருள்தருதலின், பின்னும் அண்ணிக்கின்றான் என்பதையும் பொருந்துகின்றான் எனப் பொருள்கொள்ளின் அது வற்றுமாதலின், அவனே இனிக்கின்றான் எனவே கொள்க. இனி, ஆகமம் என்பதுவே போய்ச் சேர்தல் (அணுகுதல்) என்னும் பொருளைத் தந்துநிற்கவும், பின்னும் அணுகிநிற்பவன் எனின் வெற்றெனவற்றுமன்றோ? இறைவனைத் தன்வழியாக அணுகச்செய்யும் நூல் ஆகமம் என்க. இறைவனை "ரசக்ஞன்" என்ப. அது சுவைக்குள்ளே இனிமை என்றதனை ஈண்டுக் குறிக்கும். ஆதலின் தன்னை நுகர்வார்க்கு ஆனந்தமூட்டுவோன் என்பதையே அண்ணிப்பான் என்பதற்குப் பொருளாகக் கொள்க.

ஏகன் = ஒருவன். அநேகன் = ஒருவனல்லாதவன். "வானின்றிழிந்து வரம்பிகந்த மாபூதத்தின் வைப்பெங்கும் ஊனும் உயிரும் உணர்வும்போல் உள்ளும் புறத்தும்" அவ்வொருவனே உளனாதல்பற்றி அநேகன் என்றனர். இதனை,

"வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே"

(திருச்சத. 15.) என்னும் திருப்பாட்டும் அகச்சான்றாய்நின்று உணர்த்தும். பதி ஒன்றே உள்பொருள்; ஏனையவை இல்பொருள்கள் என்பது இந்நாலுடையார் கொள்கையென நாட்டப்புகுதல், இதற்குரைகாண்பார்க்கு முறையாகாது. சான்றோர் யாவரும் தத்தம் அரும்பயிற்சியாற் கண்டனவற்றையே எடுத்தோதியருளிப் போந்தனர். யாமும் அன்னோரன்னவற்றையெல்லாம் பயிற்சியாற் புலன்கொள்ளல் வேண்டும். பத்தித்தேன்மழை வெள்ளத்திலே தாகமெல்லாம் பறந்தோட ஆழ்ந்து குடைந்து ஆடிப்பாடி அள்ளூறி ஆனந்தப்பித்துக் கொள்ளற்குரிய இந்நூலகத்தே, அன்னவை இடம் பெறற்குரியவாகா.

"ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க—விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க" (திருவண். 43-44)

எனவும், "ஒருநாமம் ஓருருவம்ஒன்றுமிலாற் காயிரம் திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ" (திருத்தெள்.1.)எனவும் வருவனவும் ஈண்டுநோக்கத்தக்கன. "தனக்கோர் வடிவும் பெயருமின்றி, அன்பராயினர் கருதியவடிவேவடிவாகவும், அவரிட்ட பெயரே பெயராகவும் உடையனாதலின் முக்கைமுனிவ என்பது முதலாக நாறுயிரங்கை ஆறறிகடவுள் என்பதீறாக வடிவுவேற்றுமையும் பெயர் வேற்றுமையும் சொல்லப்பட்டன' (பரிபா. 3-ஆம் பாட்டு. 35—43 அடி.)எனவும்,[மனக்கோள் நினக்கென் வடிவுவேறிலையே] = "அன்பர் மனத்திற் கொண்டனவன்றி நினக்கென வேறு வடிவுடையை யல்லை" (பரிபா. 4-ஆம் பா- 56 அடி.) எனவும் பரிமேலழகியார் எழுதிய உரைப்பொருளும் அநேகன் என்பதற்குக் கொள்ளலாகும். ஈண்டு அன்பர் என்றது, அவன்பால் அதிகாரம் பெற்ற தேவர்முதலாயினாரும், முறுகிய அன்பும் செவ்வியும் நிரம்பிய அடியவருமாவர். எல்லாவற்றையும் உறுப்புக்களாகக் கொண்டு தான் உறுப்பியாய் நிற்றலின் "ஏகன்" என்றும், அங்ஙனமன்றி அவற்றுக்கெல்லாம் அப்பாலாகியும் நிற்பானாதலின் "அநேகன்" என்றும் அருளிச்செய்தார் என்பாருமுளர். ஏகனைவும் அநேகனைவும் அவன் தங்கியிருப்பதுபற்றியன்றே "ஏகனநேகன்" எனப்பட்டான்? பின்னும் இறைவன் என்றதும் அப்பொருள்படவே வந்ததென்பது பொருந்தாமையின், அது தலைவன் என்னும் பொருளையே தரும். முன்னர் நாதன் என்றது தலைவன் எனப்பொருள்தரவும் இஃதும் அப்பொருள்படவே வந்தமை பொருந்தாதெனின், அது திருவைந்தெழுத்திற் குரிய தலைவன் அவனே என் குருமணியானவன்; அக்குருமணியே ஏகனும் அநேகனுமாகி, எல்லார்க்கும், எல்லாவற்றுக்கும் நாதனாவான் என்பது பட்டுப் பொருந்துமென்க. இங்ஙனம் எளியனாகி என்பால் வந்த இவன், யாவர்க்கு மரியனாகிய அவன் என்பதுஇதனால் தோன்றியதென்க.

இதனை,

'**வா**னின்றிழிந்துவரம்பிகந்த மாபூதத்தின்வைப்பெங்கும்
ஊனுமுயிரும் உணர்வும்போல் உள்ளும்புறத்தும்
[உளனென்ப
கூனுங்கொடியகோத்தாயும் கொடுமைஇழைப்பக்
[கோல்துறந்து
கானும் கடலுங் கடந்திமையோர் இடுக்கண்காத்த
[கழல்வேந்தே'

என, கம்பநாடர் கூறியபாட்டானும் உணர்ந்துகொள்க.

யாக்கை நிலையாமை - இளமைநிலையாமை - நுகர்ச்சி நிலையாமை-செல்வம் நிலையாமை என்னுமிவை முதலாய நீக்குதற்கரிய பலப்பல நிலையாமைகளானும், அவற்றால் நிகழும் இன்னல் பொறுத்தற்கரியனவாகலானும், அரு வருத்து ஒதுக்குதற்குரிய இவ்வுடம்போடு கூடிவாழ்தற்கு விழையாமையானும், இந்நிலையற்ற உலகவின்பத்தினும் நிலைபெற்றதோர் பேரின்பம் பெறுதற்கு வேணவாக் கொண்டமையானும், வஞ்சகக் களவுக்கெல்லாம் இருப் பறையாகி இருள்நிரம்பிய மனஅறையைத் திறந்து விடுவதன்றி உலகவாழ்விற்கு வேற்றுவழி ஒன்று மின்மையானும்,அன்னபிறவவற்றானும்,இவ்வுலகிற் கண் டறியப்படாத ஒருபொருளைக் கண்டறிந்து துணைகோடற் காக ஆராய்ந்தும்-அடங்கியும்-எழும்பியும்-திரிந்தும் - அழு தும்-அரற்றியும் - வாடியும் - வற்றியும் - பித்துற்றாடியும்- பாடியும்-மயங்கியும் மலர்ந்தும் வந்த சான்றோர் மரபின ரும், இயற்கைவனப்பு முதலியவற்றுள்ளே ஈடுபட்டமனத் தினராய் அன்பு ததும்பிவழியத் தம்வயமிழந்து அகக் கண்ணாலே தாந்தாங் கொண்ட காட்சிப்பொருள் கருத் துப்பொருள்களிலே ஒன்றுபட்டு அவ்வவற்றுள்ளே ஆழ்ந்து கரந்துகிடந்த உண்மைகளை வெளிப்படுத்திவந்த சான்றோர் மரபினரும் அனுபவித்து, இவ்வுலகுக்கருளிய ஞானமாணிக்கமே இறைவன்; அவனே ஏகனும் அநேக னுமாவன் எனக்கூட்டியுரைக்க.

வேகம்-கெடுத்து ஆண்ட வேந்தன் அடி வெல்க;
பிறப்பு அறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க;
புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க;
கரம்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க;
சிரம்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன்கழல் வெல்க; (10)

பொ—ரை:— என்விரைவினைக் கெடுத்து என்னை ஆட்கொண்ட சிவபுரத்து வேந்தன் திருவடி வெற்றி பெறுக; தலைக்கோல முடையவனாகிய சிவபெருமானது பிறவியின் வேரை யறுக்கும் அருள்பெய்த வீரக்கழல்கள் வெற்றி பெறுக; புறத்தார்க்குத் தூரத்தே உள்ளவனது பொலிவுடைய வீரக்கழல்கள் வெற்றிபெறுக; கைகூப்புவோர் உள்ளம் மகிழும் மகிழ்விற்குக் காரணமாகிய தலைவன் வீரக்கழல்கள் வெற்றி பெறுக; தலைவணங்குவாரை மேலோங்கச்செய்யும் புகழுடையவனது வீரக்கழல்கள் வெற்றி பெறுக எ—று.

வி—ரை:— விரைவென்பது, இயற்கை வகையானன்றி ஒரு பொருட்கண் விரைந்து தொழிற்படுதல். இது நிகழும் உள்ள நிகழ்ச்சியை விரைவென்ப. (தொல். பொருள். மெய். சூத். 14.) இவ்விரைவு என்பது அடிகட்கு உபதேசம் பெற்றபோது எய்திற்று. இதனை, “புலையனேனையும் பொருளென நினைந்துன் அருள் புரிந்தனை புரிதலுங் களித்துத் தலையினால் நடந்தேன்” (செத்திலா. 3.) எனவும், “தனித்துணை நீநிற்க யான் தருக்கித் தலையால் நடந்த வினைத்துணையேனை” (நீத்தல். 39.) எனவும், பிறவாறும் அடிகள் அருளிப்போதல் கண்டு தெளிக. “நம்மை யகப்படுத்தாட்கொண்டருமைகாட்டும்பொய்யர்தம்பொய்யனை” என, அக்களிப்பு நீங்கி யருளுதலையும் உற்று நோக்குக. இதுகொண்டு தெளிவின்மையினாலே விரைந்து பெற எண்ணியதைப் பெரும்பாலுமுடையது திருவாசகமென

வும், துணிவு பற்றியன்மையினலே அமைவுற்றுப் பெறுதலே யுடையது திருக்கோவையார் எனவும் உய்த்துணரலாகும்.

பிஞ்ஞகன்-சிவபெருமான். பிஞ்ஞகம்-தலைக்கோலம். "பங்குசம் பிஞ்ஞகம் பயில்தலைக்கோலம்" (பிங். அநு. 101.) என்பதுகாண்க. இதனனும், பிறைகுலாஞ்சடைப்பிஞ்ஞகா (சேத்திலா. 7.) எனக்கூறப்படுதலினனும், சடையும் பிஞ்ஞகமும் வேறுவேறென்க. பிறை என்றது ஈண்டுச் சடைக் கடையாயிற்று. பின்னகத்தில் அணியப்படும் அணி என்ருயிற்றுப்போலும். பின்னகம் ஆண்பால் மயிர் முடி (பிங். ஆடவர்வகை. 348.). "உஷ்ணீஷ" என்றது தலைப் பாகை கிரீடம் என வடமொழியில் பொருள் படுவதோர் சொல். சிவபெருமான் தலைப்பாகை அணிந்தருளியவன் என உருத்திரம், மூன்ரும் அநுவாகம், எட்டாவது மந்திரத்தில் "உஷ்ணீஷிணே" என்று கூறப்பட்டமையின், பிஞ்ஞகம் என்பது தலைப்பாகையைக்குறிக்கும். ஆதலின் திங்களைக் குறிக்காது என்றுணர்க. கபிலமுனிவராற் சபிக்கப்பட்ட சகரர்கள் வீடு பெறுதற்காகப் பகீரதன் செய்த தவப்பயனல் வானிழிந்து வந்த கங்கையைத்தரித்த சடையின் சிறப்பு நோக்கிப் "பிஞ்ஞகன்" என்றனர். இறைவன் திருவருள் பெய்யப் பெற்ற கழல் பெய்கழலாயிற்று. "நின் அருள் பெய்கழல்" என்பதும் நோக்குக. இறைவன் கீர்த்திகளை விளக்கும் வரலாறுகள் பொறிக்கப்பட்ட கழல் என்பதும் கொள்க.

"சிவமாநகர் குறுகப்போனர் அடியார் பொய்யும் யானும் புறமேபோந்தோம்" (திருச்ச. 86.) எனவும், "புறமே போந்தோம் பொய்யும் யானும் மெய்யன்பு பெறவே வல்லேன் அல்லாவண்ணம் பெற்றேன்" (ஷை. 87.) எனவும் அடிகளே கூறியிருத்தலின், புறத்தாரைப் பொய்யன்பர் எனக் கொள்க. நாத்திகரினும் இவர் கொடியோர் என்க. இதனை அச்சப்பத்து முதலியவற்ருனு முணர்க. அவன் எவரிடத்தும் அணுகியே வீற்றிருக்கின்ருன்; இவரே புறம் போந்தார் எனினும், இவராற் காண்டற்கருமை குறித்துச் "சேயோன்" என்றனர்.

குவிவார் = சுருங்குவார். கை தலை என்பவற்றின் ஒற்றுமை நயம் பற்றி முதன்மே லேற்றப்பட்டன. கரங் குவிவார் = இரு கரங்களையும் ஒருசேர நெஞ்சகத்திலே கூட்டி வணங்குவார். சிரங்குவிவார் = தலையைக் கீழே சுருக்கிக் கொள்வோர். குவிதல் = சுருங்குதல். "குவித லுடன் விரிதலற்று" (தாயுமா. சின்மயா. 8.) என்பதனானும் அஃதுணர்க. ஆசிரியன் உணர்த்தினன்றிச் சிந்தைக் குள்ளே திருவடி வீற்றிருத்தலை அறிந்துகொள்ள மாணக்கனுலியலாது. ஆசிரியன் திருவடி தீட்சை முதலிய வற்றைச்செய்தவுடன் அகக்கண் திறக்கப்பட்டுச் சிந்தைக் கண் வீற்றிருக்கும் திருவடிகளைக் கண்ட மாணவன், தனது கைகளை நெஞ்சின்மேலேற்றிக் குவித்துக்கொண்டு அவற்றை வணங்குவான். அக்காட்சியினுல் அவன துள்ளம் மகிழ்வெய்தும். கரங்குவிதலாகிய காரியம் முன் னும் அதன் காரணம் பின்னுமாக ஈண்டு வைத் துரைத்தவாறு.

உள்ளத்திலே திருவடிகளைக் கண்டு வணங்குவார் "நாமார்க்குங் குடியல்லோம்..........இடர்ப்படோம் - பிணி யறியோம்-பணிவோமல்லோம்-கோமாற்கே நாமென்றும் மீளாவாளாய்க் கொய்ம்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகி னேமே" எனத் தம்மை யாண்ட இறைவனையே பேணு பவாகலின் "கரங்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்" என்ற னர். இனி, செம்மை பெற்ற உள்ளத்திலே இறைவன் இனிது வீற்றிருக்குமென்பவாகலின், அம்மகிழ்ச்சியை இறைவனுக் கேற்றினும் இழுக்காது.

சீரோன் = புகழுடையோன். தன்னையே தமர்க்கு நல்கும் தனிச் சிறப்புடைமையால் வந்த புகழ் என்க.

அன்பிலார் அகத்தும் புறத்தும் சேயோனுகியும், அன்புடையார் அகத்தும் புறத்தும் அண்ணியோனுகியும் இறைவன் இருந்து வருகின்றுன். அவ்வன்பிலார் அகத் தும் புறத்தும் இன்பம் எய்தினர் போலத் துன்பத்தில் மூழ்குவர். அன்புடையார் துன்பம் எய்தினுர் போன்று

இன்பத்தில் மூழ்குவர். இவ்விரண்டுமிலியாகி, இடைப்பட்டுழலும் என்னை விரைவு கெடுத்தாண்டான் என்பதே, இவ்வைந்தடிகளாலும் போந்த பொருளென்க. அன்பிலார் உலகநுகர்ச்சியிலும், அன்புளார் வீட்டு நுகர்ச்சியிலும் அமைந்து நிற்பர். இவ்விரண்டனுள் ஒன்றனைத் துணிந்து கொள்ளாமையால் ஐயமேலிட்டு "வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப் பெரிதும் விரைகின்றேன்" என, அடிகள் தங்கருத்தினை இனிது புலப்படுத்தினர்.

போலியன்பரும், இல்லையென்போரும், தோலுலக நுகர்ச்சியிலீடுபட்டு வருமுகத்தால், அகத்தும் புறத்தும் ஆற்றற்கரிய பலப்பல இன்னல்களுற, ஆங்கு அவரை நெறிப்படுத்த நின்ற இறைவன் வெல்லுதல் வேண்டும்; அங்ஙனம் ஆளப்பட்டவர், உலகப்பேறும், இறைவனருட் பேறுமாகிய இவ்விரண்டனுள்ளே ஒன்றனையும் துணியாராய்ப் பேரவலமுற்றுழலும் போது அவர் தோல்வியுற இறைவன் வெல்லுதலும் வேண்டும்; அங்ஙனம் வெல்லப் பட்டவர் நாணுராய் அடிமைப்பட்டு நிற்கவும், அவர் சென்னியிலே திருவடிகளை வைத்தலும் வேண்டும்; அதன் மேலும் அவனருளால் அவரைப் புறத்தடிமை கொண்டதுவுமன்றி, அகத்தையும் அடிமை கொள்ளுதலும் வேண்டும்; என்ருங்குக்கூறுமுகத்தானே, அவன் மக்களை அடிமை கொள்ளுந்திறன் விளக்கப்பட்டவாருயிற்று. மக்கள் யாண்டும் தோற்க; இறைவன் யாண்டும் வெல்க என்க. புறத்தார் இறைவனும் உளன்கொல் என்றையுற்ருராய் அவனையணுகினும் சேயவன் (திருமந்.420.) என்க.

"திருவடியே சிவமாவது தேரின்
திருவடியே சிவலோகம் சிந்திக்கில்
திருவடியே செல் கதியது செப்பில்
திருவடியே தஞ்சம் உள் தெளிவோர்க்கே"

(திருமந். 131.)

எனவும்,

"விரும்பில் அவனடி வீரசுவர்க்கம்
பொருந்தி லவனடி புண்ணிய லோகம்
திருந்தி லவனடி தீர்த்த மதாகும்
வருந்தி யவனடி வாழ்த்த வல்லார்க்கே" (ஷை. 2966.)

எனவும், அவனினும் அவனடியே சிறப்பிக்கப்படுதலின், அவனது திருவடியையே பெரும்பான்மையாக வாழ்க, வெல்க எனக் கூறினர். திருவைந்தெழுத்தின் வாழ்வும், அவனது வாழ்வும் திருவடி நல்காவிடிற் பயனற்றன வாகும் என்க.

ஈசன் அடி போற்றி; எந்தை அடி போற்றி;
தேசன் அடி போற்றி; சிவன் சேவடி போற்றி;
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடி போற்றி;
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடி போற்றி;
சீர் ஆர் பெருந்துறைநம் தேவன் அடி போற்றி;
ஆராத இன்பம் அருளும் மலை போற்றி; (15)

பொ—ரை:— ஈசனுடைய திருவடிகள் நம்மைப்பேணிக் காப்பனவாகுக; எம் அப்பனுடைய திருவடிகள் நம்மைப் பேணிக் காப்பனவாகுக; எல்லாத் தேசங்களிலும் கோயில் கொண்டருளியோனுடைய திருவடிகள் நம்மைப் பேணிக் காப்பனவாகுக; சிவனுடைய செம்மை பயப்பன வாகிய திருவடிகள் நம்மைப் பேணிக் காப்பனவாகுக; அன்பிலே நிலைபெற்ற மாசில்லாதவனுடைய திருவடிகள் நம்மைப் பேணிக் காப்பனவாகுக; மயா மலத்தினலே உண்டாகிய பிறப்பின் வேரை அறுப்பவனாகிய மன்னவ னுடைய திருவடிகள் நம்மைப் பேணிக் காப்பனவாகுக; புகழ் நிரம்பிய திருப்பெருந் துறையிலே வீற்றிருந்த தேவனுடைய திருவடிகள் நம்மைப் பேணிக் காப்பன வாகுக. நுகர்ந்தறியாத பேரின்பத்தை அளித்தருளும் (முத்தியருளும்) மலையை உடையவன் (திருவடிகள்) நம் மைப் பேணிக் காப்பனவாகுக எ—று.

வி—ரை:— ஈசன் = எப்பொருளையுமாள்வோன். அவ னல் அளிக்கப்படுவது ஐசுவரியம் எனப்படும்.

ஐசுவரியம் = சம்பத்து. ஈண்டு வீடு பேருகிய சம்பத்தை யுணர்த்திற்று. அது திருவடி யென்க.

இறைவன் ஆசானுக வந்தருளியது கண்டு "எந்தை" யென்றனர். எல்லார்க்கும் தந்தையும் எனக்கெந்தையு மாவோன் என்க. எனவே தமக்கொரு தாயுமுள்ளாள் என்றவாறுமாயிற்று. தந்தை செல்வம் தனயற்குரிய தாதல் கருதி இங்ஙனம் கூறினர். "தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள்" (தொல். பொருள். கற். 6.) என்பது தொல்காப்பியம். ஒத்தல் என்றமையால் ஒவ்வாமையும் உடன் பெற்ரும். இயல்பாகவே மலத்துடனியைந்தும், அவனருளால் அறுக் கப்பட்டு அவனுடன் இயைந்தும் வருதலுடைமையும் கொள்க.

தேசம் = மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்பன. உலகிலே இத்தகைய இடங்களிலே இறைவன் விளங்கி வருகின்ரு ஞதலின், அன்னவை யெல்லாம் விளக்கமுடையன வாயின.

சிவம் என்பதற்குச் சாந்தம், மங்கலம், இன்பம் எனப் பல பொருள்களுள்ளன. எனவே தன்னைச் சார்ந் தார்க்கு ஆறுதலும் மங்கலமும் ஆனந்தமும் அளித்தருளு வோன், சிவன் எனப் பெயர் பெற்ருன் என்க. அவ னடியே விகாரமற்ற நிலையை அளித்தருளுமென்பது தோன்றச் "சிவன் சேவடி" என்றனர். "சிவன் சேவடி போற்றி" என்றது சிவாயநம என்னும் திருவைந்தெழுத் தைக் குறிக்கும். அடியவருள்ளத்திலே பள்ளிகொள்வோ ஞதலிற் சிவன் எனப்பட்டான் எனவும் வடமொழிச் சான்ருேர் இப்பெயர்க்குப் பொருள் விரிப்பவாதலின், முதற்கண் அவனருளால் அவன்தாள் வணங்கலும், அவ் வணக்கப் பயிற்சியால் ஆசான் எதிர்வந்து உள்ளத்தே காட்ட, அவன் திருவடியை உள்ளத்துட் கண்டு களித் தலும் மரபாகலின், முதற்கண் "நமச்சிவாய" என்றும், ஈண்டுச் "சிவாயநம" என்றும் அருளிச்செய்தார் என்க.

அச்சிவன் மாசற்ற தூயன். நிமலன் = அழுக்கற்ற வன். அவன் தானும் இயல்பாகவே மாசற்றிருந்தவாறே தன்னை நினைப்பாருடைய மன மாசுகளையும் அறுத்துத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ளும் இயல்பினன். "அழுக் ககன்றாய் போற்றி - எங்கள் அழுக்கறுப்பாய் போற்றி" என லளிதா சகத்திர நாமத்துள்ளும் வந்தன. "பொறி வாயில் ஐந்தவித்தான்" என்பர் திருவள்ளுவரும். தன்னைப்போலவே தமரையும் ஆக்கவல்லவன் என்க.

மாயை, தன்பால் மயங்கிய உயிர்களைச் செவ்வி பெறத் தெளிவிக்கும். "ஆறுகோடி மாயாசக்திகள் வேறு வேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின" எனவும், "பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை" எனவும் அடிகள் கூறுவர். மாயை = தன்மயமாக்குவது.

"நோய் வேரோடிற்று" என்னும் மரபு பற்றிப் பிறப் பின் வேரறுக்கும் என்றுரைத்தாம். களைதற்கருமை குறித்து "அறுத்து" என்றும், பிறப்பறுத்து வாழ்விக் கும் அரசாட்சி அவனதாகலின் "மன்னன்" என்றும் கூறினர்.

தெய்வம் என்றது திரிந்து பால்தோன்ற நின்றது.

ஆர்தல் = நுகர்தல். ஆராத = நுகர்ந்தறியாத. நுகர்ந் தறிந்த இன்பம் சிற்றின்பம். நுகர்ந்தறியாத இன்பம் பேரின்பம். முன்னும் பின்னும் துன்பமுடைத்தாய் வரும் இன்பமே யாரும் நுகர்ந்துவருமின்பம். முன்னும்பின்னும் துன்பங்கலவாத இன்பமே நுகர்ந்தறியாத இன்ப மாயிற்று. [ஆராத இன்பம் = கோணுத போகம். (திருமந். 1610.)]

அதனையருள்வது அவனமரும் மலையென்க. "மஞ்சன் மருவும் மலைபகராய் - நெஞ்சத்து இருளகல வாள்வீசி இன்பமரு முத்தி அருளுமலை என்பதுகாண் ஆய்ந்து" (திருத்தசாங். 5.) எனவும், "இருள் கடிந்தருளிய இன்ப வூர்தி அருளிய பெருமை அருண்மலையாகவும்"

(கீர்த்தி. 123—124.) எனவும் வருவனவற்றால், இருள் நீக்கியருளும் அருள்மலை எனவே யுரைக்க. அம்மலையிலிருந்து ஆனந்த ஆறு பாய்கின்றது. அது மலங்கழுவுமியல்பிற்று என்பது தசாங்கத்தானும் உணரப்படும். இனி, இன்ப மருளுமலை யென்றது, அன்பினைந்திணைக்களவு கற்பென்னும் ஒழுக்கத்துக்கு மூலமாகிய புணர்ச்சியைக் குறித்ததெனினும் இழுக்காது.

"மூலமாகிய மும்மல மறுக்கும்
தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி
காதல னாகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத்தாக எழில் பெற அணிந்தும்"

(கீர்த்தி. 111—114.)

என்றலின், நேயத்தே நின்ற நிமலன் என்பதற்குக் காதலனாகிக் கழுநீர் மாலை யணிந்து பரிமாவின் மிசைப்பயின்று நின்ற எனப் பொருள் விரித்துக் கொள்க.

சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன் அருளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுராணம் தன்னை
முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன் யான் (20)

என்னும் இவ்வடிகளிலே நூல் நுதலிய பொருள் கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— சிவனாகிய அவன் என் சிந்தையுள்ளே நிலைபெற்ற காரணத்தால், அவன் திருவருளினாலே அவன் திருவடிகளை வணங்கி, உள்ளம் மகிழவும், முற்செய்த ஊழ்வினை முற்றும் தேய்ந்து போகவும் யான் சிவபுராணத்தை உரைப்பேன் எ—று.

வி—ரை:— "முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன்" எனவும், "செல்வர் சிவனடிக்கீழ்" (சிவபுரா. 94.) எனவும் கூறிய அதனாலே உரைத்தோனும், அதனைச் சொல்லியோரும் எய்தப்பெறும்பயன் கூறப்பட்டமை காண்க.

(சிவன்) அவன் என்றது, எல்லாங்கடந்து சேணிலத்துள்ளோன், ஆங்கு நின்றும் குருமணியாகி வந்து அருள் செய்தான், அங்ஙனம்செய்தவன் சிவன்என்று தெளிந்தவாறு கூறியதுமாம். யாதானுமோர் தெய்வத்தை வணங்கினும் அத்தெய்வமாகி வருவோனாகிய அவன் சிவனாவான் என்றலுமாம்.

"இசைந்தெழு மன்பில் எழுந்தபடியே
பசைந்தெழு மீசரைப் பாசத்திலேவிச்
சிவந்த குருவந்து சென்னிகை வைக்க
உவந்த குருபதம் உள்ளத்து வந்ததே" (திருமந். 1595.)

என்னுமிதனால், குருவந்து சென்னியிற் கைவைக்க உவந்த அக்குருவின் பாதம் உள்ளத்தே தோன்றப் பெறும் என்னும் உண்மை கண்டு தெளிக. "இதயத்தும் நாட்டத்தும் என்றன் சிரத்தும் பதிவித்தபாதம்" (திருமந். 1596.) என்றலால், திருவடிசென்னியில் வைத்தலையுமுணர்க. இன்னும் இந்நூலத்தே திருப்பூவல்லி, சென்னிப்பத்து முதலாயவற்றுள்ளும் காண்க.

"இருள் சேரிரு வினையுஞ் சேரா இறைவன் பொருள் சேர் புகழ் புரிந்தார் மாட்டு" (திருக். கட. வாழ்த்.5.) என்பதனை, "முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன்" என்பதனோடு ஒப்பிட்டுணர்க. வாசனமலந்தேயத் தேயச் சிந்தைக்கண் மகிழ்ச்சி அதிகரிக்கும். யான் = இடர்க்கடலுள் விழுந்து அழுந்தற்குக் காரணனாகிய யான்.

இங்ஙனமே தெளிந்து வணங்கி நூலுரைத்தல் வேண்டுமென்பதனை,

"நந்தி இணையடி நான் தலைமேற் கொண்டு
புந்தியினுள்ளே புகப்பெய்து போற்றிசெய்து
அந்தி மதிபுனை அரனடி நாடொறும்
சிந்தை செய்தாகமம் செப்பலுற்றேனே" (திருமந். 83.)

என்பதும் வலியுறுத்தும்.

**கண்ணுதலான் தன்கருணைக்கண் காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற்கு எட்டா எழில் ஆர் கழல் இறைஞ்சி
விண்நிறைந்தும் மண்ணிறைந்தும் மிக்காய்
விளங்கு ஒளியாய்
எண் இறந்து எல்லை இலாதானே நின் பெருஞ்சீர்
பொல்லா வினையேன் புகழுமாறு ஒன்றறியேன்** (25)

என்னு மிவ்வடிகளில் அவையடக்கம் கூறப் படுகின்றது.

பொ—ரை:— நெற்றிக்கண்ணுடைய சிவபெருமான் (என்பால்) வந்தடைந்து தனது கருணைக்கண்ணால் காட்ட, அவனுடைய நினைவிற் கெட்டாத எழுச்சி மிக்க திருவடி களை வணங்கியும், வானுலகளவும் நிறைந்தும் - மண்ணுல களவும் நிறைந்தும் - இவற்றுக்கு அப்பாலும் உப்பாலும் உள்ளவனே, விளங்குகின்ற ஒளி வடிவனே, எண்ணுத் தொகையைக் கடந்து எல்லையின்றி விரிந்தவனே, நின் பெரும் புகழைத் தீவினையுடையேன் புகழ்ந்துரைத்தற் கேற்றவழி யொன்றனையும் அறியேன் எ—று.

வி—ரை:— கண்ணுதலான் தனது கருணைக் கண்ணால் எனது அகக்கண்ணைத் திறந்து தன் திருவடிகளை இறைஞ்சுக என்று சுட்டிக்காட்ட என்க. இங்ஙனமே "களிம்பறுத்தான் அருட்கண் விழிப்பித்து" (திருமந். 114.) எனத் திருமூல நாயனர் அருளுதலும் காண்க.

நுதற்கண்ணன் என்னுந் தொடர் கண்ணுதலான் என இடம் மாறி நின்றது. இங்ஙனம் வருதலை இலக் கணத்தொடு பொருந்திய மரூஉ வென்பர் நச்சினார்க் கினியர். அல்வழியின் பாற்படும்என்பர் நன்னூல் விருத்தி யுரையாசிரியர்; வேறுங்கூறுப. கண்ணிற்கணிகலங் கண் ணோட்டமாதலின் கருணைக்கண் எனப்பட்டது. உமை யம்மை ஒரு காலத்திலே தமது இருதிருக்கரங்களாலும் இறைவனுடைய இருதிருக்கண்களையும் விளையாட்டு நிமித் தம் புதைத்தருளவும், அதனால் எல்லாவுலகமும் இருள் மூடிற்றாக, அவ்வவ் வுலகத்து உயிர்கள் யாவும் வருந்த

அவற்றின் மேற் கருணை பாலித்துத் தனது நெற்றியங் கண்ணால் சுடரொளி அருளிச்செய்தான் என்பது நெற்றிக்கண் வரலாறு. அக்கருணை கொண்டு "கண்ணுதலான் தன் கருணைக்கண் காட்ட" என்றனர் அடிகள்.

எண்ணுதற் கெட்டா என்றலானே, சொல்லற்கும், காணற்கும், வணங்கற்கும் எட்டாதன என்பது தானே போதரும். ஆதலின், அவையாற்றுதற்கு அவனருள் இன்றியமையாத தொன்றாயிற்றென்க.

வீடுபேற்றை யளித்தற்கு மேலோங்குவிக்கும் திருவடி என்பது தோன்ற "எழிலார்கழல்" என்றனர்.

கழலிறைஞ்சவே கடைக்கணித்தான். அவன் திரு மேனித்திறன் ஈதெனப் புலப்படாவாகலானும், அத்திறன் அறிந்தன்றி, அவனருளாற்றல்கள் புலப்படா ஆகலானும், அவனது திருமேனியோ விண்ணும், மண்ணும், அப்பாலும், உப்பாலும் நிறைந்தும், எல்லையற்ற பேரொளிப் பிழம்பாகவே யாண்டும் தோற்றப்பெறுத லானும், அப்பேரொளியே தம்மகத்தும் புறத்தும் ஊடுருவித் தாம் தமதென்னும் பாகுபாடு படுத்தற்கும் அரிய தாக இருத்தலானும், அவ்வுருவத்தைத் தியானியாது விடின், இவ்வுலகமே தோன்றப்பெறுவதன்றி, அவன் திருவுருவம் தோன்றப் பெறுமையானும், புகழும் வழி அறியேன் என்று கவன்றுரைத்தனர். "பரத்தை மறைத்தது பார்முதலண்டம் பரத்தில் மறைந்தது பார்முதலண்டம்" என்னும்திருவாக்கும் இதனையே புலப்படுத்தும்.

(எழிலார்கழல்) இறைஞ்சியும் என உம்மைவிரிக்க. இறைஞ்சியும் புகழும் வழியறியேன் என்க. அவன் உலகுருவத்தில் கழலளவே கண்டு வணங்கற்கு அருள் கிடைத்தது. அதன்மேல் யாதொன்றும் அறிகிலராய்ச், சிவ புராணம் யாங்ஙனம் உரைப்பன் என அடங்கினர். அடிகள் கழல் இறைஞ்சியும் உரைக்கும்வழி அறியாராக, ஏனையோர் உரைக்கும்வழி எவ்வழி யென்க. இஃது ஒரு சாரார் வேண்டும் சிறப்புப் பாயிரமாம்.

இச்சிவபுராணம்உலகோர்மேல்வைத்தகருணைப்பெருக் காலாதலின், தமக்குப் பயன்படக் கூறினர் என்பதிழுக் காம். அடிகள் குருமணியைக் கண்ட உவகையானும், பிரிந்த அவலத்தானும் ஆங்காங்குப் பாடியனவெல்லாம் வீணாகாது, உலகு துய்க்க உதவல் வேண்டும் என்பது இறைவன் திருக்குறிப்பு. இதனை "இருந்துதி யென் வயிற் கொண்டவன்" (திருக்கோவை. 300.) என்றும், "நினைவித்துத் தன்னை யென் நெஞ்சத்திருந்து அம்பலம் புனைவித்த ஈசன்" (ஷை. 140.) என்றும் அடிகள் கூறிய வற்றானுமுணர்க.

இனி, "பாடவேண்டும் நான்" (திருச்ச. 100.) எனவும், "சோதியை யாம்பாட" (திருஎம். 1.) எனவும், "சிற்றம்பலம் பாடி" (ஷை. 14.) எனவும், "ஐயாறன் அம்மானைப்பாடி" (திருப்பொற். 1.) எனவும், "குலம்பாடி" (திருத்தெள். 20.) என வும், "அருள்தாளிணைபாடி" (திருப்பொன்னூசல். 1.) எனவும், "பரமா என்று பாடிப்பாடி" (புணர்ச். 10.) எனவும், பிற வாறும் தாம் இறைவனைப் பாடவேண்டுமென அடிகள் விழைந்தனரேனும், அங்ஙனம் விழைந்தது இறைவன் அருளாலேயே என்னும் உண்மையைக் கண்டார் என்னு மிதற்கு "நாயேனைத் தம்மடிகள் பாடுவித்த நாயகனை" (திருக்கோத். 12.) என்னும் திருப்பாட்டொன்றே சான்று பகரும். திருவாசகத்தைப் பாடியபின்னரும் "இருந்துதி யென்வயிற் கொண்டவன்" எனவும், "நினைவித்துத் தன்னை யென் நெஞ்சத்திருந்து அம்பலம் புனைவித்த ஈசன்" எனவும் கூறுதலின் இவ்வுண்மை நனிவிளங்கும்.

பொல்லாவினையேன் புகழுமாறொன்றறியேன் (25) யான் (20) வாழ்க (1—5) வெல்க (6—10) போற்றி (11—16) (என்று) வணங்கி (18) சொல்லற்கரியானை (92) அல்லற் பிறவி அறுப்பானே(33—91) என்று சொல்லி (92) இளைத் தேன் (31) வீடுற்றேன் (32) ஓவென்று (91) சிவபுராணம் உரைப்பன் (20) (அங்ஙனம்) திருவடிக்கீழ்ச் சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் (93 94) என வினை தொகுத்துவைக்க.

பொல்லா வினையேனும் புகழுமாறொன்றறியேனு மாகிய யான், அவன் சிந்தையுள் நின்றவதனால் அவ னருளால் இங்ஙனம் அவன் தாள் வணங்கி இங்ஙனம் சிவபுராணம் உரைப்பன் என வினைகளை முறைப்படுத்திக் கொள்க.

புல் ஆகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரம் ஆகிப்
பல்விருகம் ஆகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்அசுரர் ஆகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅநின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யே உன் பொன்அடிகள் கண்டு இன்று
வீடுற்றேன் (30)

என்னுமிவ்வடிகளால், முன்னரே தாம் இறைவனை யுணர்ந்து போற்றாமையால் பிறவியல்லற் பட்டமையும், இதுபோது அவன் தானே வந்து ஆட்கொண்டமையால் எய்திய பேறும் கூறப்படுகின்றன. [இறைவனையுணர்ந்து பேணாதார் அல்லலுற்று ஆற்றாவிடத்து, இறைவன் தானே காட்சி தந்து ஆண்டுகொள்ளுவான் எனினும் அமையும்.]

பொ—ரை:— எம்பெருமானே, புல்லாகியும், பூடாகியும், புழுவாகியும், மரமாகியும், பல்வகைப்பட்ட விலங்குகளாகி யும், பறவைகளாகியும், பாம்புகளாகியும், கற்களாகியும், மனிதராகியும், பேயாகியும், (தேவர் பேய் என்னும் இரு வகைகளும் நீங்கிய பதினாறுவகைக்) கணங்களாகியும், வற் கென்ற குணமுடைய அசுரர்களாகியும், முனிவராகியும், தேவராகியும் படைக்கப்பட்டு வாராநின்ற அசையும் பொருள் அசையாப் பொருளாகிய இவற்றுள், எல்லாப் பிறவிகளிலும் பிறந்து அலுத்துப்போனேன்; இன்று உண்மையாகவே உன்னுடைய பொன்போன்ற அடி களைக் கண்டு வீடுபேறுற்றேன் எ—று.

வி—ரை:— புண்ணிய பாவங்களின் இயல்பிற்கேற்ற வாறே ஏறியும் - இறங்கியும் - மாறியும் - திரும்பியும் பிறவி

யெடுக்கப்படுமென்பதே நம் சான்றோர் கொள்கையாதலின், உயிர்த்தோற்ற நூலார் கொள்கையை முதலாகக் கொண்டு உரைநடைப் படுத்துதல் வேண்டாவென்க. ஓரறிவு முதலாக ஆறறிவிறுதியாக அறிவுநிலை கொண்டு உயிர்களைச் சான்றோர் பகுத்திருத்தலின், அப்பகுப்பு முறை கொண்டும் இப்பிறவிகளை எளிதாகப்பகுத்தறிந்து கொள்ளலாமென்க. உயிர்த்தோற்ற நூலார் கொள்கையும் வேறு, நம் சான்றோர் கொள்கையும் வேறென்று கூறிவிடுக்க.

கல்லாகிய பிறவிக்கு ஓரறிவுமில்லை என்க. "கற்றோன்றி மட்டோன்றாக்காலத்தே" உயிர்கள்எல்லாம்நுகர்தற்கென ஒரு புலனும் பெறாதனவாயிருக்கும். சாபத்தானும் கல்லாதலும் உண்டென்ப. இக்காலத்திலும் மிக்க குளிருடைய நாடுகளுள்ளே ஒவ்வோர் பகுதியுள் மக்கள் கல்வடிவினராக மாறிவிடுகின்றனர் என்றுங் கூறுப.

இஃதிங்ஙனமாக, இக்காலவாராய்ச்சிக்கு ஒத்தன கொள்ளுதலும், ஒவ்வாதன தள்ளுதலும் வேண்டுமென் பாருமுளர். அவர் கூற்றைக் கொள்ளின், அடிகள் கொள்கைகளுள்ளே பலவும் களைதற்கு நேருமாகலின், அன்பிற்குரிய இந்நூலகத்து அத்தகையவாராய்ச்சிகள் வேண்டற்பாலவல்ல.

ஓரறிவுமில்லாத பிறவி முதற்கண்ணும், பிறவியுட் சிறந்த தேவப்பிறவி இறுதியுமாகக் கூறப்பட்டன. தேவரும் பேயும் பதினெண் கணங்களுள்ளே அடங்குதலின், கணங்கள் என்புழி ஒழிந்த பதினறுவரையும் கொண்டாம்.

பிறந்திளைத்தேன் என்றதனல், அவ்வப்பிறவிகடோறும் இறத்தலும், அல்லலுறுதலும் உடன்கொள்ளப் படும். இப்பிறவிகள் ஆற்றற்கரிய துன்பந் தந்தன வாதலின், எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் என்றனர்.

"பொன்னினும் பொருபடையப்படை தன்னினும் தரணி" என, உலகியல் நுகர்வார்க்குப் பொன்னின் இன்றியமையாமையைச் சான்றோர் கூறியவாறேவீட்டியல் நுகர்வார்க்கு, அன்பு பெருக்கி, ஐம்புலன்களை வென்று, வீடாட்சிசெய்து, உவகை பெறுதற்கு இத்திருவடியாகிய பொன் இன்றியமையாதாதலின் "பொன்னடிகள்" என்றும், சிறந்த பொருள்களைக் கண்டவர் தம்பாலுள்ள இழிந்த பொருள்களைக் கைவிடுவாராதலின் "கண்டு விடுற்றேன்" என்றும், கண்டு தெளிந்தமை தோன்ற "மெய்யே" என்றும் கூறினர்.

தமது துன்பத்தைச் சொல்லாற் கூறி மெய்ப்படுத்தற் கியலாமையின் "மெய்யே" என்றருமாம். இன்னோரன்னவிடத்து உலகோர் "உன்னுணை" என்பர்.

முன்னர்ப் பொய்யை மெய்யெனப் பற்றியதனால் வந்த அல்லலை, இப்போது மெய்யை மெய்யாகப் பற்றியதனால் அறுத்து, இளைப்பினை நீக்கி, ஆனந்தமெய்தினேன் என்பது இசையெச்சம்.

எம்பெருமானே, இளைத்தேன், வீடுற்றேன் என்று சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் என வினையைத் தொகுத்து வைத்துக்கொள்க.

உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே
(35)

என்னும் இவ்வடிகளிலே, எனக்கு எளிவந்தனையேனும் நீ வேதங்கட்கரியை என்பது கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— யான் உய்வடையும் வண்ணம் என் நெஞ்சத்துள்ளே ஓம் என்ற மந்திர ஒலிவடிவாய் நின்ற மலக்கட்டில்லாதவனே, எருத்தினைச் செலுத்துவோனே, அறிவுநூல்கள் ஐயனே என ஓலமிடும் வண்ணம் மேலோங்கியும், ஆழத்திற்சென்றும், விரிந்தும் நுட்பமானவனே எ—று.

வி—ரை:— எழுத்துக்கள், குறுக்கி நீட்டி உயிர்த்தும், ஒற்றியும், அன்னபிறவாருற்றியும் தோற்றப்பெறுதலின் அவற்றிற்கெல்லாம் வடிவங்களுமுள. ஒலிகளாலேயே காற்று, தீ, நீர், மண் முதலிய அணுக்கள் இயக்கப்படுதலின், அன்னவை யெல்லாம் அவ்வொலி வடிவிற்கேற்ற வாறே உருவம் பெறுகின்றன. உயிர்த்துக் கூற வரும் எழுத்துக்கள் நுண்ணிய வடிவுடையன. அவற்றுள்ளும் மிக நுண்ணியது அகர வுயிரேயாம். அகரம் பிற வெழுத்துக்களால் வேறுபடாது, தான் ஏனையவற்றையெல்லாம் இயக்குந்தன்மைத் தென்பது புலப்பட்டதொன்று. இவ்வகரம் வாயங்காத்தலால் விகாரமின்றி வெளிப்பட்டும், ஏனைய எழுத்துக்களின் முன்னும் பின்னும் நின்றும், அவற்றையெல்லாம் இயக்கும் ஆற்றல் இயல்பாகவே கொண்டது. வாயங்காவாதபோதும் அகத்தே இயல்பாக நிற்பதொன்றும். இவ்வகரம் அண்பல் முதலையும், நாவிளிம்பினையும் பற்றி எழும்பின், இகர ஈகார எகர ஏகார உயிர்களாகவும், இதழ்களைக் குவித்துக்கொள்ளுதல் பற்றி எழும்பின், உகர ஊகார ஒகர ஓகார ஔகார உயிர்களாகவும், வெளிப்பட வுயிர்க்காது, அண்ணம் நா பல் இதழ் என்னுமிவைகளை ஏற்றபெற்றி ஒற்றவும் வருடவும் இயைந்தும், கண்ணுற்றடைந்தும் ககரம் முதலிய எழுத்துக்களாகவும் தோன்றும். ஆதலின், இவற்றுக்கெல்லாம் அகரமே விகாரப்படுத்தப் பெறுத மூல காரணமாகவுள்ளதோர் எழுத்தெனத் தெளிந்துகொள்க. அகரம் பிறவற்றை இயக்கப்புகுங்காலத்தே ஊன்றி உயிர்க்கப்படவேண்டுவ தியல்பாகலின், ஆண்டு உகரமும், உயிர்ப்பை வாயின் வழியாக வெளிப்படுத்தாதபோது அவ்வொலி மூக்கின்வழியாகச் செல்லுமாதலின், ஆண்டு மகரமும் தோன்றுதல் நெறியே யாகுமென்க. இங்ஙனம் தோன்றப்பெறும் **அ உ ம்** என்னும் ஒலி ஒன்றனைத் தொழிற்படுத்த முயலுங்காலத்து, அவை அகத்தின் கண்ணே அத்தொழிற்கு முதனிலையாக அமைவனவாம். அவை அகத்துட் பயில்வனவாதலின் "ஔம்" என இசைத்தற்காகாவாய்'ஓம்'எனவே இசைக்குமென்பதைப்

பயிற்சியினாலேனும், வல்லார்வாய்க் கேட்டேனு முணர்க. இவ்வொலியே உயிரையும் உடலையும் ஓம்பிவரும் இயல்பினது. இவ்வோசை குருமுகமாக உபதேசம் பெற்ற அனுபவத்தான் உணரப்படுவதொன்றாகும்.

இறைவன்பால் உபதேசம்பெற்ற அடிகள், அவ்வோசை உள்ளத்துள்ளே தாம் உய்யக் காரணமாகி நின்று, தம்மை ஓம்பிவருதலை அறிந்தவுடன், பிறப்பெடுத்த ஞான்று முதலாகவே அவ்வொலி தமக்குச் செய்த நன்றியைப் போற்றிவராத பாதகத்துக்கிரங்கி "உய்ய வென்னுள்ளத்துள் ஓங்காரமாய்நின்ற" என மனமுருகிக் கூறினர். மெய்யா = ஒலிவடிவானவனே. ஓங்காரத்துள்ளே அகரமே சிவனாதலின் "ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யா" என்றும், தனக்கொருதளையும் இயல்பாகவே இல்லாதிருந்தும், தளையுட்பட்டு வருந்தும் தாழ்ப்பும்பொருட்டுத் தம்முள் வீற்றிருந்துகொண்டு இயக்குகிறான் என்பது கண்டு "விமலா" என்றும், அறஞ்சான்றோர்க்கு அகத்தேயுமன்றிப் புறத்தேயும் புலப்பட்டு அருள்புரியும் இயல்பினன் என்பதைத் தமதனுபவத்தானும் அறிந்துகொண்டாராதலின் "விடைப்பாகா" என்றும், மந்திரவடிவாகிய வேதந் தோன்றுதற்குக் காரணமாக மற்றதன் முன்னர்ச் சென்று எழும்பித் தொழிற்படுவது ஓங்கார ஓசையாதலின், அதன்பின்னர்த் தோன்றும் வேதத்தால் அறியப்படாது ஓங்கியுள்ளவன் என்றும், அவ்வேதவொலியின் முடிவிடத்தும் ஆழ்ந்து போதலின் ஆழ்ந்தவன் என்றும், அவ்வேதவொலிக்குப் பயனாகத் தானே வேறுபட்டு விரிதலின் அகன்றோன் என்றும், அவ்வேதவொலியின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் நுண்ணியனாகத் தோன்றியும் ஒடுங்கியும்நிற்போனாதலின் "நுண்ணியன்" என்றும் கூறினர்.

ஒலியும் பொருளும் ஒன்றென்ப உணர்ந்தோர். தீ எரியும்போது "அர்" என்றாங்கு இசைக்கும் ஒருவகை

ஒலியும், மண்ணுட் "புலபுல" (கறையான் மண்ணையசைக்கும்போது புலபுல) என்றாங்கு இசைக்கும் ஒருவகை ஒலியும் உற்று நோக்கிற் புலனாகும். இவ்வோசைகளின் உண்மைவடிவை முறையே "ரம்" என்றும் "லம்" என்றும் மந்திர சாத்திரங்கள் வகுத்துக் கூறும். இதனால் ஓசைவடிவு பொருள்வடிவென்றுணர்க.

விமலன் = அழுக்கில்லாதவன். வி என்பது வடமொழியிலே இன்மைப்பொருள் தருவதோர் உபசருக்கம்.

பாகன் = செலுத்துவோன். அவனது அருமைப்பாடு குறித்து "ஐயா" என்றனர்.

மெய்யா என்பது முதலாக இனிவரும் விளிகளையெல்லாம், சொல்லற்கரியானை (92) மெய்யா, விமலா, விடைப்பாகா, ஓங்கியோனே, ஆழ்ந்தோனே, அகன்றோனே என்றாங்கு அழைத்து, சொல்லி, திருவடிக்கீழ்ச் சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் என வினையைத் தொகுத்து வைக்க.

வெய்யாய் தணியாய் இயமானனும் விமலா
பொய்யாயின எல்லாம் போய் அகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞானம் ஆகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே

என்னுமிவ்வடிகளால், இறைவன் மறக்கருணைகளால் உயிர்கட்கு அழுக்ககற்றி, அறக்கருணைகளால் ஆக்கமளிக்கும் ஆசானாகவும், வினையற்றார்பால் தான் வினையற்றவனாகவும் இருப்பான் என்பது கூறப்படுகிறது.

போ—ரை:— வெம்மையுடையவனே, குளிர்ச்சியுடையவனே, உயிரானவனாகும் தளையகன்றவனே, பொய்ப்பொருள்கள் யாவும் அகன்றுபோக எழுந்தருளிவந்து மெய்ஞ்ஞானமாகிப் பிறழ்கின்ற மெய்ம்மையாகிய ஒளிவிடுகின்றவனே எ—று.

வி—ரை:— பாவஞ்செய்தாரை முனிந்து ஒறுத்து அவர் குற்றம் போக்குதற்கண் வெய்யனாகவும், புண்ணியஞ் செய்தாரை உவந்தருளி ஓம்புதற்கண் தண்ணிய

ஞாகவும், அவ்விருசாரார்க்கும் தோன்றப்பெறுதலின், "வெய்யாய் தணியாய்" என்றும், வெய்யனாகி ஒறுத்தலும், தண்ணியனாகி அருளலும், அவ்வவற்றைச்செய்த அவ்வவர் செயலால் அவ்வவரே அவ்வவற்றைப் பெறுகின்றனரே யன்றி, இறைவன் தன்னியல்பாகிய குற்றமற்ற நிலையிலே ஒரு பெற்றியனாகவே இருந்து வருகின்றனன் என்பார் "விமலா" என்றும் கூறினர். வெய்யாய் தணியாய் என்றனுமைப்படுத்திக் கூறிய அதனால் வெம்மை பூணும் போதும் அகத்திலே தண்ணளியுடையன் என்பதும் பெறுதும். வெய்யன் = உருத்திரன். தண்ணியன் = சிவன். நீதிபதி நடுநிலைமை பற்றி ஒரு பெற்றியனாக வீற்றிருக்கவும், கொலை முதலிய குற்றங்களைச் செய்தார்க்குக் கூற்றுவன் போலவும், அவை செய்யாதார்க்கு அருள்தெய்வம் போலவும், அவ்வொருவனே தோற்றம் பெறும் இயல்போடு இதனையும் ஒப்பிட்டுணர்க. மேலும், தூக்குத்தண்டம் விதிக்கும் நீதிபதி கொலைஞன் ஆகாதவாறே, இறைவன் மறத்தொழில் மேற்கொள்ளும்போதும் கொடியோன் எனப்படான். "அல்லவை செய்தார்க் கறங் கூற்றம்" எனச் சான்றோரும் இது கருதியே கூறினர் என்க. "அடித்தடித்து அக்காரமுற்றீற்றிய அற்புத மறியேனே" (அற்புதப். 9.) என்னுமிதனால், முன்னர்த் தம்பால் இறைவன் வெய்யோனாகித் தம்மைக் கயக்கி ஆட்கொண்டதனைப் புகன்றனர். "நெல்லிக்கனியை" என்றதும் இதனையே குறிக்கும். "எனைக்கயக்கவைத் தடியார் முனேகாட்டினாய்" (திருக்கழுக். 7.) என்னுமிதனையும் ஒப்பிட்டுக்கொள்க. "ஏற்றுவந்தெதிர்தாமரைத் தாளுறுங் கூற்றமன்னதொர் கொள்கை யென் கொள்கையே" (திருச்ச. 45.) என, அடிகளும் இறைவன் வெய்யோனாகி வந்து தம்மை ஆட்கொள்ளுதல் வேண்டுமென உடம்பட்டுக் கூறுதலையும் உற்றறிக. முன்னர் விமலா என்றது, அவன் வடிவுத் தூய்மைக்கும், ஈண்டுக் குணத் தூய்மைக்கும் வந்தனவென்க.

இயமானன் = உயிரானவன். மனம் முதலிய கருவிகளைக் கொண்டு யாகஞ் செய்விப்போன் என்க.

ஐம்புலன்களின் சேட்டைக்கு உடன்படுதலும், மெய்யன்பின்மையும், முன்பு கைக்கொண்ட அறத்தினை யாதல், பின்னர் இறைவனுற் பெற்றுக்கொண்ட அறத்தினையாதல் துணிந்து ஒழுகாமையும், அன்னபிறவும் பொய்யாயினவாம். அவற்றுளொன்றிருப்பினும், ஏனையவற்றையெல்லாம் அவ்வொன்றே பின்னுந்தோற்றுவிக்குமாதலின் "எல்லாம்" என்றும், இறைவன் தம்பால் எதிர்வருந்தோறும் அப்பொய்யாயின எல்லாம் தம்மையகன்று சென்றுகொண்டிருக்குமென்பார் "போயகல" என்றும், தம்பால் முன்னர்ச் சூழ்ந்து மயக்கிய மயக்கவிருளெல்லாம் பிறழ்ந்து அறிவொளியாகித் திகழ்கின்றன; அத்திகழ்வெல்லாம் இறைவனே ஆவான் என்பதுதோன்ற "மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளிர்கின்றமெய்ச்சுடரே" என்றும் கூறினர். ஞானம் சுடர்வடிவாம். மெய்ஞ்ஞானச் சுடரே மெய்ம்மையாகிய சுடராகுமென்க. அஃது என்னுள் மெய்யறிவாகி விளங்குகின்றமெய்ம்மையாகிய சுடரென்க. அதனது கலங்காத தெள்ளிய இயல்பு தோன்றப் பின்னரும் மெய்ச்சுடரே என்றனர். மெய்ஞ் ஞானன் = சிவசூரியன்.

எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே (40)

என்னுமிவ்வடிகளினுலே, அச்சத்தினுலும், அன்பினுலும் திருந்துதற்கரிய தமக்கும் இன்பமூட்டியிருந்தனன் என்பது கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— எந்த அறிவுமில்லாதேனுக்கும் இன்பமூட்டுதலிற் பெருமை பெற்றவனே, அறியாமையை ஒழியச்செய்யும் நல்லறிவானவனே எ—று.

வி—ரை:— எஞ்ஞானமும் எனவும், இல்லாதேற்கும் எனவும் உம்மைகள் விரிக்க. சித்தும் சடமுமாய்க் கலந்த பொருள்களுள்ளே இது சித்து, இது சடம் என்றும், இவற்றது இயல்புகள் இவை யிவை என்றும், இவ்வியல்பானே பற்றற்குரியது இது, விடுதற்குரியது இது

என்றும், பற்றற்குரியதைப் பற்றும் நெறி இது வென்றும், இன்ன பிறவாறும் அறிதற்குரிய அறிவுகளுள்ளே யாதொன்றனையும் அறியேன் என்பார் "எஞ்ஞானம் இல்லாதேன்" என்றும், ஊணாகவும் - உடையாகவும் - அணியாகவும் - கலவியாகவும் - விநோதமாகவும் - கலையாகவும் அமைந்தனவற்றால் வரும் இன்பம்யாவும் இறைவன் மயமாகியும், அஃதுணரார்க்கு அவையவையே யாகியும் தோன்றப்பெறுதலின் "எஞ்ஞானமில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே" என்றும், [ஆசிரியன் விநோதமாக உவகை யூட்டு முகத்தானே நுவலும் சிறப்புத் தோன்றக் கூறியவாறுமாம்.] எல்லாவுயிரும் நாளடைவிற் செவ்வி பெற்று இறுதியில் பேரின்ப மெய்துதல் ஒருதலையாகலானும், அவற்றினகத்தே தோன்றாத் துணையாக இறைவன் வீற்றிருந்துகொண்டு, தன்னை விடுத்து நுகர்வனவற்றை முனிவித்துத், தன்னையடைந்து ஆனந்தங் கொள்ளச்செய்வது, அவற்கு இயல்பாக அமைந்த அருட்டிறனாகலான் "அஞ்ஞானந்தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே" என்றும் கூறினர்.

ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின் தொழும்
பின்

என்னுமிவ்வடிகளால், ஐந்தொழிலியற்றும் ஆற்றல் சான்ற இறைவன், தம்மையும் ஒரு பொருளாகக் கருதி ஆட்கொண்ட இனிய எளிய அரிய திறன் கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— படைக்கப்படுதலும், யாதானுமொரு காலஅளவாக நிலைபெறுத்தப்படுதலும், ஒடுக்கப்படுதலும் ஆகிய இவை இல்லாதவனே, எல்லா உலகங்களையும் படைப்போனே, நிலைபெறச் செய்வோனே, ஒடுக்குவோனே, அருள்பாலிக்கின்றவனே, என்னை (இந் நிலவுலகத்தின்கண்) போக்கியவனே, நின் திருவடித் தொண்டில் ஈடுபடும்படி செய்பவனே எ—று.

வி—ரை:— ஆக்கப்படுதல் முதலிய மூன்றும் இல்லாதவனாகலின், அவனே படைப்பு முதலியவற்றுக்கெல்லாம் மூலகாரணனவான் என்க. க்ஷேத்திர கணிதம் கற்றற்குரிய நேரிணைக்கோடுகள் (சமாந்தர ரேகைகள்) யாண்டும் தம்முள் இணையா என்றுங்குச் சில கோள்களை உடன்பட்டாரே அந்நூலைக் கற்றற்குரியாராவர். உடன்படாதார் உரியராகார். தான் ஒரு காரணத்தான் ஆக்கப்படாதது எதுவோ அதுவே எல்லாவற்றுக்கும் ஆதிகாரணமாகும். சீட்டு விளையாட்டிலே அரசனுக்கு மூன்று தொகையும், அரசிக்கு இரண்டு தொகையும் என்றவாறு, ஒரு காரணமும் இல்லாததொரு மதிப்பிட்டுக்கொண்ட பின்னர், அம் மதிப்பே அவ் விளையாட்டயர்வோர்க்கெல்லாம் காரணப்பட்டு நிற்றலும், ஈண்டு உற்று நோக்குந் தகையதாம். இங்ஙனம் காரணமற்றிருத்தலே மூலகாரணத்திற்கு ஒருண்மை நிலைக்களனாகும். என்னை, எல்லாவற்றையும் படைத்து, நிலைக்கவைத்து, ஒடுக்கும் இறைவனைப் படைப்பதும், நிலைபெறுத்துவதும், ஒடுக்குவதுமாகிய செயல்களை நிகழ்த்தும் பிறிதொரு பொருள் இல்லையாம் என்பது. "முதல் வித்தினை" (சென்னி. 10.) என்பர் பின்னும். இங்ஙனமே எல்லாவித அளவைகட்கும் காரணமாகிய சிற்றளவிற்கும் ஒரு காரணமுமில்லாமையுமுணர்க.

ஆக்கமென்பது மற்றொன்றினால் ஆக்கப்படுவது. அது முதலும், ஒடுக்கப்படுவது இறுதியுமாக நிற்றலின், அவற்றைக்கொண்டு அலகிட நின்றதை "அளவு" என்றனர். ஆக்கப்பட்ட பொருள் சிறிது நிலைத்தபின்பே அழிவுறுதலின், ஆக்க இறுதிகளைக்கொண்டே உணர்தற்பாலதாகிய காத்தலை இடையே வைத்தனர். காக்கப்பட்ட கால அளவையின் தொடக்கமே ஆக்கமும், அதன் முடிவெல்லையே ஒடுக்கமுந் தோன்றவைத்தலின், காத்தலுக்கு அளவெனப் பெயரிட்டனர் என்க.

மறைத்தலையும்-வீடருள்தலையும் பொதுப்பட "அருள் தருதலில் அடக்கினர். செவ்விபெற்ற உயிர்கட்கு ஞானம்

வாயிலாக வீட்டின்பத்தையும், அது பெறாத உயிர்கட்கு மயக்கத்தின் வாயிலாக உலக நுகர்ச்சியையும் கொடுத் தருளுதலினென்க.

என்னைப் போக்குவாய் = அடியேனை நிலத்திலே பிறவியெடுக்குமாறு போக்குவாய். இதனை "நீக்கி முன் னெனைத் தன்னொடு நிலாவகை குரம்பையிற் புகப் பெய்து" (அதிசயப். 8.) என்பதனானும், "மானேர் நோக்கி மணவாளா மன்னே நின் சீர் மறப்பித்து இங்கு ஊனே புகவென்றனை நூக்கி உழலப் பண்ணுவித்திட்டாய்" (குழைத்த. 4.) என்பதனானும் உணர்க. பின்னர் அடிகளை ஆட்கொண்டருளியதை இம்மேற்கோள்களானும், பிற வற்றானும் உணர்க. இங்ஙனம் இறைவன் தன்பால் நின்று தம்மை நீக்கியதை முனிந்தும், இகழ்ந்தும், பின் னர்த் தெளிந்து உவந்தும் வந்துளார் என்பதை, நீத்தல் 48, 49, 50ஆம் திருப்பாடல்களானும், குழைத்தபத்து 7, 8, 9ஆம் திருப்பாடல்களானும், அன்னபிறவற்றானு முணர்க.

நாற்றத்தின் நேரியாய்! சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்து அடியார் சிந்தனையுள் தேன் ஊறி நின்று
பிறந்த பிறப்பு அறுக்கும் எங்கள் பெருமான் (45)

என்னுமிவ்வடிகளால், இறைவன் புலனறிவுக்கு மப்பாற்பட்டவனை இருந்தும், மெய்யன்பர் சிந்தனையிலே இனிமைபெற வீற்றிருந்துகொண்டு, அவர் தம் பிறவியை அறுப்பான் என்பது கூறப்படுகின்றது.

[எல்லாவுயிர்களும் பிறவியறுக்க வேண்டி அவ் வவற்றின் இதயந்தோறும் இறைவன் வீற்றிருக்கின்றான் என்பதும் பொருந்தும்.]

பொ—ரை:— (பருப்பொருட்டாகிய பூவிலே நுண் பொருட்டாகிய) நாற்றம் போன்ற அணுவின் அணுவாகி யிருப்பவனே, சேய்மைப்பட்டவனே, அணுமைப்பட்

டிருப்பவனே, சொல்லேயும் மனதையும் கடந்துநின்ற மறைப்பொருளானவனே, அடியவர்கள் சிந்தனையிலே, கறக்கப்பெற்ற பாலில், சருக்கரையுடன் நெய்யும் கலக்கப் பெற்றால் (உளதாகிய கலவை நாவிற்கு இனிமை பயந் தாற்) போல இன்பமூறுமாறு நிலேபெற்று, அவரெடுத்த பிறவியை அதன் வேருட்பட வேருக்கிவரும் எங்கள் பிராளுயுள்ளவனே எ—று.

வி—ரை:— பொருளின் தன்மையாய் ஆங்கு அணு வின் அணுவாய் இருப்பவன் என்பது தோன்ற "நாற் றத்தின் நேரியாய்" என்றும், அதனின் வேறுபட்டு உயிர் கட்குச் சேய்மையிலும் அண்மையிலும் நிற்பவனுதலின் "சேயாய் நணியானே" என்றும், அவனது இத்தகைய நிலேகள் சொல்லுதற்கும் நினேத்தற்கும் அரியனவா மென்பார் "மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே" என்றும், கறந்த பாலகத்தே சருக்கரையும் நெய்யும் ஒன் ருகிக் கலந்திருப்ப, அதனைப் பருகுவார்க்கு இனிமை பயந்தாற்போல, மெய்யன்பர் சிந்தனையுட் கலந்து ஒன் ருகி இனிமை செய்துவருவான்; மற்றதனல் அவரது பிறவிநோயை வேருக்கி நலன்செய்யும் பெருமாளுவான்; அவன் எங்கள் பெருமான் என்பார் "கறந்தபால்.......... எங்கள் பெருமான்" என்றும் கூறினர். நோயுடையாரை நலியாது நோய்நீக்கியாளும் மருத்துவன் (வைத்தியனுதன்) என்பது இதனல் சேர்ந்த பொருளென்க. இதுகொண்டே "திருவாசகமென்னும் தேன்" என்பதன் பொருளேயும் உணர்க.

மாற்றம்=புகழ்ந்து பாடும் பாக்கள். ஈண்டாகு பெய ரென்க. திருவாசகம் என்பதுபோல. அவன் சிறப்பினேப் பாடப்புகுந்தால், ஆங்கு ஒரு சொல்லேனும் வந்துதவாது எனப் பொருள் கொள்ளினும் கொள்க. அங்ஙனம் வராதது கொண்டு அவனுருவையும் திறனேயும் சிந்திக்கப் புகினும், அது சிந்தைக்கட் பயின்றிலது எனவுமாம். "மனவாசகங் கடந்தான்" (உயிருண். 3.) என்று கூறுவர் பின்னும். இங்ஙனமுள்ளவனே வாழ்த்துவது எங்ஙன

மென, திருச்சதகம் 15ஆம் 76ஆம் திருப்பாடல்களாலும். அன்னபிறவற்றாலும் அடிகள் வெளியிடுதல் காண்க. ஆங்காங்கு உள்ளான்போல இலனுதல் கண்டு இங்ஙனம் கூறினர். ஆங்காங்குப் பயின்றுகொண்டே ஆங்காங்கு ஒளிப்பது இயல்பென்றலைத் திருவண்டப்பகுதி 126ஆம் அடி முதலியவற்றானும், அன்னபிறவற்றானு முணர்க.

பிறந்த பிறப்பு = தன்னைக் காணற்கெனப் பிறந்திறந்து வந்த பிறப்பு. கரும்பின் கோதினை வேறுபடுத்தே அதன் சாறு கொள்ளப்படுதல்போலப் பிறவியை அறுத்தே முத்தியளித்தல் வேண்டுமாகலின், இறைவனைக் கண்டெய்துதற்குக் காரணமாகிய இந்தப் பிறப்பினையும் அறுத்தல் வேண்டுமென்பார், பொதுப்படப் பிறந்த பிறப்பென்றனர்.

பால், ஆனந்தமேற்றும் இறைவனை வேறுபாடில்லாது அமர்ந்திருக்கச் செய்யும் உள்ளத்தியானம். நெய், வீடுபேறு. பால் புளிப்பேறின் தன்னைப் பருகுவார்க்கு நோய் வருவிக்கும். அதேபோல் உள்ளத்தில் உலக நுகர்ச்சிகளைப் பற்றிய சிந்தனை ஏறின் அல்லலுண்டாகும். உள்ளந் தூயதல்லாவிடத்து இறைவன் சிறவாது நிற்பன். எனவே, அன்பு தோன்றியபோதே தன்னை இறைவனுக்கு உரிமையாக்குதல் வேண்டுமென்பது குறிப்பாயிற்று.

அடியார்க்கு ஙணியனுகியும், இரண்டற்றவனுகியும் இறைவன் வீற்றிருப்பான் என்க.

நாற்றம் ஞாலத்திற்குரியது. அவனது புரத்தலும் நோன்மையும் (பொறையும்) அஞ்ஞாலத்துள்ளும், மென்மையும் மணமும் நுண்மையும் பூவினுள்ளும் நுட்பமாய்ப் புலப்படும். ஆதலின் நாற்றமென்றதை, ஞாலத்துள்ளே, கொன்றை செங்கழுநீர் தாமரை முதலாய இறைவனணிந்துகொள்ளும் பூவின் நாற்றத்துக்கே ஆக்கிக் கொள்க. அதன்கண்ணே இறைவன் நாற்றமும் வண்மை

யும் உள்ளன. இவற்றால், நெஞ்சத்தைப் பூவாக்கி அவனைத் தியானித்தால், அவனது புரத்தலும் நோன்மையும் வண்மையும் வண்ணமும் நாற்றமும் புலனுமென்றும், மறையோன் என்றமையால், மறை ஒலிவடிவிற்று; அதற்கிடம் ஆகாயம்; ஆகாயமே அவனுருவையும் ஒலியையும் புலப்படுத்துமென்றும், "சேயாய் நணியாய்" என்றமையால், தோற்றுமுறையும் ஒடுக்குமுறையுமாகிய (பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தி) இரண்டும் பெறப்பட்டன; அவை காற்றின்கண் காணப்படுதலின், பிராணயாமம் செய்து வருதலால் அத் தோற்ற ஒடுக்கங்கள் பெறப்படுமென்றும், கறந்தபால் என்றமைகொண்டு, அவனை மாரியாகப்பாவிப்பின், அவனது சுரத்தலும் வண்மையும் பெறப்படுமென்றும், முன்னர் அழிப்பாய் என்றமையால், அழித்தற்கண் வெகுளித்தீ வடிவினனாக இருப்பானாதலின், ஆங்கு வீரனாகி விளக்கம் பெறுவன்; அவனை ஞாயிறாகப் பாவனை செய்யின், அதன்கண் அவனது வெம்மையும் விளக்கமும் காட்சிதருமென்றும், அருள் தருவாய் என்றமையால், அவன் இன்பஞ்செய்யும் திங்களோடு ஒப்பாவான் என்றல் பொருந்தும்; பொருந்தவே அவனை அதுவாகப் பாவனை செய்யின் அவனது தண்மையும் சாயலும் புலனாகுமென்றும், "தேனூறி நின்று" என்றதன்கண் ஊறி என்ற இலேசானே நீரும், அவனை அதுவாகப் பாவனை செய்யின் அவனது தோற்றமும், அகலமும் பெறப்படுமென்றும் விரிக்க. இவற்றையெல்லாம்,

"நின் வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்றுள
நின் தண்மையும் சாயலும் திங்களுள
நின் சுரத்தலும் வண்மையும் மாரியுள
நின் புரத்தலும் நோன்மையும் ஞாலத்துள
நின் நாற்றமும் வண்மையும் பூவையுள
நின் தோற்றமும் அகலமும் நீரிலுள
நின் உருவமும் ஒலியும் ஆகாயத்துள
நின் வருதலும் ஒடுக்கமும் மருத்தினுள"

(பரிபா. 4. 25—32.) என்னுமிவ் வடிகளிற் கண்டுகொள்க.

இன்னுமிதனானே, இயற்கைப் பொருள்களிலே பொலிவுற்று விளங்கிய வனப்பிலீடுபட்டுத் தம்மைமறந்து ஆங்காங்குத் தம்மின் மேற்பட்ட ஆற்றல் அறிவு என்பவற்றைக் கண்டும், அவற்றிற்குரிய ஒரு முதற்பொருளை உணரப் புகுந்தும், அங்ஙனம் புகுந்து ஆராயும்வழி, அம்முதற்பொருள் எல்லாவுலகையும் உயிரையும் தனது திருமேனியாகக் கொண்டதென்னும் உணர்ச்சிமேலிட்டும், அம்மேலீட்டினாலே எல்லாப் பொருள்மேலும் அன்பு செய்து, தம்மையே பேணிவருவதை ஒழித்து எல்லாவற்றையும் பேணிவருதலை மேற்கொண்டும், அங்ஙனம் பேணற்குரிய உறுப்புகட்கெல்லாம் முதலாகிய இறையைத் தமது அகமானது காணல்வேண்டும்! அளவளாவுதல் வேண்டும்! அறிவுரை கேட்டல் வேண்டும்! வணங்கல் வேண்டுமென்றாங்கு வேணவா மேலிட்டும், மனவாசகங் கடந்ததாய் எல்லாவற்றுக்கும் அப்பாலாய் நிற்கின்ற அதனைப் பெற்று நுகர்தற்கியலாமையால் இன்னலுற்றும், திகைத்தும், ஆடியும், பாடியும், அலறியும், உலறியும், பித்தேறியும் உழலுங்காலத்தே, அப்பேரன்புச் செவ்விகண்டு இறைவன் அருள்செய்ய, அவனருளால் அவன்தாள் கண்டு வணங்கியும், இத்துணைச் செவ்வி பெற்றும் ஞானங்கைவரப் பெருமையின், அதனைப் பெறுதற்குரிய குருவினை, இறைவன் அருள் காட்டக் கண்டு, அளவளாவிக் குறையிரந்து, அவன் தீக்கை செய்யப் பெற்றும், அவ்வாற்றானே தமதுள்ளத்தே நீங்காது திருவடி வீற்றிருப்பப் புறத்திலே அவன் திருமேனியைப் பூசித்து என்புருகிக் கட்டுவிட்டு, அன்பு நிரம்பி, அருள்மயமாகி அமைதிபெற்றும், அவ்வமைதியாகிய ஞான ஆனந்தத்தை விட்டு நீங்காராய் அதிலே நிலைபெற்றும் வந்த சான்றோர் திறனை, இதுகாறும் அடிகள் எடுத்துரைத்த வரலாறுகளின்மூலம் ஒருவாறுணர்ந்து கொள்ளுதல் கூடும்.

அங்ஙனம் அகத்தும் புறத்தும் வெளிப்பட்ட இறைவனை உருவஞ்செய்து பூசித்தும், அகத்திலே சிந்தனை

செய்து நிறுத்தியும், உலகெலாமுய்யுந் திறம்பெறத் திருக்கோயில்களையும், அங்ஙனம் வெளிவந்த இறைவன் திருவுருவங்களையும், ஆங்காங்கு அமைத்தும், அவனருளால் திருவருட்பாக்களை யாத்தும் சகுணபாவனை செய்து வாரா நின்ற உண்மையும் இதனால் உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

நிறங்கள் ஓரைந்து உடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம் பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டிப்
புறம் தோல் போர்த்து எங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
மலம் சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலன் ஐந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள்ளுருகும்
நலம்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலம்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயா ஆன தத்துவனே

என்னுமிவ்வடிகளால், இறைவன் தன்மாட்டன்பற்றுத் தங்கலங்கருதி ஏத்துவார்க்குக் கரந்திருத்தலும், தன்மேல் மெய்யன்புடையராய் அழைப்பார்க்கு எளிதில் வந்தருளிப்புரத்தலும் மரபாக வுடையனாயினும், அன்பு சிறிதும் இல்லாத என்னைத் தாய்போல்அன்புசெய்தாண்டான் என்பது கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— பூதங்களைத் திருமேனியாகக் கொண்டருளியவனே, தேவர்கள் துதிக்க அவர் காணாதவாறு மறைந்திருந்தவனே, எங்கள் பெருமானே, அழுக்கற்றவனே, கொடிய வினையுடையேனாகிய என்னையும், அக்கொடுவினையேனது அறிவு மறையும்படி மூடியுள்ள

மயக்கும் தன்மை கொண்ட ஆணவ இருளையும், நல்வினை கள் தீவினைகள் என்று சொல்லப்படும் அறுத்தற்கு மரியவான கயிறுகளாற் கட்டி, புறத்தே தோலாற் போர்த்து, (அகத்தே) எங்கும் புழுக்களும் மாசுகளும் நிரம்பி, (அவற்றின்கண் வீறுவனவாய) அழுக்குகள் வடியும் ஒன்பது வாயில்களையுடைய உடம்பினை, மயங்கு மாறு ஐந்து புலன்களும் வஞ்சனை புரியவேண்டி (என்னு டன்) மாறுபட்டுவரும் மனத்தால், நின்பால் ஒன்றுபட்டு மேலாதற்குரிய மெய்யன்புடையேனாகிக் கண் கசிந்து உள்ளமுருகும் நன்மையில்லாத சிறுமையுடையேனுக்குக் கொடுத்தருளி, இந்நிலவுலகத்திலே எழுந்தருளிவந்து, நின் நீண்ட கழலணிந்த திருவடிகளைக் காட்டி, நாயினுங் கடைப்பட்டுக் கிடந்த அடியேனாகிய எனக்குத் தாயினும் மேம்பட்ட கருணையைச் செய்கின்ற கருணைவடிவான மெய்யனே எ—று.

வி—ரை:— ஐந்நிறம் = ஐம் பூதங்களுக்குரிய நிறம். அவை நிலத்திற்குப் பொன்மையும், நீருக்கு வெண்மை யும், நெருப்புக்குச் செம்மையும், காற்றுக்குக் கருமையும், வானுக்குப் புகையுமாம். வேறுங் கூறுவர்.

மாய இருள் = மயக்கும் இருள். இருள் = ஆணவம். குற்றம் புரிந்த உயிர் சிறைப்பட்டு மாசு நீங்கும்பொருட் டன்றே தனுகரண புவன போகங்கள் கொடுக்கப்பட்டன? அவற்றைப் பயன்பெறச் செய்யாமையின், அவ்வாணவம் மாயவிருள் எனப்பட்டது.

இறைவன் ஓரியக்கனாக அவதரித்தருளியிருக்கும் நிலையை வானவர் அறிந்திலர் என்பது, கேநோபநிஷத் துள்ளே கூறப்பட்டது. அவர் அறியாமை இன்னும்பல.

(அன்புநலமற்ற சிறியேற்கு) கயிற்றாற் கட்டிக் கோத்து மூடிச்சோரும் குடிலையை நல்கி, வந்தருளி, காட்டி, ஆன தத்துவன் என்க. பேரன்பு நலத்தையும் நல்கினான் என்பது தானே போதரும்.

பதவி வேட்கையால் மயங்கி ஆணவம்மிக்கார் தாமே தெளியுங்காறும் இறைவன் அவர் தம்வயமே வாழ்ந்து வர விட்டுவிடுவன் என்பதற்கு "விண்ணோர்களேத்த மறைந்திருந்தாய்" என்பதும், செருக்கற்ற காலத்துத் தாயாகிப் புரந்தருள்வான் என்பதற்கு "மலங்க............... தத்துவனே" என்பதும் ஏற்ற சான்றுகளாம்.

உயிர்க்கிழவன் தன்பால் மேவிய ஆணவ இருளைப் போக்குதற்கு, அவ்வாணவமுட்படத் தானும் அறம்பாவங்களாற் கட்டுப்பாடு செய்யப்பெற்று, அவற்றை ஆக்குதற்குரிய உடம்போடு பொருத்தப்பெற்றான் என்க. முதல்வனாகிய உயிர்க்கிழவன் ஈடேறுதல் கருதியே, அறம் பாவம் உடல் மனம் பொறிகள் என்னுமிவையெல்லாம் அருளிச்செய்யப்பட்டன. இவற்றின் நடுவணதாகிய மனம் உயிரோடு மாறுபட்டு ஆணவத்தொடு சார்ந்து கொள்ளுதலால், பொறிகள் உடல் முதலிய வெல்லாம் மாறுபட்டு நிற்ப, சிற்றறிவினனாகிய உயிர்க்கிழவன், இவ்வனைத்தையும் பெற்றுவைத்தும் பெறுதவனேயாகிப் பயன் வற்றுகிறான். விலங்குதல் = மாறுபடுதல். "விலங் காதல் ஆதலினல் விலங்கினேன்" (கம்பரா. சடாயு. 22.) என்பதுங் காண்க.

புழுக்களும் மாசுகளும் நிரம்புங்காறும் அவை வடிதற்குரிய வாய் திறவாதிருக்கும் இயல்பு கருதிப் "புழு வழுக்குமூடி" என்றனர். மலம் நீர் முதலியவற்றை வேண்டும்போது அடக்குதற்கும் வெளிப்படுத்தற்குமுரிய வாயில் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

ஆணவ இருளால் உண்டாவது பாவம்; அதனை அறுப்பது அறம். அவ்விரண்டும் உயிரைப்பிணித்தலாற் கயிறாக உருவகஞ்செய்தனர். பாவப்பிணிப்பற்றபோதே அறப்பிணிப்பும் தானே அற்றுப்போகும் என்க. அதன் மேற் செய்யப்படுவன பயன் கருதாதனவாதலின், அவற்றால் வரும் நன்மையும் தீமையும், முறையே உலகில் வாழும் நல்லோரையும் தீயோரையும் சாருமாகலின்;

செய்தாரைப் பற்ரு வென்க. இந்நிலை இருவினையொப் பெனப்படும்.

எளியேன் அறம் மறம் என்பவற்றைப் பயின்று, அறஞ்செய்தலில் விருப்பும் மறஞ்செய்தலில் வெறுப்பு முடையேனுகி, அறத்தை மேற்கொண்டு மறத்தை விலக் கித் தன்னையே பற்ருகப் பற்றி, அந்நல்வினை தீவினைகளை ஒத்த பண்பினவாக்கிக் குரு தரிசனம் பெற்றுத் தன் திருவடிக் காட்சி பெற்று, ஆனந்தத்தில் மூழ்கி வாழ்தல் வேண்டுமென்னும் கருணைமேலிட்டால், தனு கரண புவன போகங்களை உளவாக்கித் தந்த நன்றி போற்ருதும், ஆணவ இருளை வேரறுத்தற்கென எனக்கருளிய மன முதலாய படையுறுப்புக்களையும் அரண்களையும் கொண்டு, அவ்விருளை எதிர்த்தழித்தற்கு மாருக, அதனுக்கே அப் படைகள் முதலாயவற்றை ஒப்படைத்து அவற்ருல் அலைக்கப்பெற்றும், ஆனந்தமடைதற்குரிய யான், அதற்கு மாருய இன்னலுற்றுழன்றும், எனக்குமட்டு மன்றி என்னுண்டானுக்கும் கொடியோனுகி இருந்து வரும் என் இழிதகமை கண்டு என்மேற் கழிபேரிரக்கங் கொண்டு, தன்மேற் கசிந்துருகும் உள்ளத்தை உதவிக் குருவாகிவந்து, திருவடிக்காட்சியளித்துக் கட்டறுத்து ஆனந்தமளித்தான். யான் இறைவனுக்கிழைத்த இக் குறைகளுள்ளே, கோடியில் ஒரு பங்களவினதாகிய குறையை இவ்வுலகத்தார்க்குச் செய்திருப்பேனேல், எனக்கவர் எத்துணைத் தீங்கு செய்திருப்பர்? ஆதலின் ஆண்டவனே, நீயே தூயன் என்பதுபட "விமலன்" என்றும், அவனே உண்மையாகிய பெரியோனுவான்; அவனையே யாம் பெரியோனுகக் கொள்வேம் என்பது கருதி "எம்பெருமான்" என்றும் அவனை அழைத்தனர்.

மலமாசுகளைப் பெருது குழந்தையைத் தூய்மை செய்தும், அதன் நிலையறிந்து பாலூட்டியும், அதன்வாழ் வொன்றனுக்கே வாழ்ந்தும் வருதலாகிய செயலுடையாள் தாய் ஆகையால், அவள்போற் சிறந்த கருணையுடையவன்

இறைவன் என்றபடி. இனி, அறிவாற்றல் இல்லாத தாயினும், அவை தம்மையுடைய இறையன்பு அவளன் பினும் மேற்பட்டதொன்றும் என உறழ்ந்து கூறினும் கூறிக்கொள்க.

மாசு அற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேன்ஆர் அமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்று அறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சம் கெடப் (65)
பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவுஇலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத்துள் ஒளிக்கும் ஒளியானே
நீராய் உருக்கிஎன் ஆருயிராய் நின்றானே

இதுமுதலாகத் தமக்கும் தம்போன்றார்க்கும் அருளிச் செய்துவரும் இறைவன் அருட்டிரு விளையாடல்கள் கூறப்படுகின்றன.

போ—ரை:— குறைவுபாடில்லாத ஒளி விரியப்பெற்ற பூப்போன்ற ஒளியுருவனே, பலதலங்களிலும் எழுந்தருளியிருப்பவனே, இனிமை நிறைந்த பிறவிமருந்தாவோனே, சிவபுரிக்கரசனே, பாசமாகிய புல்லுருவியின் பற்றை வேரறுத்து (உயிராகிய பயன் மரத்தை) வளர்த்துவரும் பெருமையுடையோனே, அன்பினால் அருள்செய்து நெஞ்சத்தே கிடந்த வஞ்சனைகள் கேடடையும்வண்ணம் (வற்றாதுஓட்டம்) நிலைபெற்ற பெருமைத்தாகிய கருணை வெள்ளத்தையுடைய பேராறென்னும் பெயர் பெற்றவனே, தெவிட்டாத இன்னமுதே, அளவற்ற பெருமையுடைவனே, ஆராய்தலில்லாதவருடைய உள்ளத்திலே ஒளித்திருக்கும் ஒளிவடிவானவனே, என்னை நீராக உருகும்படி செய்து என்னுயிர்க்குயிராக நின்றவனே எ—று.

வி—ரை:— குற்றமற்ற ஒளி மலரப்பெற்ற மலரென்க. இல்பொருளுவமம். சோதியுடன் நாற்றமுமுடைய மலருமாம். அவ்வழியும் மாசுதீர்ந்த மலரென்க.

"என்றும் புலராது யாணர்நாட் செல்லுகினும்
நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்றும் நீர்மையதாய்க்—
குன்றாத
செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத் திருமலர்போல்"

(திருவள்ளுவ மாலை. 3.) என்னுமிதனானும் அது தெளியப்படும். மலர்க்குச் சோதியுண்மை "செந்தாமரைக் காடனைய மேனித் தனிச்சுடரே" (திருச்ச. 26.) எனவும், „சுனைக்குள் விளைமலர்ச் சோதியினானை" (திருமந். 2667.) எனவும் வருவனவற்றானுமுணர்க.

இலிங்கம் முதலாய திருமேனிகள், தியானத்தின்கண் எழுந்தருளப்பெறும் அவதாரத் திருமேனிகள், தீர்த்தம், தலம், கோயில், ஒளி முதலாயவற்றை உடையானாதலின் பொதுப்படத் "தேசன்" என்றனர். ஒளியுடையான் என்றுரைத்தல் பொருந்துமேனும், அது முன்னரே பெறப்பட்டதாகலின், பின்னருங் கொள்ளல் சிறப்பின்றென்க. ஆதலின், பல தலங்களிலும் எழுந்தருளியிருப்பவன் எனப் பொருள் கொண்டாம். மேலும், சிவபுரனே என்றமைக்கேற்ப, மண்ணுலகிலே தில்லை முதலாய திருக்கோயில்சான்ற திவ்விய தேசங்களைக் குறிக்கவேண்டியது இன்றியமையாத தொன்றாதலும் ஓர்க.

தேனாரமுது = உண்டற்கினியமருந்து. ஆராவமுது = உண்டியாகவு முண்ணற்குரியதும், உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாததுமாகிய ஊண். "அம்ருதம்" என்னும் வடசொல் திரிந்து அமுதம் என்றாயது. இறைவன் பிறவி நோயை நீக்குதற்கண்ணும், நீக்கியபின்னர் நுகர்ச்சிக்கண்ணும் இனிமைசெய்தலின் "அமுதன்" எனப்பட்டான்.

பாசம்என்பது, கட்டுவதற்குரியகயிற்றினையும், சேர்ப்பதற்குரிய பிசின் முதலியவற்றையும் குறிப்பதொரு வடசொல். அது "பச்" என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தது. பச் = கட்டு, சேர், பொருத்து. "பயினொடு சேர்த்தியகல்"

என்ருர் அகத்தினும். அறியாமை என்னும் பொருளே ஈண்டு அது குறித்து நின்றது.

இறைவனடியைச் சேர்தற்கென இயல்பாகவே அவன்பால் வைத்தற்குரியதாக உயிர்கள் மாட்டமைந்த அன்பு, அறியாமையால் மனைவிமக்கள் உடம்பு முதலாய தமர்மேலும், ஏனைய பொருள்கள் மேலும் செலுத்தப் பட்டு வருதலின், அவ்வறியாமையை நீக்கி, தன்மேல் அன்பு செய்யுமாறு அருள்செய்தலின், "நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங்கெட - பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்குமாரியன்" என்றனர்.

"பற்றறுத்து"என்பதற்கேற்ப,பாசத்தைப்புல்லுருவி யாகவும், உயிரைப் பயன் மரமாகவும் உருவகித்தாம். அவைக்கேற்ப ஆரியனைப் பயிரோம்பும் உழவனைக் கொள்க. ஆரியன் = பெரியோன்.

பெயர் எனற்பாலது பேர் என்ருயது. என்றது நிலை மாறுபடாமையை. அதாவது எஞ்ஞான்றும் வெள்ளம் வற்றப் பெருமை என்க.

பெம்மான் என்பது, பெருமையென்னும் பண்பினடி யாகப் பிறந்ததொரு பெயர். சுடராகவும், தேசனுகவும், பெருங் கருணைப்பேராருகவும், இருவகை அமுதமாகவும் இருந்துவரும் பெருமை அளவிடற்கரியதாகலின் "அள விலாப் பெம்மான்" எனப்பட்டான்.

ஓராதார் = அறிவில்லாதவர். ஆணவத்தால் மறைக் கப்பட்டமையின், அறிவிருந்தும் ஓராராயினர் என்க. ஓர்தல் = ஆராய்ந்துணர்தல்.

எமக்கு உடலும், கரணங்களும், உலகும், நுகர்ச்சியும் என்னுமிவையெல்லாம், எவனல் ஏன் வந்துற்றன? என ஓர்ந்துணராதவர்பாற் புலப்படாது, அவையவையாகவே மறைந்து இறைவன் இருத்தலின், அவனே அவர் அறியா ராகலால் "ஒளிக்குமொளியானே" என்றனர். குருடர் முன் ஒளியிருந்தும் பயன்படாவாறே ஓராதார்க்கு அவ்

(அறி) வொளியும் பயன்படாதென்க. அவர் தன்னை உணருங்காறும் மற்று அவர்தம் உள்ளத்திலே ஒளிந்திருக்கும் ஒளியானவன் என்க. அவன் ஒளியாகலின் அவர் இருளாயினர்.

உருக்குண்ட பொருளும், உருக்கிய நெருப்பும் வேறு வேறாகாது ஒன்றுகலந்தவாறே, தாமும் இறைவனும் ஒன்றுகலந்தமை குறித்தனர். நீராய் உருக்கி என்பதனால், தம்மியல்பு கல்போன்றதெனக் குறித்தனர். லோகம் எனக் கொள்ளினு மிழுக்காது. செம்பு முதலாயவற்றை உருக்கி நினைத்த நினைத்த உருவங்களை ஆக்கிக்கொள்ளுமாறே, இறைவனும் உயிர்களைத் தனக்குத் தேவையான உருவங்களாகச் சமைத்துக்கொண்டான் என்க; உருக்குதலளவிற் கொள்ளின் பெரும்பயன் இல்லையாகலின்.

உயிர்க்குரிய இன்பம் இறைவனாலருளப்படுதலின், "என்னுருயிராய் நின்றான்" என்றனர். எனவே அவன் உயிராய காலைத் தாமுடலாயினர் என்று குறித்தமை பெற்றாம்.

இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே (70)
அன்பருக்கு அன்பனே யாவையுமாய் அல்லையு மாம்
சோதியனே துன் இருளே தோன்றாப்பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்து என்னை ஆட்கொண்ட எந்தைபெருமானே

என்னுமிவ்வடிகளால், எல்லாமாயல்லவுமாய் நின்ற இறைவன், தம்மை வலித்திழுத்தாட்கொண்டான் என்பது கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— இன்பதுன்பங்கள் இல்லாதவனே, அவற்றை உடையவனே, அன்பர்களுக்கு அன்பு செய்பவனே, எல்லாப் பொருள்களுமாகி அவ்வனைத்துமல்லவாயும் ஆகும் ஒளிவடிவனே, செறிந்த இருள் வடிவனே, தோன்றாத பெருமையுடையவனே, மூலகாரணனே, முடி

யும் நடுவுமாகியவனே, அம்மூன்றுமல்லாதவனே, என்னை வலிந்திழுத் தாட்கொண்ட எந்தையாகிய பெருமானே எ—று.

வி—ரை:— இயல்பாகவே விருப்பு வெறுப்பில்லாதவனாகலின், அவை காரணமாக வரும் இன்ப துன்பங்களும் இலவாயின. "வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்" என்பது தமிழ்மறை.

இங்ஙனம் அமைந்தவனேனும் கருணையே உருவாகக் கொண்டானாதலின், அடியவர்பொருட்டு அவ்விரண்டும் உள்ளவன் என்பார் "உள்ளானே" என்றும், ஓர்ந்தவருள்ளத்திலே இன்பமாகவும், ஓராதவர் உள்ளத்திலே துன்பமாகவும் அமைந்துவருதலால், அங்ஙனம் அவர் இன்புறுதலும் துன்புறுதலும், இறைவனைக் காணப் பெற்றமையானும் பெறாமையானும் நிகழ்வனவாதலின், காரியத்தைக் காரணமாக்கி "உள்ளான்" என்றும், அவ்வின்ப துன்பங்கள் அவனுக்குரியனவல்ல ஆதலின் "இல்லானே" என்றும் உபசரித்தும், உண்மையுரைத்தும் போந்தனரென்க.

இன்பதுன்பங்களும், சோதியும் இருளும், அன்ன பிறவும் தத்தமை நோக்கும் வழித் தாந்தாமேயாகவும், அவனை நோக்கும் வழி மற்றவையெல்லாம் அவன் வடிவங்களாகவும் தோன்றப்பெறுதலின், அங்ஙனமெல்லாம் அடங்கக் கூறினர்.

இனி, எல்லார் உள்ளத்துள்ளும் இறைவன் உளனாதலானும், பிறவற்றானும், அவ்வுயிர்ப் பன்மைக்குள்ள இன்ப துன்பங்கள் இறைவற்கு முளவாகுமென உபசார வழக்கான் உரைத்தாருமாம். இன்னும் "ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமிலாற்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாடி" என்னுமிதனானும், இல்லாற்கு என்புழி இன்பதுன்பங்களில்லாதவனாகவும், ஆயிரம் திருநாமம் என்புழி, அவையுள்ளானாகவும் கொள்ளப்படும். "தீர்ந்த அன்பாய அன்பர்க்கு அவரினுமன்ப" (திருச்ச. 69.) என்றலும் காண்க.

எல்லாப்பொருளுமாயசோதி; அவை நீயல்லை எனப் படும் சோதி என்க. யாதானுமொன்றனைச் சுட்டி, ஈதல் லன் என்புழி, ஏனையவையாவன் என்பது பட்டவிடத்து, யாவையுமாய், அங்ஙனம் ஆயபொருளனைத்தும் அல்லன் என ஒதுக்கப்பட்டவிடத்து, அல்லையுமாம் சோதியனே என்றனரென்க. எல்லாப் பொருளுமாகியும், அவை யெல்லாம் நீயல்லை எனப்படுகின்றவன் என்க. இறைவன் எல்லாப்பொருள்களிலும் ஊடுருவிக் கலந்து செல்லும் ஒளி வடிவினனாதலின், பொதுஅறிவான் நோக்குழி, அவ்வவை போலவும், சிறப்பறிவான் நோக்குழி, அவை யல்லனுமாகி நிற்குமியல்பினன் எனக் கொள்க.

அங்ஙனம் யாவையுமாகிய அவ்வொளி, அவையெல் லாங்கடந்து அப்பாற் சேறலின், காண்பார் அறிவு மழுங்க, அஃது இருளாகித்துன்னுதலின் "துன்னிருளே" என்றனர். "பொருளா எனைப் புகுந்தாண்டு புரந்தரன் மால் அயன்பால் இருளாய் இருக்கும் ஒளி நின்ற சிற்றம் பலம்" (திருக்கோ. 73.) என்பதுங் காண்க.

தோன்றுமாறு காட்டிப் பின் இருளாய் மயக்கு தலின், "தோன்றாப் பெருமையனே" என்றார். அத்தகைய னேனும். தம்மை ஈர்த்தாட்கொண்ட எளியோன் என் னுங் குறிப்புங் கொள்ளப்படும்; குரவனாக எளிவந்து காட்சி கொடுத்து மாட்சிபெறச் செய்தானாகலின் என்க.

எல்லாப் பொருளும் தன்னிடத்தே தோன்றுதலின் "ஆதியனே" என்றும், ["முதற்சோதியை முக்கண்ணப் பனை முதல்வித்தினை" (சென்னி. 10.) என்றுகூறுவதுங் காண்க.] தன்னில் தோன்றிய பொருள்கள் வளருந் தோறும், அழியுந்தோறும், இறைவனும் அழிபவன் போன்றும், வளர்பவன் போன்றும் தோன்றப்பெறுவத னால் "அந்தம் நடுவாகி" என்றும், ஆதிகாரணனேயன்றித் தனக்கென ஒரு தோற்றமுமில்லாதவனாகலானும், உண் மையில் அப்பொருள்களே அழிவாக்கங்களைப் பெற்று வருதலினாலும் "அல்லானே" என்றும் கூறினார்.

அறிவுறுத்தலை ஏற்றுக்கொள்ளும் செவ்வியின்மை தோன்ற "ஈர்த்து" என்றனர். செவ்வி பெறுவதன் முன்னரும் பின்னரும் ஆங்காங்குக் காட்சி கொடுத்தாள்வது இறைவற்கு மரபாகுமென்பதும் ஈண்டுப் பெற்றாம்.

தமக்குக் குரவனென்பார் "எந்தை" என்றும், யாவர்க்குந் தேர்வரிய பெருமையுடையோனாதலின் "பெருமான்" என்றும் கூறினரென்க.

ஆணைமீறி அல்லனவே செய்துவரினும், நன் மக்கட்கு நல்லனவே பேணிப் புரிந்துவரும் பேரன்பின் நிலையை இறைவனிடத்தே கண்டு "தாயிற்சிறந்த தயாவான தத்துவனே" என, குற்றமெல்லாங் குணமெனக் கருதி அன்புமிக்காளாய்த் தன் மகனை ஒறுத்தடக்க வல்லளல்லாத் தாயின் நிலையை முன்னும், அதன்மேல் ஆசானாகி அறிவுறுத்தியமை கண்டு, ஆரியனே என, இயல்பின் வேறுபட்ட மாணவனை ஏற்றுக்கொள்ளா ஆசான் இயல்பினை இடைக்கண்ணும், ஆசானே தந்தையாகலின் "எந்தை" எனத் தனயனைக் குற்றங்கண்டுழி ஒறுத்தடக்கவல்ல தந்தையின் இயல்பினைப் பின்னுமாகக் கூறியவாறு.

காமத்திற்கிடனாய ஒருத்தி, தன்மேற் காமங்கொண்ட ஒருவனை நோக்கி "நீ நின் தாயின் இதயத்தைத் துணித்துக் கொடுவந்து எனக்குக் கொடுப்பின் நின்னைப் புணர்வல்" என்றதும், அவனும் அவ்வாறே அதனை அறுத்துக் கொண்டுவரும் வழிக்கண், கல்லாலுறுத்துண்டு சிறிது தடைப்பட்டு நிற்றலும், அதனையுணர்ந்த அவ் இதயம் "மகனே, பைய நடந்துசெல்" என்று கூறியதென, பிரன்சுநாட்டுப் பெரும் பாவலன் ஒருவன் பாடிய பாட்டும் தாயின் பேரன்புத் திறனை இனிது புலப்படுத்தாநிற்கும்.

கூர்த்த மெய்ஞ்ஞானத்தால் கொண்டுணர்வார்தங் கருத்தின் (75)

நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வும் இலாப் புண்ணியனே
காக்கும் எங்காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்று இன்ப வெள்ளமே அத்தாமிக்காய் நின்ற
தோற்றச் சுடர்ஒளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்
வாய் (80)

மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
தேற்றனே தேற்றத்தெளிவே என் சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ணார் அமுதே உடையானே

என்னுமிவ்வடிகளால், இறைவனது அருமையும், தூய்மையும், அவனைத் தெளிதற்குரிய முறைமையும், தமது அடிமையும் ஆதியன, தந் திருவுளத்துட்பட்டு ஆனந்தமூட்டுதல் புலப்படுத்தப் படுகின்றன.

போ—ரை:— கூர்மைசெய்யப்பெற்ற மெய்யறிவினலே (பேதமறக் கருதிக்) கொண்டு உணர்கின்றவர் தம் கருத்தின் கண்ணேயுள்ள (பிறராலே) மதித்தற்கரிய கருத்துப் பொருளே, நுண்மைப்பட நுணுக்குவதற்கரிய நுண்ணுணர்வுப் பொருளே, போதலும் வருதலும் சேர்தலுமாகிய தொழிற்பாடுகட்குட்படாத கலப்பற்றவனே, காத்துவரும் எங்காவலாளனே, காணுதற்கரிய பெரிய ஒளியுருவனே, இன்பமாகிய ஆற்றுவெள்ளமே, அப்பனே, எஞ்சியதாயும், நிலைபெற்ற விளக்கத்தினையுடைய கதிரொளியாயும், எவருமுணர்ந்து சொல்லாத அத்துணை நுண்ணிய உணர்வாயும் (இருந்து) மாறுபட்டுக்கொண்டே வரும் இவ்வுலகத்துள், வெவ்வேறாய் எண்ணும் ஐயங்களின் முடிவிடத்து ஒருதலைப்பட வந்து அறிவாகும் அறிவுள்ளவனே, அறிவைத் தெளிவிக்கும் தெளிவுப் பொருளே, என் சிந்தனை ஊற்றுள் உண்டான உண்ணத்தெவிட்டாத அமுதமே என்னை அடிமையாக உடையவனே எ—று.

வி—ரை:— கூர்த்த மெய்ஞ்ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார்தங் கருத்தின் நோக்கே; (பிறர்) நோக்கரிய நோக்கே என்றுரைத்தலுமாம். தங்கருத்தின் என்றது உபசாரம்;

அறிவும் அறியப்படு பொருளும் தாமும் வேறற நிற்றலே உண்மையாதலின். "உணர்ந்தார்க் குணர்வரியோன்" (திருக்கோ. 9.) என்றதற்கு ஒருகால் தன்னையுணர்ந்தவர்களுக்குப் பின் உணர்தற்குக் கருவியாகிய சித்த விருத்தியும் ஒடுங்குதலான் மீட்டும் உணர்வரியோன் எனவும், தவத்தாலும் தியானத்தாலும் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்தவர்க்கும் உணர்வரியோன் எனவும் உரைப்பர் பேராசிரியர்.

ஏனைய பொருள்களையெல்லாம் நுணுக்கி நுணுக்கி இறுதியிற் காணுங்கால் இறைவன் தோன்றுவன். அந்த நுண்ணிய ஞானமயனை இறைவனை மேலும் நுணுக்கி அணுச்செய்து காணற்கியலாதென்பார் "நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே" என்றும், எங்கும் அவன் பரந்து இடையீடற்றிருத்தலின், போதல், வருதல், புணர்தல், பிரிதல் என்னுஞ் செயல்கள் அவனுக்கில்லை என்பார் "போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலா" என்றும், அத்தகையோன் அறத்தையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டுளான் என்பார் ",புண்ணியனே" என்றும், யாண்டும் அவனுடைய காவலேயன்றிப் பிறிதொரு காவலுமில்லை, காப்போனுமில்லை யாதலின் "காக்குமெங் காவலனே" என்றும், எல்லாப் பொருள்களிலும் கரந்துநின்று எல்லாவற்றையும் காத்துவருதலின் "காண்பரிய பேரொளி" என்றும், வன்பாலெல்லாம் மென்பாலாக மலைநீர் யாறாகி ஆங்காங்கே பாய்ந்து நலன் செய்யுமாறே, தம்மைத்தாமே உணர்ந்து எய்தும் ஆற்றலற்றார்க்கெல்லாம் ஆங்காங்கு அவ்வவர் இன்பமுடையன வெனக் கருதித் துய்க்குங்கால், அவ்வவை இன்னலுடையன என அறிவித்தும், தானே அவர் முன்னர்ச் சென்றும், அருள்வெள்ளத்தை நுகரச் செய்தலின், "ஆற்றின்ப வெள்ளமே" என்றும், கவலையறுந்த புதுமைசான்ற அவ்வெள்ளத்திலே தோய்ந்தும், பயிர் விளைத்துப் பயன் எய்தியும் வருங்காலத்தே, இளைப்பாறிவரும்போது தானகவே அம்மா அப்பா என்றுரைப்

பது இயல்பாகலின், "அத்தா" என்றும், எல்லாந் தன்னகத்துள் ஒடுங்கவும் தானே மற்றொன்றனுள் ஒடுங்காது மிருத்தலின் "மிக்குஆய்" என்றும், எல்லாப் பொருள்களினுமுள்ள ஒளியே மற்று அவற்றைப் பிறர்க்குப் புலப்படச் செய்தலின் "தோற்றச் சுடரொளியாய்" என்றும், அவ்வொளியை நுகரும் பொறியும், அதற்கு முதலாகிய உயிரும் ஆகியும், அவ் வுயிரறிவினுள்ளும் நுண்ணறிவாகியும் இறைவன் வீற்றிருக்கின்றான் என்பார் "சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்" என்றும், பொன், நிலம், ஆணுக்குப் பெண், பெண்ணுக்கு ஆண், மக்கள், பெற்றோர், உடன் பிறப்பாளர் ஆதியவற்றால் இன்பமுண்டென்று ஆங்காங்குப் புக்கு நோக்கும்போது அவற்றால் துன்பமே விளைதலின், அவற்றை எல்லாம் படிப்படியே அல்ல அல்ல என ஒதுக்கி, இறுதியில் மெய்யன்பனாகிய இறைவனையே அடைந்து நுகர்தலின் "மாற்றமாம்..........தேற்றனே" என்றும், சேறு முதலியன நீக்கிக் கண் திறக்கப்பட்ட ஊற்றின்கண் ஊறும் நீர், தூயதாய், இனியதாய், தெவிட்டாததாய் இருக்குமாறே மலம் நீங்கிய உள்ளத்தினூறும் அன்பு நீரும், மாசற்றதாய், இனியதாய், தெவிட்டாததாய் இருக்குமென்பார் "சிந்தனையுள் ஊற்றான உண்ணாரமுதே" என்றும், உண்மையறிவுமயமாகி நிற்பவன் அவனேயென்று யாம் தெளியுமாறு தேற்றற்கும், தானே அஃதென்று தெளிந்து கோடற்கும் உரியவன் அவன் என்பார் "உடையான்" என்றும் உரைத்தனர்.

சேறு முதலியவற்றோடு கலந்து ஊறிய நீர் நஞ்சமாகி உண்போரைக் கொல்லும். அங்ஙனமே மாசுகலந்த உள்ளத்தினூறும் நீராகிய நினைவுகள் பிறவிக் கடலுள் அழுத்தி அல்லற்படுத்துமென்க. தமது சிந்தைக்கண் மாசுடன் பட்டெழுந்த நினைவு நீரருந்தியமையால், தமக்குண்டாகிய துன்பத்தையும், அதனால் அதன்மேல் எழுந்த வெறுப்பினையும், அம்மாசற்ற நினைவு நீரருந்திய

மையால் தமக்குண்டாகிய இன்பத்தையும், அதனல் அதன்மேலெழுந்த விழைவினையும் ஈண்டுப் புலப்படுத்தினர் என்க.

கூர்த்த=கூர்மை செய்யப்பட்ட. நுணுக்கஅரிய= நுண்ணிய அணுக்களாகச் செய்துகொள்ளற்கரிய. மாற்றம்=மாறுபட்ட நிலை. புண்ணியம்=நலச்செயல் (இன்பச் செயல்) எனப்படுவதோர் வடசொல். புண்ணியன் என்பது நன்மையையே திருமேனியாகக்கொண்டவன் எனப் பொருள்படும். சிவன், சங்கரன் என்பனவும் அப்பொருள் பட வந்தன.

வேற்று விகார விடக்கு உடம்பின் உள்கிடப்ப
ஆற்றேன் எம் ஐயா அரனே ஓ என்று என்று (85)
போற்றிப் புகழ்ந்து இருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானர்
மீட்டு இங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டு அழிக்க வல்லானே
நள் இருளில் நட்டம் பயின்று ஆடும் நாதனே
தில்லையுள் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே (90)
அல்லல் பிறவி அறுப்பானே ஓ என்று
சொல்லற்கு அரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவன் அடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து (95)

இவ்வடிகளால், தன்னடிப்பற்றுடையார்க்கு, அவர் மீண்டும் இங்கு வருவதற்கேதுவாகிய உடம்பின் மூலத் தொடர்புகளை அறுக்க வல்லவனே என்றும், பிறவாறும் இதுகாறுங் கூறிய சிவபுராணப் பாயிரத் திருப்பாட்டானது, தம்முடைய குறைவுகளையும், இறைவன் நிறைவுகளையும், அவன் திருவடிக்கீழ் எடுத்துச் சொல்லிப் பாடிய திருவாசகப் பாட்டின் பொருளைத் தாம் உணர்ந்து,

பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்லிவருமவர், சிவபுரத்தில் சிவனுடைய திருவடிக்கீழ்ச் சென்று நிலைபெற்றவராவர் என்பதுணர்த்திற்று என்கின்றது. [உரைப்பயனும், உடம்படு புணர்த்தலால் கேட்போர் பயனும் உடன் கூறப்பட்டவாறுமாயிற்று.]

பொ—ரை:— அடிமைத்திறனுக்காகாது வேறுபடுதற்கென வேறுபட்ட திரிபினையுடைய ஊன் முதலாகிய கட்டுக்களோடு கூடிய இச் சிறிய வீடாகிய உடம்பின் கண்ணே சிறைப்பட்டு அதனுள்ளே கட்டுண்டு கிடத்தலை இனிப் பொறுக்கமாட்டேன், எம் தலைவனே, அரனே, ஓ என்றலறி வழிபட்டுப் பாடி அந்நிலையிலே இருந்து அறியாமை நீங்கப்பெற்று மெய்யறிவுப் பொருளாகிய நின்னைச் சேர்ந்தவர்கள், திரும்பவும் தம் பழைய வாசனையால் இவ்வுலகின்கண் வந்து, வினைகளை இயற்றிப் பிறவியிற்சாராவண்ணம், கள்ளத்தொழில் பூண்ட ஐம்புலன்களுக்கும் இடமான உடற்கட்டினை யவிழ்த்து அவரை விடுவிக்க வல்லவனே, நள்ளிருளிலே நடனம் பயின்றாடும் தலைவனே, தில்லையுள்ளே கூத்தாடும் கூத்தனே, தெற்கண்ணுள்ள பாண்டியநாட்டை யுடையவனே, அல்லல் தரும் பிறவிக்கட்டினை அறுத்து உயிர்களைச் சிறைவீடு செய்பவனே, ஓவென்றலறிச் சொல்லாற்சொல்லித்தெளிவித்தற்கு ஒண்ணுதானே, (இங்ஙனம்) சொல்லி அழைத்து அவனது திருவடியின்கீழ்ப் பகுதிக்குச் சொல்லிய இப் பாட்டின் பொருளை, தம்மனத்தாலுணர்ந்து, உணர்ந்த தனைப் பிறருணர எடுத்துரைக்க வல்லார், தம்மைப் பலரும் வணங்கித் துதிக்க முதற்கண் சிவபுரத்தின் கண்ணே செல்வாராகி, பின்னர் ஆங்கு வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானுடைய வீடுபேறாகிய அடிநிழற்கண் சென்று நிலைபெறுவர் எ—று.

வி—ரை:— ஒன்றாகிய திரிபும் வேறாகிய திரிபும் எனத் திரிபுகள் இருகூறுடையன. அவற்றுள் வேற்றுவிகாரம் என்பது வேறாகிய திரிபு. ஒன்றாகிய திரிபென்றதனை,

"பப்பற வீட்டிருந்துணரு நின்னடியார் பந்தனை வந்த றுத்தார் அவர் பலரும் மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின் வணங்குகின்றூர் அணங்கின் மணவாளா" (திருப்பள்ளி. 6.) என்னுமிதனுலறிக. வேறுகிய திரிபினை,

"நீக்கி முன்னெனைத் தன்னொடு நிலாவகை குரம்பை
யிற் புகப்பெய்து
நோக்கி நுண்ணிய நொடியன சொற்செய்து நுக
மின்றி விளாக்கைத்துத்
தூக்கி முன்செய்த பொய்யறத்துகளறுத் தெழுதரு
சுடர்ச்சோதி
ஆக்கி ஆண்டுதன் அடியரிற்கூட்டிய அதிசயம் கண்
டாமே" (அதிச. 8.)

என்னுமித் திருப்பாட்டானுமுணர்க.

அரன் என்பது, பாவத்தைக் கெடுப்பவன் என்னும் பொருளைத்தரும் வடசொல்.

ஓவென்று = ஓவென்றலறி. இங்ஙனமாதலை "ஓவெனக்கிளக்கும் கால முதல்வனை" (பரி. 3. அடி. 61.) என்னுமிதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய உரையானுமுணர்க.

இக்குரம்பையை ஒழித்து, உனக்கு அடிமைசெய்தற் கேற்றதாய பிறப்பினைத் தந்தால் ஆற்றுவேன் என்பது குறிப்பு. இதனை, "நின் திருவடிக் காம்பவமே யருளுகண்டாய் அடியேற்கெம் பரம்பரனே" (திருச்ச. 5.) என்பதும் வலியுறுத்தும். வேற்றுவிகார விடக்குடம்பினுட் கிடப்ப ஆற்றேன் என்றதனுல் யாக்கை நிலையாமையும், அதன் காரணமாக இளமை செல்வம் என்னுமிவற்றின் நிலையாமைகளும் உணர்ந்துகொண்டாராகலின், அவ்வாக்கையை வெறுத்து வேற்றுவிகார விடக்குடம்பென்றும், கிடப்ப ஆற்றேன் என்றும், தமது துறவுத்தூய்மை தோன்ற "ஐயா அரனே ஓ என்று போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து" (ஐயா இங்கு வந்தென் பாவத்தை அழிப்பாய்) என்றுங் கூறினுர்.

தமது பற்றற அவனைப் பற்றியபோதே அவனும் காட்சிதந்தருளினன் என்பதுதோன்றப் 'போற்றிப்புகழ்ந் திருந்து' என்றும், போற்றுதலும் புகழ்தலும் ஆற்றுங் காலத்தே, அங்ஙனமாற்றுவார் தம் உடலெல்லாம் உள்ள மெல்லாம் ஆனந்த ஊற்றெடுப்ப, அப்போதவர் தம் முடம்பை வெறுப்பது நிகழாதாதலின் "இருந்து" என் றும், அங்ஙனமவர் சிவப்பணி மேலீட்டினல் பொய்யறிவு போக மெய்யறிவு மேலிட்டு வரப்பெறுவர்; அங்ஙனம் பெற்றாரைப் பிறவிக்கேதுவாகிய வினைக்கண் சார விடாது, அவர்தம் கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழித் தருளுவான் ஆதலின் "கட்டழிக்க வல்லானே" என்றும் கூறினர்.

"பொய்யாவது மறுபிறப்பும், இருவினைப்பயனும், கடவுளும், மற்றும் இத்தன்மையவும் இல்லெனச் சொல் லும் மயக்க நூல்வழக்குகளை மெய்யெனத் துணிதல்" (திருக்கு. 351. உரை) என்பர் பரிமேலழகர். இதனை விபரீத உணர்வென்பர் வடநூலார். இதனற் பிறவி உளதாகும். இவ்வுணர்வு கெடுதற்குப் பற்றற்றானைப் பற்றியவழியே வழியாம். அப்பற்றும் துறவாகிய காரணவகையால் உளதாகும்; அத்துறவும் புறமாகிய செல்வத்தின் கண் ணும் அகமாகிய யாக்கையின் கண்ணும் உளதாம் பேற் றினை அவற்றது நிலையாமை நோக்கி விடுதலால் உளதா கும். இன்னவற்றையெல்லாம் ஆங்காங்கே பரிமேலழகர் உரைத்த உரையானு முணர்க.

மெய்யானர் = மெய்ப்பொருளாகியசிவத்தினைத்தாமே யாகப் பாவனைசெய்து, அப்பயிற்சியால் பிறப்பறும் பெற்றியர்.

குரம்பை = சிறுவீடு. "கொள்ளிலைக் குரம்பையின்" என்னுங் குறுந்தொகைப் பாட்டுங்காண்க. அஃதவர்க்குப் பொருந்தாது என்பதுதோன்றக் "கள்ளப்புலக்குரம்பை' என்றனர்.

காவலாக வைக்கப்பட்ட புலன்கள் அமையம் நேர்ந்த விடத்து, தமது கரந்து வைத்த செயல்களை வெளிப்

படுத்து, உள்ள முதலை முதல்வன் அறியாது கவர்ந்தும், கொடிய செயல்களைச் செய்யத் தூண்டியும், அன்னபிற வாறு ஆற்றியும், சேர்ந்தாரையலைக்கும் களவுத்தொழில் பூண்டு வஞ்சம் செய்தலின் "கள்ளப்புலம்" என்றனர்.

இருள்நடு எனற்பாலது நள்ளிருள் என்றாயது. எல்லாம் ஒடுக்கப்பெற்ற காலத்தை நள்ளிருள் என்றனர். நள் = நடு. நண் பகல் போலப் பொருள்பட்டு நின்றது.

அவற்றையெல்லாம் படைத்தற் பொருட்டுப் பயின்றாடும்] என்க. உயிர்கள் உடலோடும் கருவிகளோடும் இயைந்திருப்பின் அவையும் தொழிலியற்றும். இவனும் அத்துணைப்பயின்றாடலும் வேண்டா. உயிர்களை இயக்குதற்கு அவற்றின் இதயத்துள்ளும், பூவுலகை இயக்குதற்கு அதன் இதயமாகிய தில்லையுள்ளும் இருந்து இறைவன் கூத்தாடுவான் என்க. உடல்முதலாயின ஒழிந்தவிடத்து, அவை மீண்டும் உளவாதற் பொருட்டும், உயிர் உடலோடியைந்து ஆசைதீர நுகர்தற்பொருட்டும் நள்ளிருட்கண் பயின்றும், அவ்வுயிர் உடல் முதலியவற்றைப் பெற்று நுகர்ந்து வரும்போது, ஆங்காங்கு நேரும் தளர்வகற்றுதற் பொருட்டு உடம்பின் இதயத்துள்ளும், உலகில் தில்லையுள்ளும் இருந்தும் கூத்தாடுவான் என்க.

திருச்சிற்றம்பலத்துள்ளும் சிந்தையுள்ளும் உறைகின்ற சிவபெருமானாகிய முதல் தலைமகன், அங்கயற்கண்ணியாகிய தலைவியோடும் இல்லறத்தை நடாத்திக் காட்டியும், அவ்வில்லறத்திற்கு இன்றியமையாத களவு கற்பென்னும் இருபகுதித்தாய அகப்பொருள்நூல் அருளிச் செய்தும், தமிழ்மரபே உலகின் மரபாகும் என நிலைநாட்டிய நாடு பாண்டிநாடாதலின், "தென்பாண்டிநாட்டானே" என்றனர். அங்கு ஆய்ந்த நூலைக் "கூடலிலையாய்ந்த ஒண்டீந்தமிழ்" எனக் கோவையார் எட்டாஞ் செய்யுளிற் கூறியுள்ளார் அடிகள். "தண்ணார் தமிழளிக்குந்தண்பாண்டிநாட்டானை" என்பதுங்காண்க. [தண்மை = அகப்பொருளாகிய காதல்; வெம்மை = வீரம்

முதலாய புறப்பொருள். அகத்திற்குத் தண்மையும் புறத்திற்கு வீரமும் இன்றியமையாதன.] ஒண்டீந்தமிழ்=வீட்டிற்கு வழிகாட்டும் ஒள்ளிய அன்புநெறியால் இனிமை பெற்ற அகப்பொருளிலக்கணம். தமிழ்=இலக்கணம்.

சொல்லிய பாட்டென்றது, ஈண்டுத் திருவாசகத்தை என்க. இறைவன் திருவடி நீழலிற் புணர்ந்திருந்து சொல்லிய பாட்டென்க. "எம்பரமா என்று பாடிப்பாடிப் பணிந்து பாதப் பூப்போதணைவது என்று கொல்லோ என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே" (புணர்ச்சி. 10.) என வரும் பகுதியினால், அடிகள் வேணவா, தாம் இறைவன் திருவடியைப் புணர்ந்து ஆங்கிருந்து தலைவன் இழைத்த கொடுமைகள், அருள்கள் என்ற யாவற்றையும் அவன் கேட்பப் பாட்டினால் உணர்த்தி, அவனையும் உருக்கித் தாமும் உருகவேண்டுமென்பதே. இவ்வவாவுடன் இருந்தவர் இறைவனடி புணர்ந்தபின்பு, தாம் பிரிந்திருந்த காலத்தே உண்டான துன்பமெல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கூறிய பகுதியே இத்திருவாசகமாதலின் சொல்லிய பாட்டென்பதாயிற்று. மேலே குழைத்த சொல்மாலை என்பர். அதன்பொருள் வகைப்பட்டுப் பலவாறாகக் கிடப்பினும் ஐந்திணை அன்பென்று தொகுத்துணரல் வேண்டுமென்க. அங்ஙனமுணர்ந்தவழி, இத்திருவாசகப் பாமாலையில் பயின்ற பாக்கள் யாவும் ஐந்திணையன்பின் துறைகளாக அமையுமென்க; அடிகள் தலைவியாகவும், ஆண்டான் தலைவனாகவும் சிவபுரத்தில் இருந்தவாறே இருந்து கொண்டே இத்திருவாசகப் பாமாலையைத் தோற்றுவித்தனராதலின் என்பது.

இனி இப்பாட்டின் வினை முடிபு வருமாறு காண்க:—

மிக்காய், விளங்கொளியாய் (23), ...இலாதானே (24) பொல்லா வினையேன், (நின் பெருஞ்சீர்) புகழுமாறொன்றறியேன் (25) யான் (20) சிவனவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால் (17) வாழ்க (1—5) வெல்க (6—10) போற்றி (11—16) (என்று) அவனருளாலே..............,

வணங்கி (18) சொல்லற்கரியானை (92) எம்பெருமான் (31) (என்பதுமுதல்) அல்லற்பிறவி யறுப்பானே (91) (என்ப திறுதியாக) (என்று) சொல்லி (92) (அழைத்து) இளைத் தேன் (31) வீடுற்றேன் (32) (என) சிவபுராணந்தன்னை (19) உரைப்பன் (20) (அங்ஙனம்) திருவடிக்கீழ்ச் சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் (92—93) பல்லோ ரும் பணிந்தேத்த (95) சிவபுரத்திற் செல்வர்; சிவனடிக் கீழ் உள்ளார். (94).

இனி, இப்பாட்டு, பன்னிரண்டடிக்கு மேற்பட்டமை யின், வெண்டளைதிரியாது வந்ததேனும், வெள்ளோசை யற்றுக் கலியோசைபெற்று, வெண்பா நடையான் இயன்று வந்தமையின் கலிவெண்பா எனப் பெயர் பெற்றது.

இது, வாழ்த்தியும், வெற்றிகூறியும், போற்றியும், சிவபுராணம் உரைப்பன் என நுதலிப்புகுந்தும், ஒன் றறியேன் என மயங்கியும், அவனது அருளின் திறன் ஆற்றல் அருமை பெருமை எளிமை ஆதியனவற்றை உடம்படு புணர்த்து முகத்தான் சேய்மைப் பாட்டிலும், அணுமைப் பாட்டிலும் விளித்தும், ஓவென்றலறியும், அடங்கியும், தமக்கும் பிறர்க்குமுளதாம் பயன் கூறியும் அடிகள் அருளிச்செய்யச் செல்லாநின்றது. வாழ்த்திலும் போற்றியிலும் தாழ்ந்த ஓசையும், அருளின் திறன் ஆற் றல் அருமை பெருமை என்னுமிவை நுதலியவிடத்து ஓங்கித் தாழ்ந்தசைந்தடங்கும் ஓசையும், எளிமை விளி முதலியன நுதலிவருங் காலத்தே மேலெழுந்திசைக்கும் ஓசையும் பெற்றுவந்தமை இயல்பாகும். இத்தகைய பொருள் நுதலி ஒரு நிகரற்றுத் தாழ்ந்தும், எழுந்தும், அவற்றிடைப்பட்டுச் சுழன்றும் வரும் ஓசை "துள்ள லோசை" எனவும், அது பரவி நடக்கும் பாட்டுக் "கலிப்பாட்டு" எனவும் பெயர் பெறும். இப்பாட்டைப் பயில விருப்புடையார்க்கு, ஏதோ செப்பப் புகுந்தவர், பலதிறப்பட்ட பொருளால் ஓசை வேறுபடப் பாடினராத லின், இது கலிவெண்பா எனப்பட்டது. கலிவெண்பா,

வெண்கலிப்பா என்னுமிரண்டும் ஒக்குமேனும், வெண்பா வோசையற்றுப்போகக் கலியோசை வீறுற்றமையானே, வெண்கலிப்பா என்னாது, கலிவெண்பா எனவே கொள்ளப்பட்டது.

"நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" (திருமந். 95.) என்று அருளிச்செய்தவாறே, அடிகளும் தாம்பெற்ற இன்பத்தை இவ்வுலகுய்யுமாறு பெற்று நுகர இதனை அருளிச்செய்தாரென்க.

சொல்லுவார் சிவபுரஞ் செல்லுவார்; சிவனடிக்கீழ் உள்ளாராவர் எனவே, பொருளுணர்ந்து கேட்போரும், பிறர்க்கு எடுத்துரைத்து அங்ஙனமாவர் என்க.

"நீலாங்க மேனியன் நேரிழையாளொடு - மூலாங்கமாக மொழிந்த திருக்கூத்தின் - சீலாங்க வேதத்தைச் செப்ப வந்தேனே" எனத் திருமூலநாயனர் அருளுதல் கொண்டு, இத் திருவாசகப் பாடற்பொருளும், இறைவன் திருநடனத்தியல்பே என்பது கோடும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நூல் வரலாறு.

கீர்த்தி திருவண்டப்பகுதி போற்றி யென்னும் மூன்றகவல்களையும் நூல்வரலாறு எனக் கொண்டனம். "சிவபுராணம் உரைப்பன்" எனப்பாயிரத்துள் கூறியவர், இந்நூல் வரலாற்றுள் அவற்றை வகுக்கின்றார். சிவபுராணம் என்னும் இத் திருவாசகம், இறைவன் என்னை ஏற்ற நெறியில் ஆண்டருள் புரிந்து வஞ்சித்துப் பிரிந்தான்; அங்ஙனம் அவன் பிரிதலும் யான் இருப்பதானேன்; அதனல் உண்டாயது குழைவு; அதனைப் போந்ததே இக்குழைத்த சொல்மாலை என்னும் பொருள்களையுடையதாய் இந்நூல் வரலாற்றுள் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனல் திருவாசகத்திற்கு அடிகள் இட்ட பெயர் சிவபுராணம்—குழைத்த சொல்மாலை என்பனவேயாம். திருவாசகம் என்பது அதன் பெருமையை நோக்கி, திருவாசகப் பேறு எனக்குறித்த "தொல்லையிரும் பிறவி" என்னும் முதலையுடைய வெண்பாவை இயற்றிய ஆசிரியரோ, அவர்க்கு முற்பட்ட சான்றோர்களோ இட்ட பெயராக இருக்கலாம் போலும். அது நிற்க: இறைவன் ஆண்டருளிப் பிரிந்து இருத்தியதும், மற்றதனல் போந்த குழைவே இப்பாமாலை வருதற்குரிய காரணமாய் இருந்ததனல், அப்பொருளைப் புலப்பட வகுக்கும் அம்மூன்றகவல்களையும் நூல்வரலாறு எனக் குறித்தாம். மேலே திருச்சதகம் முதலாக விரிப்பர். ஈண்டு விரி என்றது, ஏனைய நூல்களுட்போலப் படிமுறையாக விரிப்பதையன்று. தமது அனுபவத்தில் நேர்ந்தனவற்றுள் அவ்வச் சமயங்களில் ஞாபகத்திற்கு வந்தவற்றை ஞாபகக்குறிப்புகள் போலவே விரித்தார் என்றுணர்க. இன்றேல் இத் திருவாசகத்தின் பெரும்பகுதி மறைந்துளது என்க.

இனி, அடிகளின் ஒழுகலாற்றிற்குரிய முதனூல் வரலாறும் ஓரளவிற்குக் கீர்த்தியுள் கூறப்பட்டுளது. அம்

மூதனூலை மகேந்திரத்தில் தோற்றுவித்தான் என்கின் றார். அவ்வரலாற்றை மீண்டும் விரிப்புழி,

"கல்லா டத்துக் கலந்தினி தருளி
நல்லா ளோடு நயப்புற வெய்தியும்
....
கேவேடர் ஆகிக் கெளிறது படுத்து
மாவேட் டாகிய ஆகமம் வாங்கியும்
மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றஜம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்"

என விரிக்கின்றார். இவ்வரலாற்றுள் வலைவாணன் மக ளாகத் தோன்றிய உமையம்மையின் பொருட்டு, இறை வன் வலைவாணனகி வலைவீசிக் கெளிற்றுமீனைப் பிடித்து ஆகமம் மீட்டமை பொறிக்கப்பட்டுளது. திருவிளையாடற் புராணங்கள் இவ்வரலாற்றைச் சில வேறுபாடுகள் தோன்றக் கூறுகின்றன. இனி இறையனர் களவிய லுரையை, இறைவனற் சபிக்கப்பட்டு மூங்கையாகப் பிறந்த உருத்திரசன்மன் எனப்படும் முருகக்கடவுள் கேட்டான்என, இன்று காணப்படும் அந்நூலுரை கூறு கின்றது. இறைவன் முருகனை மூங்கையாகப் பிறக்குமாறு சாபம் விதித்தமை திருவிளையாடல்களாற் பெறப்படுகின் றது. "நல்வேலன் தாதை - எந்தரமாள் உமையாள் கொழுநற்கு" என்னும் அடிக்குள் முருகக்கடவுளை நல் வேலன் என அடிகள் விதந்ததும், தான் சாபமேற்று அம் முதனூல் வருகைக்குக் காரணயை் இருந்த நன்றி யைப் போற்றிப் போலும். நிற்க, கயிலையிற் கூறப்பட்டுக் கடலுள் வீசப்பட்ட ஆகமத்திற்கும், இறையனர் களவிய லிற்கும் தொடர்பு காணப்படுகிறது. எனவே கடலுள் வீசப்பட்டுப் பின்னர் வெளிப்படுத்தப்பட்ட அவ்வாக மமே இறையனர் களவியலாகும் எனத் துணிதற்கும் இடனுண்டு. இங்ஙனமிருப்ப, திருவிளையாடல்கள் ஆகமந் தோற்றியது உத்தரகோச மங்கையில் என்றும், அடிகள்

மகேந்திர மலையில் என்றும் கூறுப. களவியல் தோற்றியது மதுரையில் என்ப. இங்ஙனமும் பிறவாறும் வரலாற்றுக்கு வரலாறு வேடுபாடுகள் பலவுள. எனினும் உண்மை நாளடைவிற் புலனாகுமென்க. இவ்வாகமம் அகப்பொருள் ஆகமம் எனக் கீர்த்தியுட் காட்டினும். மேலும்,

> "நந்தம் பாடியுள் நான்மறை யோனாய்
> அந்தமில் ஆரிய னாய்அமர்ந் தருளியும்"

என்றலானே நான்மறைகளும் அவற்றின் வழிநூல்களும் புடைநூல்களும் பெறப்பட்டன. இன்னவற்றால் அடிகள் பொதுவான தத்துவக் கருத்துக்களை மேற்கொண்டு, மற்று அவற்றை அன்பின் ஐந்திணைத் தமிழ் நெறியுட் பொதிந்து பெரும்பாலும் கூறினர் என்பது நோக்குவார்க்குப் புலனாம்.

முற்கூறியவாறு ஞாபகக் குறிப்புகள் போலவே இப்பாமாலை காணப்படுதலின், இறைவன் அடிகளை ஆண்டதும் பிறவும் தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. அடிகள் கூற்றை நோக்குமிடத்து இறைவன் தானே தன்னருளால் யாவற்றையும் செப்படிப்பவர் (செப்பிடுவித்தை செய்பவர்) போலச் செய்தான் என்பதே பெறப்படுகின்றது. எனினும் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து, அடிகள் செவ்விக்கு, அயன்மால் என்போருடைய மூலமும் முடிவுமில்லா ஆராய்ச்சிநெறியே உற்ற துணையாய் இருந்ததென்பதும் புலப்படுகின்றது. இதனாலேயே அவனருளால் அவன் தாளடையும் முறையும், அன்புமார்க்கமும் கைகூடும் என்பதனை, இத்திருவாசகம் நன்கு விளக்கிக் காட்டுகிறது. நிற்க, அடிகள் இல்வாழ்வினை மேற்கொண்டு, அவ்வாழ்க்கையுள் விளைந்த தவிர்க்கமுடியாத துன்பத்துட் சிக்கி, யாரும் பற்றுக்கோடின்றி இறைவனையே அடைக்கலமாக அடைந்து, அத்துன்பத்தினின்றும் நீங்கி, இல்வாழ்வின் நிலையாமை யுணர்ந்து அதனைத் துறந்து, இறைவன் ஆங்கருளிய அதுவே அடிப்படையாக எண்ணித் தாம்

பயின்ற தத்துவங்கள் எல்லாவற்றிலும் அவ்வெண்ணமே பிரதிபலிப்ப, எங்கும் இறைவனையே கண்டு ஞானமுற்றி ஞர் எனக் கூறுதல் நன்கு பயன்படுமேனும், அக்கூற் றுக்கு ஏற்ற ஆதாரங்கள் இந்நூலுட் பெறப்படவில்லை. ஸாஸனங்களின் துணையுமில்லை. ஆதலால் எதனையும் துணிந்து கூற முற்பட்டிலம்.

இனி, இறைவன் எல்லாரோடும் ஒப்பப் பொதுப் படத் தம்மையும் ஆண்டு பிரிந்தமையைக் கீர்த்தியுள்,

"எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும்
அப்பரி சதனுல் ஆண்டுகொண் டருளி
....
கோல மார்தரு பொதுவினில் வருகென
ஏல வென்னை ஈங்கொழித் தருளி"

எனவும், தம்மைச் சிறப்புற ஆண்டு இருத்திப் பிரிந்தமை யைத் திருவண்டப்பகுதியுள்,

"அழிதரும் ஆக்கை ஒழியச்செய்த ஒண்பொருள்
....
அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் ....
....
ஆற்று இன்பம் அலர்ந்தலை செய்யப்
போற்று ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்
....
ஆற்றே ஞக அவயவம் சுவைதரு ....
கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்
....
தடக்கையின் நெல்லிக் கனிஎனக் காயினன்
....
விழுங்கியும் ஒல்லகில்லேன் (ஆதலும்)
....
.... உருகுவது
உள்ளங் கொண்டோர் உருச் செய்தாங்கு எனக்கு

அள்ளூறாக்கை அமைத்தனன்
....
என்னையும் இருப்பதாக்கினன்"

எனவும் கூறுவர். இத்திருவண்டப்பகுதியுள் ஊனுடலின் பற்றறுத்து, அன்புடலை உதவி அதனைப் பேரன்புடலாக வளர்த்ததிறம் நன்கு கூறப்பட்டுளது. பிரிவினால் நேர்ந்த குழைவுகளைப் போற்றியுள்,

"ஆவா என்றனக் கருளாய்"
"கடையேன் அடிமை கண்டாய்"
"தொழுதகை துன்பம் துடைப்பாய்"
"நனவிலும் நாயேற் கருளினை"
[இன்று கனவிலும் அரியை]
"மற்றோர் பற்றிங் கறியேன்"
"தளர்ந்தேன் அடியேன் தமியேன்
களங்கொளக் கருத அருளாய்"
"முறையோ தரியேன்"
"அலந்தேன் நாயேன் அடியேன்"
"எந்தமை உய்யக் கொள்வாய்"

என்றாங்குக் கூறுவர்.

இத் திருவாசகப் பாக்கள் இருபகுதியனவாகக் காணப்படுகின்றன. ஒரு பகுதியானவை அகப்பொருள் நுதலியன. அவை திருவெம்பாவை - திருப்பொற்சுண்ணம் முதலாயின. மற்றொரு பகுதியானவை ஆண்டான் அடிமைப் பொருள் நுதலியன. அவை சதகம் - நீத்தல் விண்ணப்பம் முதலாயின. இங்ஙனம் இருபகுதியாகப் போந்தமைபற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம்.

யாவர்க்கும் அகவாழ்க்கை புறவாழ்க்கை என இருவகையான வாழ்க்கைகள் உண்டு. அகவாழ்க்கை என்றது, யான் இன்ன இன்ன குணங்களோடும் செயல்களோடும் இருப்பேன்என்றும், எனக்கு இன்னார் இன்னார்

சுற்றம் என்றும், பிறர் இங்ஙனம் இங்ஙனம் இருப்பார் என்றும், தான் வாழும் உலகம் இப்படி இப்படி இருக்குமென்றும், அவ்வுலகத்தில் தனக்குரிய மதிப்பு இத்தகையது என்றும், பிறவாறும் யாவற்றையும் தத்தம் மனத்தே படைத்துக்கொண்டு ஒழுகுதல். இது கற்பனை வாழ்க்கை எனவும் படும். புறவாழ்க்கை என்றது, மனைமக்கள் சுற்றம் முதலானவரோடு நிர்ப்பந்தத்தால் ஒட்டிப் பழகுதல் என்க. இவை மக்களுக்கு ஏற்ற பெற்றி வெவ்வேறு வகையாக அமையும். இங்கு அடிகள் இறைவனைத் தலைமகனாகவும், தம்மைத் தலைவியாகவும், ஏனைய அடியார்களை ஏனைப்பிறராகவும் எல்லாரையும் தம்மனத்தே கற்பனை செய்துகொண்டு ஒழுகியவாற்றையே திருவெம்பாவை முதலிய அகம்நுதலிய பதிகங்கள் உணர்த்தும். அடிகளுடைய இக்கற்பனையில் தோன்றிய அகவாழ்க்கையே பின்னர் இரண்டும் ஒத்த வாழ்க்கையாகவும் புறத்தே மலர்ந்ததைத் திருக்கோவையாரினல் உணரலாம். ஆதலால் கோவைக்கு நிமித்தமாக இத்திருவாசகப் பாக்கள் அமையும். எனவே அவற்றையும் அகனைந்திணையுள் அடக்கினும். இக்கற்பனை ஒழிந்திருந்த நேரங்களில் உலகந்தோன்ற அதனல் தாக்குண்டு அதனினின்றும் விடுபடுமாறு பாடியனவே திருச்சதகம் முதலாயின வென்க. இவ்விரு பகுதிகளும் அடிகட்கு அகமும் புறமுமாகவும், திருக்கோவை இரண்டுமொத்ததாகவும் அமையலாயின. அவ்விரண்டிடத்தும் இறைவனே பற்றுக்கோடாதலின், அவை மெய்ப்பொருளுடையனவாயின. எனவே, சிந்தனை வழியால் உலகை மறந்து இறைவனுடன் ஒன்றி இன்புற்றும், சிந்தனை கழிய - இறைவன் பிரிய - உலகம்தோன்ற - அதனல் துன்புற்றும் அடிகள் ஒழுகிவரலாயினர். கீர்த்தியினும் திருவண்டப்பகுதியினும் இறைவன் ஆண்டதிறம் விளந்தோதப்படுதலினலும், போற்றியுள் குழைவுகளே விதந்தோதப்படுதலினலும், முன்னையிரண்டற்கும் அகத்துறை வகுத்தும், பின்னையதற்குப் பொதுப்படவும் உரைவகுத்தாம் என்க.

நூல் வரலாறு.

முதலாவது,

கீர்த்தித் திருவகவல்.

[நிலைமண்டல ஆசிரியப்பா.]

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி
பல்லுயிர் எல்லாம் பயின்றனன் ஆகி
எண்ணில் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி
மண்ணும் விண்ணும் வானோர் உலகும்
துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும்

என்னுடை இருளை ஏறத் துரந்தும்
அடியார் உள்ளத்து அன்பு மீதூரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையும் சிறப்பும்
மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனில்
சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித் தருளியும்

கல்லா டத்துக் கலந்தினி தருளி
நல்லா ளோடு நயப்புற வெய்தியும்
பஞ்சப் பள்ளியில் பால்மொழி தன்னொடும்
எஞ்சா தீண்டும் இன்னருள் விளைத்தும்
கிராத வேடமொடு கிஞ்சுக வாயவள்

விராவு கொங்கை நற்றடம் படிந்தும்
கேவேட ராகிக் கெளிறது படுத்தும்
மாவேட் டாகிய ஆகமம் வாங்கியும்
மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றஐம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்

நந்தம் பாடியில் நான்மறை யோனாய்
அந்தமில் ஆரிய னாய்அமர்ந் தருளியும்
வேறுவே றுருவும் வேறுவே றியற்கையும்
நூறுநூ றாயிரம் இயல்பின தாகி
ஏறுடை ஈசன்இப் புவனியை உய்யக்

கூறுடை மங்கையும் தானும் வந்தருளிக்
குதிரையைக் கொண்டு குடநா டதன்மிசைச்
சதுர்படச் சாத்தாய்த் தானெழுந் தருளியும்
வேலம் புத்தூர் விட்டே றருளிக்
கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும்

தர்ப்பணம் அதனில் சாந்தம் புத்தூர்
விற்பொரு வேடற் கீந்த விளைவும்
மொக்கணி அருளிய முழுத்தழல் மேனி
சொக்க தாகக் காட்டிய தொன்மையும்
அரியொடு பிரமற் களவறி யொண்ணான்

நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும்
ஆண்டுகொண் டருள அழகுறு திருவடி
பாண்டியன் தனக்குப் பரிமா விற்று
ஈண்டு கனகம் இசையப் பெறாது
ஆண்டான் எங்கோன் அருள்வழி இருப்பத்

தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும்
அந்தண னாகி ஆண்டுகொண் டருளி
இந்திர ஞாலம் காட்டிய இயல்பும்
மதுரைப் பெருநன் மாநகர் இருந்து
குதிரைச் சேவகன் ஆகிய கொள்கையும்

ஆங்கது தன்னில் அடியவட் காகப்
பாங்காய் மண்சுமந் தருளிய பரிசும்
உத்தர கோச மங்கையுள் இருந்து
வித்தக வேடங் காட்டிய இயல்பும்
பூவண மதனில் பொலிந்திருந் தருளித்

தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்
வாத வூரினில் வந்தினி தருளிப்
பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்
திருவார் பெருந்துறைச் செல்வன் ஆகிக்
கருவார் சோதியிற் கரந்த கள்ளமும்

பூவல மதனிற் பொலிந்தினி தருளிப்
பாவ நாசம் ஆக்கிய பரிசும்
தண்ணீர்ப் பந்தர் சயம்பெற வைத்து
நன்னீர்ச் சேவகன் ஆகிய நன்மையும்
விருந்தின னாகி வெண்கா டதனில்

குருந்தின் கீழன் றிருந்த கொள்கையும்
பட்டமங் கையிற் பாங்காய் இருந்தங்கு
அட்டமா சித்தி அருளிய அதுவும்
வேடுவ னாகி வேண்டுருக் கொண்டு
காடது தன்னிற் கரந்த கள்ளமும்

மெய்க்காட் டிட்டு வேண்டுருக் கொண்டு
தக்கான் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும்
ஓரி யூரின் உகந்தினி தருளிப்
பாரிரும் பாலகன் ஆகிய பரிசும்
பாண்டூர் தன்னில் ஈண்ட இருந்தும்

தேவூர்த் தென்பால் திகழ்தரு தீவில்
கோவார் கோலங் கொண்ட கொள்கையும்
தேனமர் சோலைத் திருவா ரூரில்
ஞானந் தன்னை நல்கிய நன்மையும்
இடைமரு ததனில் ஈண்ட இருந்து

படிமப் பாதம் வைத்தஅப் பரிசும்
ஏகம் பத்தின் இயல்பாய் இருந்து
பாகம் பெண்ணோ டாயின பரிசும்
திருவாஞ் சியத்திற் சீர்பெற இருந்து
மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்

சேவகன் ஆகித் திண்சிலை ஏந்திப்
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்
கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்
ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும்
ஐயா றதனிற் சைவ னாகியும்

துருத்தி தன்னில் அருத்தியோ டிருந்தும்
திருப்பனை யூரில் விருப்ப னாகியும்
கழுமல மதனில் காட்சி கொடுத்தும்
கழுக்குன் றதனில் வழுக்கா திருந்தும்
புறம்பய மதனில் அறம்பல அருளியும்

குற்றா லத்துக் குறியாய் இருந்தும்
அந்தமில் பெருமை அழலுருக் கரந்து
சுந்தர வேடத் தொருமுத லுருவுகொண்டு
இந்திர ஞாலம் போலவந் தருளி
எவ்வெவர் தன்மையும் தன்வயிற் படுத்துத்

தானே ஆகிய தயாபரன் எம்மிறை
சந்திர தீபத்துச் சாத்திரன் ஆகி
அந்தரத் திழிந்துவந் தழகமர் பாலையுள்
சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்திருந் தருளியும்
மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்

அந்தமில் பெருமை அருளுடை அண்ணல்
எந்தமை ஆண்ட பரிசது பகரின்
ஆற்ற லதுவுடை அழகமர் திருவுரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்
ஊனந் தன்னை ஒருங்குடன் அறுக்கும்

ஆனந் தம்மே ஆறா அருளியும்
மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங் கருணையன்
நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்
அழுக்கடை யாமல் ஆண்டுகொண் டருள்பவன்
கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியும்

மூல மாகிய மும்மல மறுக்கும்
தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி
காதல னாகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத் தாக எழில்பெற அணிந்தும்
அரியொடு பிரமற் களவறி யொண்ணான்

பரிமா வின்மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்
மீண்டு வாரா வழியருள் புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்
பத்திசெய் அடியரைப் பரம்பரத் துய்ப்பவன்
உத்தர கோச மங்கையூ ராகவும்

ஆதி மூர்த்திகட் கருள்புரிந் தருளிய
தேவ தேவன் திருப்பெய ராகவும்
இருள்கடிந் தருளிய இன்ப வூர்தி
அருளிய பெருமை அருள்மலை யாகவும்
எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும்

அப்பரி சதனால் ஆண்டுகொண் டருளி
நாயி னேனை நலமலி தில்லையுட்
கோல மார்தரு பொதுவினில் வருகென
ஏல என்னை ஈங்கொழித் தருளி
அன்றுடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்

ஒன்ற ஒன்ற உடன்கலந் தருளியும்
எய்தவந் திலாதார் எரியிற் பாயவும்
மாலது வாகி மயக்க மெய்தியும்
பூதல மதனிற் புரண்டுவீழ்ந் தலறியும்
கால்விசைத் தோடிக் கடல்புக மண்டி

நாத நாத என்றழு தரற்றிப்
பாத மெய்தினர் பாத மெய்தவும்
பதஞ்சலிக் கருளிய பரமநா டகஎன்று
இதஞ்சலிப் பெய்தநின் றேங்கினர் ஏங்கவும்
எழில்பெறும் இமயத் தியல்புடை அம்பொன்

பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில் நடம்நவில்
கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்கு
அருளிய திருமுகத் தழகுறு சிறுநகை
இறைவன் ஈண்டிய அடியவ ரோடும்
பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கினி தருளினன் (145)

ஒலிதரு கைலை உயர்கிழ வோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நூல் வரலாறு.

முதலாவது

கீர்த்தித் திருவகவலும் அதன் உரையும்.

இத்திருப்பாடலின் திரண்ட பொருள், என்னைப் பன்முறையும் தோற்ற ஒடுக்கங்களுள் பட்டுழலச்செய்து, என்பால் குடிகொண்டிருந்த அறியாமையாகிய இருளை வெளியேறவோட்டியும், அங்ஙனம் அரும்பாடு பட்டுஎன்னைச் செவ்வியுறச் செய்தும் உடன் இருந்து என் நலன் நுகர்ந்து இன்புறுவாய், ஏனைய அடியார்களுக்கு அருள் புரியும் பொருட்டு, அம்மையுந் தானுமாக இவ்வுலகிற் போந்து, களவு கற்பென்னும் இருவகைக் கைகோள்களின் வாயிலாக ஒழுகி, அவ்வனுபவங்களடங்கிய முதல் நூலை மகேந்திரத்தில் இருந்து தோற்றுவித்து, அடியவர்களுக்கு அறிவுறுத்தியருளி, அவர்களுக்குப் பல்லாற்றானும் அருள் செய்கின்றவனாய், குதிரையைக் கொண்டெழுந்தருளிச் செய்த அருள்களும், பிறவாறு செய்த அருள்களும் பாண்டூரில் செறியும்படியாக இருந்தும், மேலும், தென்தேவூர் முதல் திருவாஞ்சியம் ஆதியன இறுதியாக உள்ள தலங்கள் தோறும் செய்த அருள்கள், கடம்பூரில் இடம் பெறுமாறு இருந்தும், ஈங்கோய்மலை முதலாகவுள்ள இடங்கள்தோறும் அருள் செய்தும், இங்ஙனமெல்லாம் தன் அழலுருவத் திருமேனியைக் கரந்து, அவ்வவர்க்கு ஏற்றபெற்றி அழகு வாய்ந்த உருவங்களை மேற்கொண்டு, அவர்கள் யாவரையும் தவறாது தன்னுள் அடக்கிக்கொண்ட பெருங் கருணையாளன், என்னையும் என்னுடன் இருந்த அடியார்களையும் ஆண்ட தன்மையைக் கூறுமிடத்து, நம்பால் விளங்கிய அவனது கொள்கையும் சிறப்பும் எங்ஙனமிருந்தனவென்றால், தன்பத்

திருப்புக்களையும் காட்டிப் பொதுவகையானே நம்மெல்லோரையும் அடிமைகொண்டு, அதன்பின்பு, என்னைப் பின்பு தில்லைக்குவாவெனக் குறிப்பால்உணர்த்தி,என்னை நீக்கிவிட்டுப் பிரிந்து சென்று, என்னுடனிருந்த அடியவர்களுள்ளே ஐந்திணையன்புடையவர்களை ஒன்றுபடுமாறு தன்னுடன் கலந்துகொண்டு, ஏனைய பெருந்திணையன்பர்கள் பல்லாற்றானும் உடலை நீக்கிப் பாதமெய்த, கைக்கிளையன்புடையோர் ஏங்க, இவ்வளவிற்கும் வினை முதலாகிய கைலைமலையுடையான், புலியூர் சென்று இனிதாக வீற்றிருந்தான் என்று இங்ஙனமிருந்தனவாம் என வரும் என்றவாறு.

இங்ஙனம் தலைவனுடன் ஊடிய தலைமகளின் ஊடல் தணியுமாறு, தலைவன் இயலைப் புகழ்ந்து கூறியவாயில்களை மறுத்து, அவன் இயலைப் பழித்துத் தலைமகள் கூறினள் எனத்துறையுணர்க.

தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி
பல்லுயிர் எல்லாம் பயின்றனன் ஆகி
எண்இல் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி
மண்ணும் விண்ணும் வானோர் உலகும்
துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும் (5)

என்னுடை இருளை ஏறத் துரந்தும்

என்னும் இவ்வடிகளினால் தோற்ற ஒடுக்கங்களுள் வைத்து இருளகற்றியமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— தில்லை என்னும் பழைய ஊரிலே ஆடிய திருவடிகளினால், பலவகைப்பட்ட குணங்கள் எழுச்சி பெற, அவற்றுடன் விளங்கி, மண்ணணுக்களையும் விண்ணணுக்களையும் தேவருலகினையும் செறிந்த கல்வியுடன் தோற்றுவித்தும்,ஒடுக்கியும், என்னுடைய அறியாமையை வெளியேறி ஓடும்படி செய்தும் எ—று.

வி—ரை:— எல்லாம் தோன்றி ஒடுங்குதற்கிடமாய் முற்பட்டதில்லை எனப் பெயர்பெற்ற ஊர் தில்லை மூதூராகும் என்க. எனவே ஏனையவெல்லாம் புதியனவாகி விரிந்த ஊர்கள் என்க. ஈண்டு முதுமை என்றது அடிப்பாட்டை. அது தோன்ற ஆடிய என இறந்தகாலத்தாற் கூறினர். தில்லை மூதூர் என்றாரேனும், எல்லையற்ற பாழான வெளி என்பதே கருத்தாகக் கொள்க.

தாமரை வெள்ளம் ஆம்பல் என இறுதிவரையறுக்கப்பட்ட எண்ணிக்கைகளுள் அடங்காத பல்குணம்என்க. இறைவற்குக் குணங்கள் எட்டுள என நூல்கள் கூறுமேனும், அவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து நோக்கும்போது அவை ஒவ்வொன்றும் பலவகைப்பட்டும், அங்ஙனம் பலவகைப்பட்டவைதாம் ஒவ்வொன்றும் மேன்மேலும் அங்ஙனமே பலவகைப்பட்டும் பலவகைப்பட்டும் செல்லுதலின் "எண்ணில் பல்குணம்" என்றனர். இது கருதியன்றே "எல்லையிலாதன எண்குண மானவை" (திருப்படை. 7.) என மேலே கூறுவர்.

இறைவன் அங்ஙனம் விளங்கினன் எனவே எல்லாப் பொருள்களும் குணங்களுடன் விளங்கலாயின என்பது தானே பெறப்படும்.

பயிலல், இடையீடின்றிச் செய்தல். தோற்றத்திலும், ஒடுக்கத்திலும், அவற்றிடைப்பட்ட வளர்ப்பிலும் இறைவன் கூத்து ஒரேமாதிரி நிகழ்ந்து வரும் என்க. ஒடுங்கியிருந்த உயிர்க்கு அக்கூத்துப் புதியதொன்றுதல் பற்றிப் "பயின்றனனாகி" என்றனர். கூத்து இலதேல் யாதொன்றும் இல்லையாகும். உடல் ஒருவிய உயிர்கள் மாட்டும் அவன் ஊடறுத்துச் சென்று கூத்தயருவான் என்க. செவ்வி பெறாத உயிர்கள் சிறிது ஓய்வு பெறுதற்கும், அவாவினையறுக்கப் பிறவி எடுத்தற்கும், நிலைபெறுதற்கும், செவ்விபெற்ற உயிர்கள் மேலேறுதற்குமாக, இறைவன் கூத்துப் பயின்று ஊக்கிவருவான் என நூல்கள் கூறும்.

இறைவனுடைய துடியொலியினின்றும் மந்திரம் முதலாய கல்வியுடன் உடல் கருவி உலகம் முதலாய பிற வும் போந்தமையானும், அவ்வொலி ஒடுங்கியபோது அவை தாமும் ஒடுங்கிப்போதலானும் "மண்ணும் விண் ணும் வானோருலகும் துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித் தும்" என்றார். அழித்தல்=ஒடுக்குதல்.

மண்ணும் நீரும் தீயும் காற்றும் விண்ணும் என்ப வற்றாலாய நில வுலகத்தை, மண்ணும் விண்ணுமென்னும் ஈரெல்லைகளாலும் வரையறுத்தார். தோற்றத்தின் முடிந்த காரியம் மண்ணும், ஒடுக்கத்தின் முடிவு விண்ணு மாதல்பற்றி "மண்ணும் விண்ணும்" என்றவாறும்.

செவ்வி நிரம்பாத உயிர்கள் தத்தம் அவாவினை நுகர்ச்சியால் தீர்த்துக்கொள்ளற் பொருட்டு இந்நில வுலகாற் பெறப்படும் வானவர் உலகும் வேண்டப்படு மாதலின் "வானோருலகும்" என்றனர். வானோருலகும் என்றதனால் நரகுலகுங் கொள்ளப்படும். நரகத்துட் சென்று வருந்துவது இறைவன் திருக்குறிப்பன்றாகலின் அதனைக் கூறாதே விட்டனர். "நாயேனைத் தினையின்பாக மும் பிரிவது திருக்குறிப்பன்று" (திருச்சத. 37.) என்றலும் இங்கு ஏற்றவாறுதவும்.

உள்ளத்தே வெற்றிடமின்றி அவன் நிறைந்தானாக லின் ஆங்கு இருளுக்கு இடம் இல்லையாயிற்று.

பன்முறையும் அத்தோற்ற ஒடுக்கங்களுள் வைத்து ஊசலாடச்செய்து, பொன்னைப் புடமிட்டு மாசுகளைந்தாற் போல என் மாசாகிய இருள் துரந்தான். தோற்றியும் அழித்தும் துரந்தும் என்க.

துரந்தும் என்றதன் உம்மையால், என்னையும் ஒன்ற ஒன்ற உடன் கலந்துகொண்டு சென்று, என் இருள் துரந்த பயன் கொள்ளாது என்னும் எச்சம் உணரப்படும்.

என்னுடையிருள் என்றார்; அது துரத்தற்கரிதென்பது பட. அத்தகைய தொன்றனை அரிதின் முயன்று துரந்தும் என்க.

பொதுவான உயிர்களுள் ஒன்றாகிய என்னுடை இருளை நீக்கினன் எனவே, என்போன்ற பிறஉயிர்களுக்கும் உய்தியுண்டாம் என்பது தானே பெறப்படும்.

இனி, இத் திருவகவற் பாட்டுக்கு அகப்பொருள் திணை பற்றியே பொருள் வருக்கவேண்டியதாகிறது. அதனைச் சிறிது ஆராய்வாம்:

"காதலன் ஆகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத் தாக எழில்பெற அணிந்தும்"

(கீர்த்தி. 113, 114.)

என்னும் இவற்றால், இறைவனைக் காதலனாகவும், அவன் மாலையைக் காதற் கிழமைக்கு ஏலுடைத்தாகிய செங்கழுநீர் மாலையாகவும் செப்புகின்றார்.

மேலும், ஓதற்குப் பிரிந்து சென்ற தலைமகனது வருகையை வாயில்களால் உணர்ந்த தோழி, தலைமகளை நோக்கி, நீ இதுகாறும் நல்லன என நயந்த நயப்பும், தீயன என வெறுத்த வெறுப்பும் இனி நினக்கு உள்ளனவாகா என்றலும், அதனைக்கேட்ட தலைமகள், இனி எனக்கு நல்லனவும் நல்லனவாம்; அல்லனவும் நல்லனவாம் என்னும் துறையுடையதாகிய திருப்படையாட்சியில்,

"சேலனகண்கள் அவன்திருமேனி திளைப்பன
ஆகாதே" (3)

எனவும்,

"என்னணியார் முலையாக மளைந்துடன் இன்புறு
மாகாதே" (4)

எனவும் கூறியருளியமையால், இறைவன் தலைமகனாகவும், தாம் தலைமகளாகவும் கிழமைபூண்டு வருவது தெளி

யப்படும். இக்கீர்த்தித் திருவகவலினும் ஒருபடி ஏற்றமாக அவனணிந்த காதற் செங்கழுநீர்மாலை அவனால் என் தலையிற் சூட்டப்பட்டது என்று கூறப்பட்டது. கீர்த்திக்கண் அவன்மாலை செங்கழுநீர்மாலை எனவே கூறப்பட்டது. இவற்றை,

"இன்னியற் செங்கழுநீர் மலர் என்தலை எய்துவ தாகாதே"

(படையாட்சி. 4.) எனவும்,

"காதலனுகிக் கழுநீர் மாலை........ ...."

(கீர்த்தி. 113.) எனவும்

வருவனவற்றல் அறிந்துகொள்க.

இன்னும், திருவாசகப் பதிகங்களுக்கெல்லாம் அகத்திணைத் துறைகளையே துறைகளாகக் கொண்டு உரை வகுப்பது அடிகள் திருக் குறிப்புமாகும் என்பதற்கு, அகத்திணைத் துறைப்பொருள் அமையாததுபோல வெளித்தோற்றங் காட்டும் பிரார்த்தனைப் பத்திலே,

"கூடிக்கூடி உன்னடியார் குனிப்பார் களிப்பார் சிரிப்பாரா
வாடிவாடி வழியற்றேன் வற்றல்மரம்போல் நிற்பேனே
ஊடிஊடி உடையாயொடு கலந்துள்ளுருகிப் பெருகிநெக்கு
ஆடிஆடி ஆனந்தம் அதுவேயாக அருள் கலந்தே" (10)

எனவரும் இதன்கண்ணே, அடியார்கள் தலைமகளிர்களாகவும், நீ தலைமகனாகவும் இருந்து ஊடியும் கூடியும் இன்பம் நுகர்கின்றீர்கள். யானும் தலைமகளாகி நின்னேடு ஊடியும் கூடியும் இன்புறேனாய் வற்றல் மரம்போல் நிற்பேனே என, அகங்குழைந்து கூறுவதொன்றே போதும். இன்னும் வேண்டுமேல் கோயில் மூத்த திருப்பதிகத்தின்கண் வரும் ஒன்பதாவது திருப்பாட்டினையும் கொள்க. இன்னும், தில்லையில் இறைவனும் அடிகளும் தலைமக்களாகவே இருந்துகொண்டு, இத்திருவாசகத்தை வெளிப்படுத்தினர்கள் என்பதனும் அஃதுணரப்படும் என்க.

இனி, இக்கீர்த்தித் திருவகவற்குப் பின்வருமாறு துறைவகுத்துக் கொள்க.

நின்னை வஞ்சித்துப் பெரும்பழி பூண்ட தலைமகன், பரத்தையரை ஊடியுங் கூடியும் இன்புற்றுவருதலைக் கண்ட யாம், அவனை இடித்துக்கூறி ஈண்டுவரச் செய்தேம். ஆதலின் அவனை வெறுக்காது ஏற்றுக்கொள்ளுவாய் என வாயில் அவனைப்புகழ்ந்து கூறியது கேட்ட தலைமகள், அவனது மிக்க புகழ்களைக் கூறுவாள் போல அவனது பெரும் பழியை விரித்துக் கூறியது.

தலைமகளை, சிற்றம்பலம் பூவணம் தில்லை புலியூர் முதலாய தலங்களோடு ஒப்பிட்டவாறே பரத்தையையும் "கையுறுமான்மறியோன் புலியூரன்னகாரிகை" (திருக்கோவை. 390.) என ஒப்பிட்டவாற்றான், ஈண்டுப் பரத்தையர் என்றது, அடிகள் ஒழிந்த ஏனைய ஒன்றக் கலந்த அடியார்களை என்க.

மேலே அடியவர்களுக்குச் செய்த அருள் திறங்கள் சிலவற்றை எடுத்துக் கூறுகின்றார். அங்ஙனங் கூறினரேனும், ஆங்காங்கு இறைவன் அருள்செய்ய வந்தமை எல்லாம் அடிகள் பொருட்டே என்பது உய்த்துணரப்படும். என்னை; இறைவன் பிரிந்து சென்றதனால் வெறுப்புற்றவள் அவன் கொடுமை கூறுதலின் என்க. தலைமகன் தலைமகளின் மனம் மகிழும்பொருட்டே, ஊரில் மலர்ச்சோலையிடத்தும், மன்றங்களிடத்தும், கடற்கரையிடத்தும் அழைத்துச்சென்று அருள் புரிந்தானாகவும், பரத்தையிற் பிரிவுபற்றி ஊடிய தலைமகள், அக்காலத்தே தலைவன் அவ்வவ் விடங்கட்கெல்லாம் என்னைக் கொண்டு சென்றது என்பொருட்டாமோ? என்னை மகிழ்விப்பான் போலநடித்து, ஆங்காங்கே பரத்தையர்க்குக் கண்ணருள் செய்தற்பொருட்டன்றே எனப் புலப்படக் கூறுதல் கொண்டு அஃதுணரப்படும். இறைவன் உத்தரகோசமங்கை, மதுரை, வாதவூர் முதலியனவாக ஈண்டுக் குறிக்

கப்பட்ட தலங்கள் தோறும் எழுந்தருளி அருள் செய்த தும், அறிவுறுத்தியதும் ஆதியன தம்பொருட்டேயாக வும், அவையெல்லாம் என்பொருட்டாகவாமோ? அடிய வர் பொருட்டாகவாமன்றோ என, அவ்வவ் விடங்கள் தோறும் தமக்கருளியதை மறைத்து, பண்டு ஆங்காங்கே அடியவர்கட்குச் செய்த அருள் திறங்களையே வெளிப் படுத்திக் கூறியருளிய திறன் சுவைநனி பயப்பதாகும். இங்ஙனம் தமக்குச் செய்த அருளை மறைத்துப் பழி யொன்றனையே கூறியருளிய இத்திருப்பாட்டு, கீர்த்தித் திருவகவல் என்னும் பெயர் பெற்றமையின், புகழ்வது போலப் பெரும்பழி கூறியதாம் என்க.

இவற்றால், என்னைத் தோற்ற ஒடுக்கங்களுட் பட்டுழ லச்செய்தான்; அடியவர்களை அவற்றின் நீங்கி இன்புறச் செய்தான் இறைவன் என்பதுவே அடிகள் கூறிய பொருள் என்றுணர்க.

இனி, இப்பாட்டு, தோற்றியும் அழித்தும் துரந்தும் (துரந்த பயன் பெறாஅய்) எவ்வெவரையும் அவ்வப் பரிசு களால் ஆண்டுகொண்டு என்னை யீங்கொழித்துப் புலியூர் புக்கனன் என மேலியைந்து முடியும்.

அடியார் உள்ளத்து அன்பு-மீ தூரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையும் சிறப்பும்

என்னும் இவ்வடிகளினால் எந்தமையாண்ட பரிசு, கொள்கையும் சிறப்பும் என்னும் இரண்டனுள் அடங்கும் எனத் தொகுக்கின்றார்.

போ—ரை:— அடியவர் உள்ளத்துப் பெருகும் அன்பா னது(தன்னையகப்படுத்தி)மேலெழுந்து பாய,(அந்தஅன்பு கிடந்த அவர்தம் உள்ளத்தை) உறைவிடமாகக் கொண்ட உறுதிப்பாடும் தலைமைப்பாடும் எ—று.

வி—ரை:— அடியவர் உள்ளத்தின் அன்பு சுருங்கு தலும் இன்றி, ஒரே பெற்றியதாய் இருத்தலும் இன்றி, மேலும் மேலும் பெருகிக்கொண்டே வருதலின் பெருகும் என்றும், அப்பெருக்கு அவன் உள்ளத்தே கிடத்தலினல் உண்டாகி, அவன் அப்பெருக்குள் மூழ்கி மறைந்துபோமாறும், வெளியேருவாறும் மேலெழுந்து பெருகுதலின் தன்னையகப்படுத்தி என்றும், அவன் கிடந்தது அவ்வடியவர் அன்புமண்டிய உள்ளத்தே யாகலின், அந்த அன்பு கிடந்த அவர்தம் உள்ளத்தை என்றும் விரித்தாம்.

கொள்கையும் சிறப்பும் எனத் தொகுத்தார்; அவை தம்பால் வஞ்சமுடையன என்பதறிவித்தற்கு. கொள்கையும் சிறப்பும் எங்ஙனமிருந்தன வெனில் என விரிக்க. எந்தமையாண்ட பரிசது பகரின் (103), கொள்கையும் சிறப்பும் (எங்ஙனமிருந்தன வெனில்) என, இவை இயல்பின் வழாது மேலியைந்து முடியுமாறு ஆண்டுக் காண்க.

இனி, தம்மையொழித்து அடியார் உள்ளத்து அன்பு மீதூரக் குடியாக்கொண்ட கொள்கையும் சிறப்பும் எங்ஙனமிருந்தன வென்ருல் எனக் கொள்ளலும் மிகப் பொருந்தும். அடியார்க்கே பெரிதும் அருள் செய்தானகலின், அடியாருள்ளத்தன்பு மீதூரக் குடியாக்கொண்ட கொள்கையும் சிறப்பும் எனப் பெயரிட்டழைத்தனர் என அதற்கு உரை செய்க.

மன்னும் மாமலை மகேந்திரம் அதனில்
சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித் தருளியும்

என்னுமிவ் வடிகளினல், ஆகமநூல் தோற்றுவித்தருளியமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— நிலைபெற்ற பெரிய மகேந்திர மலைக்கண்ணே உமையம்மைக்குச் சொன்ன ஆகமத்தைத் தோற்றுவித்தருளியும் எ – று,

வி—ரை:— ஈண்டு ஆகமந் தோற்றுவித்தான் எனு முகஞ் செய்தனர்; இதனை மேல் இருபதாம் அடி முடிய விரித்துக் கூறுவர்.

மகேந்திரம் என்பது, பொதியமலைக்குத் தெற்கே உள்ளதென வான்மீகம், கம்ப ராமாயணம், சிவதரு மோத்திரம் முதலாய நூல்கள் கூறுகின்றன. அது கன் னியா குமரியை அடுத்துப் பரந்திருந்தது; அதன் பெரும் பகுதி அழிவெய்த எஞ்சிய பகுதி சிறு குன்றுப் பிரதேச மாக மகேந்திரம் என்னும் பெயருடனேயே இன்றும் நிலவி வருகின்றது; ஆங்கே சுசீந்திரம் என்னும் திருக் கோயிலும் ஒன்றுளது. இனி, மகேந்திரம் என்பது, கஞ்ச நாட்டிலே பிருகாம்பூருக்குத் தென்மேற்கில் முப்பத்தி ரண்டு நாழிகை கழித்துள்ளது என்று சாதிப்பாருமுளர்.

ஆகமம் என்றது முதல்நூல் என்னும் துணைத்தாய் ஈண்டு நின்றது. அஃது அகப்பொருள் நூல் என்க. அங் ஙனமாதல் மேற் கூறப்படும்.

இறைவன் கைலையங்கிரியில் உமையம்மைக்கு ஆக மம் சொல்ல, அவள் கருத்தூன்றிக் கேளாமை கண்டு, "வலைஞன் மகளாகப் பிறக்குதி" எனச் சாபம் விதிக்க, அதனால் ஐங்கரனும் அறுமுகனும் வெகுண்டு, முறையே அவ்வாகமத்தைக் கடலுள் வீசியும், கிழித்துச்சிதைத்தும் விட்டனராக, அவ்விறைவன் அறுமுகனை ஊமைப்பிள்ளை யாக நிலவுலகிற் பிறக்குதி என்றும், அவர்களை உட்புக விட்ட நந்தியைச் சுறவாகி அவ்வாகமத்தைச் சுமந்து கட லுள் உலாவுதி என்றும் சபித்து, விடுதலையுங் கூறி, பின் னர்த் தான் வலைஞர் குமாரனாகத் தோன்றிச் சுறவுக்கு விடுதலையருளி, அது சுமந்த ஆகமத்தை மீட்டு, உமை யம்மையாகும் வலைஞகுமாரியை மணந்து, மீட்ட ஆக மத்தை உத்தரகோசமங்கையில் உபதேசித்தனன் என, ஆகமம் சொன்னதும் மீட்டதுமாகிய வரலாற்றை, நம்பி திருவிளையாடற்புராணங் கூறுகின்றது. இஃதிங்ஙனமாக

அடிகள், சுறாவைக் கெளிற்று மீன் என்றும், ஆகமம் மீட்டுக் கூறியது மகேந்திரத்தில் என்றும், பிறவாறும் வேறுபட உரைப்பர். அடிகள் காலத்தால் தொன்மை யுடையவராதலின், அவர் குறிப்பிட்ட வரலாறுகள் அறி தற்கரியனவாக இருக்கின்றன.

இனி, கொள்கையும் சிறப்பும் சொன்ன ஆகமம் என இயைத்துப் பொருள் கூறுதலும் பொருத்த மானதே.

கல்லா டத்துக் கலந்து இனி தருளி
நல்லா ளோடு நயப்புறவு எய்தியும்
பஞ்சப் பள்ளியில் பால்மொழி தன்னொடும்
எஞ்சாது ஈண்டும் இன்னருள் விளைந்தும்
கிராத வேடமொடு கிஞ்சுக வாயவள்

விராவு கொங்கை நற்றடம் படிந்தும்
கேவேடர் ஆகிக் கெளிறது படுத்தும்
மா-ஏட்ட ஆகிய ஆகமம் வாங்கியும்
மற்று அவை தம்மை மகேந்திரத்து இருந்து
உற்ற ஐம் முகங்க ளால் பணித் தருளியும்

என்னுமிவ் வடிகளால், மேல் தொகுத்துக் கூறிய ஆகம வரலாற்றை விரித்துக் கூறுகின்றார்.

பொ—ரை:— கல்லாடம் என்னும் இடத்தில் நல்லா ளாகிய உமையவளோடும் கலந்து, இன்னருள் செய்து, விரும்பி உறவாடுதல் எய்தியும், பஞ்சப் பள்ளியிலே பால் போல இன்மொழி பேசுவாளோடும் குறையாது நிறையும் இன்னருளை விளைத்தும், வேட்டுவ வடிவத்துடன் கூடிய முருக்கமலர் போன்ற வாயினையுடையாளது இடையீடின் றிச் சேர்ந்த முலைகளாகிய நன்மை பொருந்திய குளத் திலே படிந்து மூழ்கியும், வலைவாணருள் காணும் ஒருவனாகி நந்தியாகிய கெளிற்றுமீனை அகப்படுத்தியும், பெருமை பொருந்திய எட்டிடத்தனவாகிய ஆகமங்களைப் பெற்றுக்

கொண்டும், அவற்றை அம்மகேந்திர மலைக்கண் சென்று பொருத்தமான ஐந்திறங்களால் சொல்லியருளியும் எ—று.

வி—ரை:— நல்லாளும் பால்மொழியும் கிஞ்சுகவாயளும் என்றுணர்த்தப்பட்டவள் வலைவாணற்கு மகளாகத் தோன்றிய உமையவளேயாவள் என்க.

அவளைக் கல்லாடத்துப் பஞ்சப்பள்ளியில் களவிற் கலந்துறவாடியும், அருள்விளைத்தும், கொங்கை நற்றடம் படிந்தும், குலவொழுக்கப்படி கெளிற்றுமீனை அகப்படுத்தியும், கற்பின்வழி அவளை வதுவை செய்துமென்க; கெளிறுபடுத்து ஆகமம் வாங்கியுமென்க.

அக்களவு கற்பென்னும் இருவகைக் கைகோள்களின் இலக்கணம் ஆகிய ஆகமங்களை, குறிஞ்சி பாலை முல்லை நெய்தல் மருதம் என்னும் ஐந்து திறங்களிலும் வைத்துக் காட்டியருளியும் என்க. முகம் என்றதற்கு ஆயிரம் முகத்தானகன்றதாயினும் என்புழிப்போலப் பொருள் கொள்க.

வேட்டுவ மகளுடன் கலந்தினிதருளி நயப்புற வெய்தியும், இன்னருள் விளைத்தும், கொங்கை நற்றடம் படிந்தும் விளையாடியபின்னரே கெளிற்றுமீனைப் படுத்தது கூறப்படுதலானும் அக்கெளிற்றுமீனை அகப்படுத்திய பின்புதான் வதுவை நிகழவேண்டியது முறையாதலானும், கெளிறு படுத்தற்கு முற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் யாவும் களவின்பாற் பட்டன வென்றும், கற்பின்வழி வந்தனவற்றை ஏற்ப விரித்தும், இன்றியமையாதனவற்றை எச்சங்களாகக் கொண்டும் உரைத்தாமென்க.

கல்லாடம் ஓரிடம். அஃதியாண்டுளது என்பது புலப்படவில்லை. எங்ஙனமாயினும், வலைவாணன் மகளாகிய உமையவட்கும், வலைஞகுமாரனாகிய இறைவனுக்கும்

தெய்வப் புணர்ச்சி நடந்த இடம் என்றே அதனைக் கொள்ளுதல் தக்கது. கல்லாடத்திலே - பஞ்சப் பள்ளியிலே நல்லாளோடும் - பால்மொழியோடும் கலந்தருளி நயப்புற வெய்தியும், இன்னருள் விளைத்தும், மற்றதன் மேல் கெளிறுபடுத்து வதுவை செய்தும் எனக் கொள்க.

பஞ்சப் பள்ளி, அன்னத்தூவி, பூ, இலவம்பஞ்சு, கோரை, மயிர் என்னும் இவற்றாலாகிய ஐவகைப்படுக்கை. அழகு, தண்மை, மென்மை, நறுமணம், வெண்மை, என்னும் ஐவகைத் தன்மை கொண்டதொரு படுக்கையுமாம், பள்ளி = சயனம். அது தோழியினால், தலைமகள் அடிக்களைத்தபோது ஆறுதல் பெறுதற்கென அமைக்கப் பெற்றதென்க. இனி, அதனை ஓரிடமாக உரைப்பாருமுளர்.

முன்னர்ப் பிரிந்தானாகலின் அக்குறைவு நீங்கக் கலந்தும், பிரிவின்கண் இன்னானாகித் துன்புறுத்தியமையின் அது தீர இனிதருளியும், கடிந்தொதுக்கினானாகலின் அதுதீர விரும்பி முறைகூறி நயந்தும், எல்லாம் வல்லவனாகலின் அவள் நயப்புறுமாறு எய்தியும், "அவளைப் புணராத முன்னிருந்த வேட்கை புணர்ச்சிக்கண் குறைவுபடும்; அக்குறைவுபாட்டைக் கூட்டத்தின்கண் தம்மிற் பெற்றகுணங்களினாய அன்புநிறைக்கும்"(திருக்கோவை. 9. உ—ரை) என்பவாகலின் அங்ஙனமே இன்னருள் விளைத்தும் ஒழுகினான் இறைவன் என்க.

வலைஞனாகிய தன் கோலத்திற்கு எவ்வாற்றானும் ஒத்தவள் ஆதலின், "நல்லாள்" என்றும், நயப்புற வெய்தலால் அவளும் கரவற்று உரையாடினாள் ஆதலின் "பால்மொழி" என்றும் கூறினார். சிவனவன் என்றாங்குக் கிஞ்சுகவாயவள் என நின்றது.

கிராத வேடம், வேட்டுவ வடிவம். ஈண்டு வலைஞ குமாரனாகிய இறைவன், தலைவியாகிய வலைவாணன் மகளா

கும் இறைவியின் காதல் தோழியை மதியுடம்படுத்தற்கு மேற்கொண்டு சென்ற வேட்டையாளன் வடிவத்தை உணர்த்திற்று. முன்னர், கலந்தினிதருளி நயப்புற வெய்தியும், இன்னருள் விளைத்தும் என்றவாற்றால் தெய்வப் புணர்ச்சியும், இடந்தலைப்பாடும் நிகழ்ந்து முடிந்தன. மற்றிவற்றின்மேல், தலைவியை நிலையாகப் புணர எண்ணி, அதற்கு அவள் காதல் தோழியை வயப்படுத்தலே முறையாம் எனத் துணிந்து, முன் தலைவியை ஆயத்துய்த்து நின்றபோது, நெருங்கிய தொடர்பு காரணமாக இவளே இவள் காதல் தோழியாவள் என்பதுணர்ந்தவன், அவ்விருவரும் நின்ற பொழிற்கண், வேட்டமேல் வந்தான் போலச் சென்று, வேழமும் கலையும் வழியும் பதியும் பெயரும் பிறவும் வினவி, குறைவேண்டிநிற்ப, தோழியானவள், அவ்விருவர் ஒழுகலாற்றினையும், தலையாய அன்பினையும் பல்லாற்றானும் நாடி உண்மையுணர்ந்து, இறைவன் இறைவியை வதுவையிற் கொள்ளும் பெருங் காதலுடையன் எனத் துணிந்தபின்னர், தலைமகள்பாற் சென்று குறை நயப்பித்து, அவ்விருவரையும் பகற்குறிக் கண்ணும் இரவுக்குறிக்கண்ணும் புணர்விக்க, அப்புணர்ச்சி யின்பத்தைத் தந்த கொங்கைகளிலே இறைவன் படிவானாயினன் என்பது கிராதவேடம் என்பதனாற் பெறப்பட்டது. கொங்கைத்தடம், கொங்கைளின் ஊற்றறிவாற் பெருகிய இன்பவெள்ளமாகிய தடம். கொங்கை ஆகுபெயர். கூட்டம் நிறைவேறியபின் கொங்கைகளிலே முகம்வைத்துறங்குதல் மரபாகலின் "கொங்கைத் தடம் படிந்தும்" என்றனர்.

"தாம் வீழ்வார் மென்றோள் துயிலின் இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணான் உலகு" என்பது குறள்.

கேவேடர், வலைஞர். கேவர்த்த என்பது கேவேடர் என மருவி வடசொல்லாயது. கேவேடராகி, கேவேடருள் தானும் ஒருவனாகி, கேவேடர் என்றது ஈண்டு, கெளிறு

படுத்து வலைவாணன் மகளை வேட்டற் பொருட்டுத் தொக்கு நின்ற வலைஞ குமாரரை. அவருள் தானும் ஒரு வனுகி என்க.

இறைவன் வலைஞகுமாரர்களுள் ஒருவனுகி, தலைவியைக் களவிற் புணர்ந்து, மற்றதன்மேல் வதுவைசெய்து, அவளோடும் கூடியிருத்தற்பொருட்டு, குலவொழுக்கப்படி கெளிறு படுத்தது, இறுதிப்பயனுகிய ஆகமம் மீட்டதிற் போய் முடிந்தமையின், "கேவேடராகி........கல்லாடத்துப் பஞ்சப் பள்ளியில்........நற்றடம் படிந்தும் .. .. ஆகமம் வாங்கியும் பணித்தருளியும்" என்ருர் எனக் கொள்க. இனி, இங்ஙனம் கற்பொழுக்கம் நிகழுமுன் கள வொழுக்கமும் நிகழும் என்பதனை முல்லைக்கலி 104-ஆம் 105-ஆம் பாடல்களுள் கொல்லேறு தழுவித் தலைவன் தலைவியை வதுவையிற் கொள்ளுமுன்பே களவிற் கூடியமை பெறப் படுதலானுமுணர்க.

கெளிறுபடுத்து ஆகமம் வாங்கியும், அம்மையை மணந்து பணித்தருளியும் என்க. வலைஞன் மகளாகிய அம்மையை மணந்தது எஞ்சி நின்றதென்க.

ஐம்முகம் = ஐந்துவகை. அவை குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்னும் ஐந்திணைகளாம். இவ் வைந்திணை ஒழுகலாற்றினை அம்மையுடன் கூடிக் கண்டு-கேட்டு - உண்டு - உயிர்த்து - உற்றறியச் செய்து, மற்ற வற்றை மீட்ட ஆகமங்களிலே காட்டி, பொருளும் சொல் லும் ஒப்ப விளக்கி உளங்கொளச் செய்தான் என்க. அங்ஙனமின்றேல் அகப்பொருள் விளக்கமுருதென்க.

கயிலையங்கிரியிலே அகப்பொருள் இலக்கணத்திலே கருத்தூன்ருதிருந்தவளுக்கு, அது கருத்துள் பதிவதோர் உபாயத்தை நாடி, அவளைச் சபிப்பான்போல நடித்து மண்ணிற் பிறக்கவைத்து, பராமுகஞ் செய்யப்பட்ட ஆக மங்களையும் கடலுள் வீசச்செய்து, அவளுடன் தானும்

அவளுக்குத் தலைவனாகச் சென்று, களவினும் கற்பினும் பயின்றும், அவளைப் பயில்வித்தும், மற்றவற்றின்மேல், அவளுக்கு ஆகமங்களின் பொருளை அறிவுறுத்தினன் என்றபடி. அவ்விருவரும் இங்ஙனம் இல்லறக் கிழமை முதலிற் பூண்டும், ஆகமங்களை அறிவுறுத்தியும் வருதலின், அவர்கள் பிரதம கிருகஸ்தனும் பிரதம கிருகணியு மாவர் எனச் சிவபுராணம் முதலாயின கூறும். இன்னும்,

"தென்பால் உகந்தாடும் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ
பெண்பால் உகந்திலனேல் பேதாய் இருநிலத்தோர்
விண்பால் யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ"

(திருச்சாழல். 9.)

என அடிகள் கூறுவதும் அதனை வலியுறுத்தும்.

இங்ஙனமே பல்வகைத் தொழிலாளர், கொள்ளைக் காரர், நல்லோர் முதலாய பலருள்ளும் சென்று, அவ்வ வர்க்கெல்லாம் தலைவனாக இறைவன் நின்றுவருகின்றான் என உருத்திரம் முதலாயின கூறும். இக்கருத்திற்கு இசையவே இழிந்தகுலத்தலைமக்களாகிஉலகமுய்ய ஆகம நூற்பொருளைப் பயின்று காட்டி நூலையும் அறியச் செய் தனர் என்க.

மகேந்திரத்தில் மீன் வேடனாக இருந்து அன்னைக்கு ஆகமங் கூறினான் என்க. "வேடுருவாகி மகேந்திரத்து மிகுகுறை வானவர் வந்து தன்னைத்தேட இருந்த சிவபெரு மான்" (திருவார்த். 4.) என்பதுங்காண்க. இங்ஙனமாதலின், ஐந்துதிரு முகங்களோடிருந்து வடமொழி ஆகமம் பணித் தான் என்பது பொருந்தாது. அஃது ஒருவாற்றாற் பட்ட காலையும், அவ்வாகமம் பணித்தது ஐந்தாம் முகமாகிய ஈசான முகத்தானன்றோ? ஆதலின், வடமொழி யாகமம் பணித்தான் என்றல் ஈண்டு முற்றிலும் பொருத்தமற்ற தாகும். என்னை? ஐந்தாம் முகத்தாற் பணித்தான் என்

ளது, ஐம்முகங்களாற் பணித்தான் என்றே காணப்படலின் என்க. இன்னும், அவ்வாகமத்தை ஐம்முகங்களால் மகேந்திரத்தில் பணித்தான் என்றதோடு, ஆங்கு அவன் வேடுவனாகவும் இருந்தான் எனவும் வருதலை உற்று நோக்கின், வேடுவனாக அவன் ஆங்கிருந்தமையால், மிகு குறைகளையுடைய வானவர்கள் அவனைக் காணாராய் வருந்தினர் என்பதும், அவ்வருத்தந்தீர அவர்க்கும் ஆகமங்களை அறிவுறுத்தினன் என்பதும் போதரும். ஆதலின் வேடுவன் மகேந்திரத்துச் சொல்லிய ஆகமமும் வடமொழி ஆகமமும் வேறுவேறெனவே படும். எனவே, அதனைத் தமிழ் அகப்பொருள் நூல் எனவே கொண்டாம் என்க.

"துணையிலாமையில் தூங்கிருட் பேய்களோடு
அணையலாவது எமக்கரிதேயென
இணையிலா இடை மாமருதில் எழு
பணையில் ஆகமம் சொல்லுந்தன் பாங்கிக்கே"

"மண்ணையுண்டமால் காணான் மலரடி
விண்ணை விண்டயன் காணான் வியன்முடி
பெண்ணை மாமருதா வென்றென் மொய்குழல்
பண்ணையாயமும் தானும் பயிலுமே"

"மங்கைகாணக்கொடார் மணமாலையைக்
கங்கைகாணக் கொடார் முடிக்கண்ணியை
நங்கைமீர் இடைமருதரிந் நங்கைக்கே
எங்குவாங்கிக் கொடுத்தார் இதழியே"

(ஐந்தாந்திருமுறை. திருவிடைமருதூர். திருக்குறுந் தொகை. 4-6) என்னும் இம்மூன்று தேவாரத்திருப்பாடல்களும் அகப்பொருள் நுதலிவந்தன.

வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் மீண்டு வருவதற்குள், ஊரவர் வேற்றுமணம் பேசி வருதலையறிந்த தலைமகள் ஆற்றாளாகித் தன் ஆற்றாமை

வாயிலாகப் பாங்கிக்கு அறத்தொடு நிற்ப, அப்பாங்கியும் செவிலியையணுகி, அக்காலத்தில் இடைமருதீசனுர், தமது மணமாலையையும் முடிக்கண்ணியையும் என்தோழிக்குச் சூட்ட, அவளும் அறியாளாகி அவற்றை உவந்தேற்றுக் கொண்டாள். அதுமுதலாக அவனையே தன்காதலனுகக் கருதிக் கற்பொழுக்கம் பூண்டு வருவாளாயினள். நீங்கள் அதனை அறியாது இப்போது வேற்றுமணம் பேசிவருதலை அறிந்து உயிர்நீக்க அவள் துணிந்திருத்தலை யான் அறிந்து, அரிதின் முயன்று, அவளை ஆற்றியிருக்குமாறு வற்புறுத்தித் தீதுநிகழாவாறு காத்தேன் என, செவிலியும் அங்ஙனமே நற்றாய்க்கும், அவளும் தந்தை முதலாயினேருக்கும் அங்ஙனமே அறிவிக்க, அவர்களும் தலைவி கற்பின் மேம்பாட்டை அறிந்து வேற்றுமணம் விலக்கி, அவள் விழைந்தவாறே மணமயர்தற்கு உடன் பட்டனர் என்பதை அறிந்த தலைமகள் "என்பெற்ரோர்கள் என் விருப்பப்படி என்னை மணஞ்செய்ய விட்டிலரேல், அம் மிக்க இருளிலே பேய்களையே துணையாகக் கொண்டு அவரை அணுகுவதாகிய பெருந்திணைஒழுக்கம் மேற் கொள்வது எமக்கு அரிய தொன்ருகுமாதலின், யான் அவமே உயிர் நீத்து மறுமையில் அவரை எய்த நேரிடும். அங்ஙனம் ஒன்றும் நிகழாவாறு என்பெற்ரோர் யான் விரும்பியவாறே அன்பின் ஐந்திணை ஒழுகலாற்றுள் என்னை ஒழுகி வருமாறு ஆகூழ் முன்னிற்ப எனக்குறு துணையாக நின்றனர் எனச்சொல்லுவாள்" என்று அதனை உற்றறிந்த செவிலி கூறினள் என்பது, முதலாவது திருப்பாட்டின் திரண்ட பொருளாகும்.

மண் முழுவதையும் உண்ட திருமாலும், அங்ஙனம் செய்தும் நின்திருவடி காணுன். விண்ணைவிண்டுசென்ற அயனும்நின் திருமுடிகாணுன். அங்ஙனம் அவர்க்கு நீ அரியவனுக இருந்தும், எனக்கு எளியையாக வந்தனை என, என்மகள் தன் விளையாட்டிற்குரியஆயத்தாரோடும் பயில்கின்ருள் என, அப்பயிற்சியை உற்றறிந்த செவிலி

கூறினுள் என்பது, இரண்டாவது திருப்பாடலின்திரண்ட பொருளாகும்.

என்மகள் தன்பாங்கிக்கு அங்ஙனம் ஆகமஞ்சொன்னதையும், அவள் ஆயத்தாருடன் அங்ஙனம் பயில்வதையும் உற்றறிந்தமையால் எழுந்த பேருவகையால், செவிலி ஆயத்தாரை நோக்கி, இடைமருதீசனுர், தம்மிடப்பாகத்தில் நீங்காது நிலைத்திருக்கும் உமைப்பிராட்டி, அவனணிந்தமணமாலையைத்தனக்குரியதெனக்கொண்டு எப்போதும் காத்து வருகின்றுளாதலின், அவள் காணுதவாறேனும், காணும்படியேனும், அம்மாலையைக் கொடுத்தற்கியலாமையின், அவர் இவளுக்கு அதனைக் கொடுத்திருக்கமாட்டார். அங்ஙனமே முடிக்கண்ணியைத் தனக்கெனக்காத்திருக்கும், முடிமீதுறையும் கங்கை காணுதவாறேனும், காணும்படியேனும் அதனை இவளுக்குக் கொடுத்திருக்கமாட்டார். ஆதலால், அம்மாலையையும் கண்ணியையும் அவர் கொடுத்தார் என்பதும், இவள் பெற்றுள்ளென்பதும்முழுப்பொய்யாகும் என்னும் பொருள் தோன்ற வினவு முகத்தால், தான்பெற்ற பேருவகையை அவர்களுக்கும், அவர்கள் பெற்ற பேருவகையைத் தனக்குமாகப் பங்குபற்றிப் பெரும் பேருவகையிலாழ்ந்தார் என்பது, மூன்ருவது திருப்பாடற் பொருளாகும்.

இம்மூன்று திருப்பாக்களும் இங்ஙனமாக அகத்திணைத்துறைப் பொருள்களையே நுதலிவருதலானும், பேய்களைத்துணையாகக் கொண்டு தூங்கிருட்கண் அவனை அணைவது எமக்கு அரிதெனத்தலைமகள் கூறுதலானும் அத்துறைப்பொருளைத் தன்பாங்கிக்குச் சொல்லுவதை ஆகமம் சொல்லும் எனக்கிளந்தருளியமையானும், வடமொழிக்கண் அகத்திணை நுதலிவருவதோர் ஆகமமும் காணப்படாமையானும், தென்தமிழ்க்கண்ணே அங்ஙனம் கேட்கப்பட்டு வருதலானும், ஆகமம் என்பது நூல் எனப் பொதுவாகப் பொருள்படுமேனும், ஈண்டு அகத்திணை

இலக்கணத்தையே குறிக்கும் என்பது பெறும். எழு பணியில் ஆகமம்—ஏழுவகையாகித் தவறுதல் இல்லாத ஆகமம். கைக்கிளே முதலாகப் பெருந்திணை இறுதியாக ஏழாதல் தவறுபட்டதாம் என்க. எனவே, தவறுதலுக் குரிய கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் இல்லாத ஆகமம் அஃது அன்பின்ஐந்திணை நெறியாம் என்க. ஈண்டுஆகமம் என்பது ஐந்திணை ஒழுகலாற்றிற்கு ஆகுபெயராயிற்று. பணை = தவறுதல்.

இனி, அகப்பொருள் நுதலிவரும் திருக்கோவையார் போன்ற இலக்கியங்களும், பாக்களும் பேரின்பத்தோத் திரங்களாம். இது கருதியே சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும்,

> "அரஒலி ஆகமங்கள் அறிவார் அறிதோத்திரங்கள்
> விரவிய வேதஒலி விண்ணெலாம் வந்தெதிர்ந்தி
> சைப்ப"

(திருநொடித்தான்மலை. 8.) என, அகத்திணை நுதலிய இலக் கியங்களை ஆகமங்கள் அறிவார் அறிதோத்திரங்கள் என்றார். [ஈண்டு ஆகமங்கள் என்றது தமிழ் அகத்திலக் கணத்தை—ஐந்திறங்கள் அடங்கிய ஆகமத்தை. அவற் றையறிவார் தமிழ்நெறிப்பண்பில் அறிவுமிக்கோராவர்; அந்நெறி கைவரப்பெற்ற அறிவால் என்க. அவர்செய்த தோத்திரங்கள், களவும் கற்புமாகக் கிளந்து கூறும் பேரின்ப இலக்கியத்தோத்திரங்களாகும் என்க.]

இனி, மாவேட்டாகிய ஆகமம் வாங்கியும் என்பதனை மாவேட்டு ஆகிய ஆகமம் வாங்கியும் எனக்கொண்டு, அக் கெளிற்றுமீன்வேட்டுத்தொழிலால் ஆகிய அவ்வேட்டுவக் குமாரியை மணம்புரிய இடம்பெற்றமையோடு, முன்கட லுள்வீசிய ஆகமங்களையும் பெற்றும் எனப் பொருள் கொள்ளலாமேனும், அதுகெளிறதுபடுத்து என்பதனல் தானேபெறப்படுதலின் அவ்வுரை கொண்டிலம்.

இனி, இங்ஙனம் ஐந்திறங்களால் செய்யப்பட்ட ஆகமம் யாதென்று புராணவரலாறுகளைக் கொண்டு நோக்கும்வழி, அஃது இறையனார் களவியல் என்றே பெறப்படும். இஃது ஆராய்ந்து கொள்ளற்குரியது. இனி, "இந்திரத்தை இனிதாகஈந்தார் போலும்"(ஆரூந்திரு. திருவாரூர், தாண்டகம். 8) என அப்பர்சுவாமிகள் கூறும் இந்திரம் என்பதும், இவ்வாகமத்தையே குறிக்கும் என்பது துணிபு. எனவே, அவ்வைந்திற ஆகமத்தின் பெயர் இந்திரம் என்றே கொள்வாம்.

நந்தம் பாடியில் நான்மறை யோனய்
அந்தம்-இல் ஆரிய னய்-அமர்ந் தருளியும்

என்னுமிவ்வடிகளினல், முன்னர் வேடுவனகித் தமிழ் நூல் தோற்றுவித்துப் பணித்தருளியமை கூறியவர், பின்னர் அதனையே நான்மறையாரியனகிப் பணித்தமை கூறுகின்றார்.

பொ--ரை:— நந்தம்பாடி என்னுமிடத்திலே, நான்கு வகைப்பட்ட வேதங்களையும் உணர்ந்தவனய், அவற்றை அறிவுறுத்தற்குரிய ஈறில்லாத ஆசானக அமர்ந்தருளியும் எ—று.

வி—ரை:— அமர்ந்தருளி, செவ்வியுடையாரைப் பயில்வித்தான் என எச்சமுரைக்க.

இனி, கல்லாடம் முதலாக மகேந்திரம் இறுதியாக வேட்டுவக் கோலத்தோடு இருந்தமையால், இப்போது நான்மறை ஆரியனகி அத்தமிழ்ஆகமங்களையே அருளிச் செய்தான் என்றலே நன்கு பொருந்துவதாம் என்க. அன்றியும், அந்தணனகி வந்து தமிழ் ஆகமத்தை அடிகளுக்கும் உணர்த்திய தொன்றே அதனை வலியுறுத்தும்.

நான்மறையோன் என்றமையால், இருக்குமுதலாய வேதங்களையும், தமிழ் ஆகமங்களையும் அடியவர்களுக்கு

ஆங்காங்கே உரைத்துவருவோன் என்க. இன்னுமித்னல், நான்மறைகளையே இங்கு அறிவுறுத்தினன் எனினும் பொருந்துமேனும், தமிழ்மறையை அந்தணனுகிப் பணித்தருளாத குறைபாடு நீங்க அங்ஙனமுரைத்தாம்.

அதுநிற்க, ஆரியதிராவிட வேறுபாட்டினை ஈண்டுப் புகுத்தி மலையற்க. ஆரியமும் செந்தமிழும் பரதகண்டத்தில் பொதுவும் சிறப்புமாகிய இருபெரு மூலமொழிகளாகும். தெய்வமொழி என வடமொழியைக் கூறுவது அப் பொதுமை பற்றியேயாம். ஆகலின் அஃது எல்லார்க்கு முரிய மொழி என்பது சொல்லாதேயமையும். ஊர்க்குள் ஒருவர்க்குரியதாகாது பொதுப்பட இருக்கும் நிலத்தை முடிக்குரிய நிலம் என்பர். அதுபோலவே வடமொழியும் ஒருசாரார்க்குமட்டும் உரியதாகாது எல்லார்க்குமுரியதாய் அமைந்ததொரு பொதுமொழியாயினமையின், அது தெய்வமொழி எனப்பட்டது. சிலகாலங்களுக்குமுன், ஐரோப்பாக் கண்டத்து மொழிகளையெல்லாம் சேர்த்து (எஸ்பராண்டம்) எனப் பெயர்பெற்ற வொரு பொது மொழியை [அம்மொழி இன்று வழங்கற்றது.] உண்டாக்கியதுபோலப்பலகாலங்களுக்குமுன், பரதகண்டத்துள் நிலவிய மொழிகள் யாவற்றையும் சேர்த்து ஒரு பொது மொழியை உண்டாக்கினர். அம்மொழியே சமஸ்கிருதம் என்றுசொல்லப்பட்டுவரும்பொதுமொழி. ஆதலால்,அது நமக்குரியதாகாது எனக்கருதி அதனைப் புறக்கணிப்பது நம்மை நாமே இகழ்ந்து ஒதுக்குவதுபோலாகும். நம் தமிழ்ச்சான்றோரும், பண்டு பலமொழி பேசுவோருமாகிய பலரும், எல்லாராலும் அறியப்படவேண்டிய உயர்கலைச் செல்வங்களை எல்லாம் பொதுமொழியாகிய மஸ்கிருதத்ச திலே யாத்தனர் என்றுணர்க. வடமொழிக் கண்ணுள்ள வேதங்கள், உபநிஷத்துக்கள், ஸ்மிருதிகள், ஆகமங்கள் என்னும் இவை முதலாயவற்றில், நந்தமிழ்ச் சான்றோர்கள் அருளிச்செய்த கலைச்செல்வங்களே மிக்கமைந்திருத்தலையுணர்ந்து இன்புறுவோமாக.

வேறுவேறு உருவும் வேறுவேறு இயற்கையும்
நூறுநூ றாயிரம் இயல்பினது ஆகி
ஏறுஉடை ஈசன்-இப் புவனியை உய்யக்
கூறுஉடை மங்கையும் தானும் வந்தருளி

என்னும் இவ்வடிகளினால், இறைவனும் இறைவியும் தம்முட்கூடி, இவ்வுலகம் உய்யுமாறு பல நூறாயிரம் உருவும் இயற்கையுமாக விரிந்தருளியமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— எருதாகிய ஊர்தியினை உடையவனாகி, இவ்வுலகத்துயிர்களை உய்யக்கொள்ளும்படி, தன் திருமேனியில் ஒரு கூறுடைய அம்மையும் தானுமாகப் போந்தருளி, (அங்ஙனம் போந்த) உருவத் தொகுதி வேறு வேறாக நூறுநூறாயிரம் இயல்பினதாகவும், இயற்கைத் தொகுதி வேறுவேறாக நூறுநூறாயிரம் இயல்பினதாகவும் ஆகி எ—று.

வி—ரை:— தான் தன்னுள் அடங்கியிருந்த இறைவியைத் தனது நடனத்தாலே வெளிப்படுத்தி, அவளோடும் கூடி, இத்தனை உருவங்களாகவும், இயற்கைகளாகவும் வேறுபட்டு வளர்ந்தான் என்க; பொன்னே பல்வேறு அணிகளாவதுபோல.

அறத்தின்மீது இவர்ந்தருளி ஆங்காங்கு அருள் புரியும் இயல்புடையான் ஆகலின் "ஏறுடையீசன்" என்றும், ஒடுக்கத்தில் மங்கையும் தன்னுள் ஒடுங்கியேபோக உருவுங்குணங்களும் இல்லாதிருந்தவன், உயிர்கள் மாட்டு வைத்த பேரருளால், அவை உடலும் கருவிகளும் இடமும் என்பவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளுமாறும், ஒழுக்கம் கடைப்பிடித்து நுகர்ச்சி பெறுமாறும், அங்ஙனம் ஒழுகி வரும் உயிர்களுக்கு அருளை வைக்குமாறும், ஈற்றில் செவ்விபெற்ற உயிர்களுக்கு விடுதலை அளிக்குமாறும் இங்ஙனம் போந்தானென்பார் "இப்புவனியை உய்ய வந்

தருளி" என்றும், அங்ஙனம் போந்தருளிய உருவங்களும் இயற்கைகளும் அளவில் அடங்காதன என்பார் "நூறு நூறாயிரம் இயல்பினதாகி" என்றும் கூறினர்.

ஏறுடையீசனுகி என்க. இனி, ஏறுடையீசனுகிய அவன் என்றலுமாம். எங்ஙனமுரைப்பினும் வினைமுதல் கைலைக்கிழவோனே என்க.

உருவம் = உருவத்தொகுதி. இயற்கை = இயற்கைத் தொகுதி. உருவம் நூறுநூறாயிரம் இயல்பினதும், இயற்கை நூறுநூறாயிரம் இயல்பினதும் ஆகி என்க.

இறைவன் பலவடிவும் இயற்கையுமாக விரிந்தான் என்பதை, திருவுருத்திரம், சமகபிரச்சினம் என்னுமிவற்றுட் பரக்கக் காணலாம்.

புவனி ஆகுபெயர்.

இனி, உருவம் நூறுநூறாயிரம் இயல்பினதாக மங்கை தானேயாகி, இயற்கை அங்ஙனமேயாக இறைவன் தானேயாகி, (அம்மங்கையும் தானுமாகப் புணர்ந்திருந்த) ஏறுடையீசன் வந்தருளி என்றுரைத்தலும் நன்கமையும்.

இனி, இவ்வுருவங்களும் இயற்கைகளும் என்றவற்றுள் ஒருசாரனபற்றி, அவற்றுள்ளும் சிலவற்றை இத் திருப்பாட்டுள் எடுத்துக் கூறுகின்றார். அவற்றை மேலே காண்க.

கைலைக்கிழவோன் இங்ஙனம் போந்தருளி, கல்லாடத்துக்கலந்தருளியும், இன்னருள் விளைத்தும், படிந்தும், பணித்தருளியும், அமர்ந்தருளியும் என இயைக்க.

தோற்றியும், அழித்தும், துரந்தும் (துரந்தபயன் கொள்ளானுய்) மங்கையும்தானும் வந்தருளி............அமர்ந்தருளியும் என வினை தொகுத்து வைத்துக்கொள்க.

**குதிரையைக் கொண்டு குடநாடு அதன்மிசைச்
சதுர்படச் சாத்தாய்த் தான்-எழுந் தருளியும**

என்னும் இவ்வடிகளால், குதிரை வாணிகனை எழுந்தருளி வந்தமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— மேலை நாட்டிற்கமைந்த திறமைகள் தோன்றக்கூட்டமாகக் குதிரைகளைச்செலுத்திக்கொண்டு தான் (வணிகனுய்) எழுந்தருளியும் எ று.

வி—ரை:— சாத்து = கூட்டம். சாத்தாய்க் குதிரையைக் கொண்டு என்க. சதுர் = திறமை. குதிரைக்குச் சிறந்த இடம் குடநாடென்பார்கள். அந்நாட்டுக் குதிரைகளின் திறம் தன் குதிரைகளின்பால் தோன்ற என்க. எனவே, குடநாடதன் மிசைச் சதுர்படச் சாத்தாய்க் குதிரையைக் கொண்டு தான் எழுந்தருளியும் எனக் கொள்க. உடம்படு புணர்த்தலால், அக்குடநாட்டுக் குதிரை வாணிகர் திறங்கள் தன்பாலும் தோன்ற என்பதுங் கொள்க. வணிகனுய் என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

நரிகளே இங்ஙனம் குடநாட்டுச் சதுர்பட அமைந்து நின்றன. நரிகளைக் குதிரைகளாக்கியதை "நரியைக் குதிரைப்பரியாக்கி" (ஆனந்த. 7.) என்பதனுலுங் காண்க. அத் திருவிளையாடலால் மதுரையெல்லாம் பிச்சேறியது என்றதும் நோக்கற்பாலது. நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும் (கீர்த்தி. 36.) என்றதும் அதனையே குறித்து நின்றதென்க.

இங்ஙனம் இறைவன் புலப்படும் சத்தியுருவுள் புலப்படாது நின்று அருள்செய்ய, அன்பர் அதனை உடனே தெளிகிலராய்ப் பின்னர், அவ்வற்றின்விளைவு நோக்கி, "அந்தோ! இறைவனே இங்ஙனம் எளிவந்தருளினன்" என, ஞானத்தினல் உணர்ந்துகொண்டனர் என்பதே உண்மையாதல் குறித்து, முன்னர் மங்கையும் தானும் வந்தருளி என்றும், ஈண்டுத் தான் எழுந்தருளி என்றும்

கூறினர். இதனை ஈண்டு முதற்கண் கூறியது கொண்டு இனி வருவனவற்றுக்கெல்லாம் கொள்க.

இனி, முன்னர் அமர்ந்தருளியும் (22) என்பதுகாறும் தொகுத்தவற்றுடன், இதனையுங் கூட்டி, அமர்ந்தருளியும் (22) எழுந்தருளியும் (28) என வினை தொகுத்து வைத்துக்கொள்க.

இன்னும், "குதிரையைக் கொண்டு........எழுந்தருளியும்" என, அதனால் நேர்ந்த வரலாறுகளைக் கூற எண்ணியவர், அங்ஙனமே முகஞ்செய்துகொண்டு, அப்பால் விரிக்கின்றாராதலின், எழுந்தருளியும், அங்ஙனம் எழுந்தருளிச் செய்த கொள்கை முதலாயினவும், பிறவாறு செய்த இன்ன இன்ன அருள்களும் ஈண்ட இருந்தும் (70) என மேலே முடியுமாறு ஆண்டுக் காண்க.

வேலம் புத்தூர் விட்டேறு அருளிக்
கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும்

என்னுமிவ்வடிகளினல், வேலம்புத்தூரிலே சிற்றூற்று ஒன்றனைப் பேரூற்று ஆக்கினமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— வேலம்புத்தூர் என்னுமிடத்திலே வேற்படையை விட்டருளி, ஆங்கிருந்த சிற்றூற்றினைப் பொலிவுடைய பேரூற்றாகக் காட்டிய கொள்கையும் எ—று.

வி—ரை:— விட்டேறு=வேற்படை. கோலம்=சிறுநீரோட்டம். "அழகும் இலந்தையும் ஆங்கதன் கனியும் - பன்றியும் பீர்க்கும் பாக்கு நீரோட்டமும் - கோலம் என்னும் குறியினவாகும்" (பிங்கலம். 427.) என்பதுங் காண்க.

வேலம்புத்தூர், வேற்படையால் பேரூற்றின் ஆக்கம் பெற்ற புத்தூர் எனக. அவ்வேற்படையுடையவனல் ஆக்கம் பெற்றபுத்தூருமாம்,

"மொக்கணி........குதிரைச் சேவகனுகிய கொள்கை யும்" (33—45) எனத் தொடர்ந்து கூறப்படுதலால், இத ஊயும் குதிரைகளின் பொருட்டுச் செய்ததாகவே கொள் ளுதல் வேண்டும். இத்திருவிளையாடற்கு வரலாறு கண்டி லம். ஓரளவிற்கு இங்ஙனம் ஊகித்து எழுதநேர்ந்தது.

தர்ப்பணம் அதனில் சாந்தம் புத்தூர்
விற்பொரு வேடற்கு ஈந்த விளைவும்

என்னுமிவ்வடிகளினுல் கூறப்பட்ட திருவிளையாடற் கும் வரலாறு காணப்பட்டிலது. ஊகித்து எழுதற்கும் அருமையுடையதாகவே இருக்கின்றது. எனினும், குதிரை களின் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட திருவிளையாடலாகவோ, குதிரைகளைக் கொண்டுவரும் வழியிலே எதிர்ப்பட்ட இரங் குதற்குரிய வேடன் ஒருவனுக்கு ஆக்கம் செய்த திருவிளை யாடலாகவோ இருக்கலாம் என ஊகித்தற்கிடனுண்டு. இனி, வேடர்க்கு எனப் பாடங்கொண்டு, ஆங்குள்ள வேடர்களைக் குதிரைவீரர்களாக ஆக்கித் தன்னுடன் கொண்டுசென்ருன் எனக் கருதற்கும் இடனுண்டு.

மொக்கணி அருளிய முழுத்தழல் மேனி
சொக்கது ஆகக் காட்டிய தொன்மையும்

என்னுமிவ்வடிகளினுல், தொன்மையுடைய ஒளியுரு வத் திருமேனியைப் பாண்டியன் காணுதற்கேற்ற அழ குடையதாகக் காட்டியமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— குதிரையின் உணவை இட்டுவைத்த பையைக் குதிரையின் வாயிலே பொருத்தியருள வந் தாங்கு, தன் நெருப்பை ஒத்த திருமேனியை அழகுடைய தாகக் கரந்து காட்டிய பழைய தன்மையும் எ—று.

வி—ரை:— குதிரைகளை விரைந்து காணவந்த பாண்டி யன் முன்னே, கருணைமேற்கொண்ட இறைவன், தன் குதிரைக்கு உணவிட்டுவைத்த பையை அதன் வாயிலே

பொருத்தவந்தான்போலத்தன் அழலுருக்கரந்து, பேரழகுடைய உருவத்துடனே, அவன் ஒருவாறு தெளிய முகம் புகுந்தான் என்றவாறு. முன்னும் பின்னும் பாண்டியன் தொடர்பே கூறுதலால், இதனையும் அவனுக்குச் செய்ததாகக் கொள்ளுதலே ஏற்புடையதாகும்.

மொக்கணி, அவித்த பயறு கொள்ளு கடலை முதலியவற்றை இட்டுவைக்கும் குதிரையின் தீனிப்பை. "கழுவிய பயறும் கொள்ளும் கடலையும் துவரையோடும் - முழுவதும் சிறக்கவிட்டே மொக்கணி முட்டக்கட்டி" என்பது நம்பி திருவிளையாடல்.

இப்பொழுது காட்டியருளிய தொன்மைத் தொன்மைத்துஎன்றூர், அழலுருவைக்காணற்கு ஆற்றலுடையார் இலராதலின், அவ்வாற்றல் இல்லாதார் கண்டுவத்தற்கு ஏற்ற சொக்கதாகத் தன்னுருவத்தைக்காட்டிவருவது, இறைவற்குத் தொல்லியல்பாகும் என்பது அறிவித்தற்கு. இதனை "அந்தமில்பெருமை அழலுருக்கரந்து சுந்தர வேடத்து ஒருமுதல் உருவுகொண்டு" (கீர்த்தி.92-93) எனப் பின்னர்க் கூறுதலானும், "கரந்துருவெய்திய கடவுளரும்" (மணிமே. விழா.15) எனவும், "அந்தரத்துள்ளோர் அறியாமரபின் வந்து காண்குறூஉம் வானவன்விழவும்" (சிலப். 6-72) எனவும், "அவளுக்குப் பூவந்தஉண்கண் பொறுக்கென்று மேவித்தன் மூவா இளநலங்காட்டி" (சிலப்.9. 33-35) எனவும், வருவனவற்றானும் அவற்றினுரையானும் உணர்க.

தழல் மிக்கதூரத்துள்ள ஞாயிற்றினின்றும் ஈண்டு வருதல் கண்கூடு. அப்பிழம்பு, வெளியினை ஊர்தியாகக் கொண்டு யாண்டும் பரந்து எல்லாவற்றையும் ஆக்கியும் காத்தும் அழித்தும் வருமியல்புடையதாகும் என்னுமுண்மையை "ஒளிகாட்டி வெளிகாட்டினை" (தொல்.பொருள்.146ஆம் சூ. பேர். நச். உரைமேற்கோள்.) எனவரும் தேவபாணிச் செய்யுளால் அறியலாம். [எதனையும் விடாது மேலும்

மேலும் ஆராய்ந்து உண்மைகாணும் இயல்புடைய விஞ்ஞானப் புலவர்கள், வெளிஎன்பதொன்றில்லை என்னும் தம்முன்னோர் கொள்கையை முடிவானதாகக் கொள்ளாராய், அத்துறையிலே மேலும் ஆராய்ந்து, ஞாயிற்றின் ஒளியும் சூடும் இவ்வுலகுக்கு எங்ஙனம் வருகின்றன எனத் தோற்றுவாய் செய்து ஆராய்ந்து, வெளி என்பதனையும் ஒருபொருளாக ஒத்துக்கொண்டமையும் யாம் அறியவேண்டியதொன்றாகும்.]

அஞ்ஞாயிறே எம்பெருமான் திருமேனியில் ஓருறுப்பாகி ஒளிபெற்று விளங்குதலின், இறைவன் திருமேனி "முழுத்தழல்மேனி" எனப்பட்டது.

யாண்டுமுள்ள ஒளியெல்லாம் உறுப்பாகப் பெற்ற முழுமைத்தாகிய திருமேனியில்தோன்றும் பேரழகானது குதிரைப்பாகன் மேனியிலே சொக்கதாகக் கரந்து தோன்றப்பெற்றது என்க.

நிலமும் நீரும், ஒளியும் வெப்பமும் கலந்தவிடத்துத் தூய்மையும், அவை கலவாவிடத்து அஃதின்மையும் பெறுதல் கண்கூடு. காற்றும் அங்ஙனமே தீயானது தன்னுள் நுண்ணியவடிவுடைத்தாய் நிற்பத் தூய்மையும், நில்லாவழி அஃதின்மையும் எய்துதல் காண்க. அச்சூடும் ஒளியும் மண்நீர் முதலாயவற்றுட் புலனாகாது, அவற்றிலிருந்து தோன்றும்வழித் தீயுருவாகவே தோன்றுதலானும், காற்றின்கண் ஒருவாறு சூட்டியல்பே வெளிப்படுதலானும், வெளிக்கண் அவை அறவே புலப்படாமையானும், ஓமத்தீயினும் விளக்கினும் கருப்பூரசோதியினும் விண்ணிற் செங்கதிர் முதலாயவற்றினும் இறைவன் அழலுருவைக் கண்டு வழிபட்டு வந்தனர் நம்முன்னோர். உடலுயிர் வாழ்க்கைக்கும் அச்சூடும்ஒளியும் இன்றியமையாதனவாகும். அவையே எஞ்ஞான்றும் இயங்கியும், எல்லாப்பொருளும் தூய்மையாம் வண்ணம் இயக்கியும்

வருகின்றன. அங்ஙனம் இயக்குவதே திருக்கூத் தென்பர்.

அரியொடு பிரமற்கு அளவு அறி(ய) ஒண்ணான் நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும்

என்னுமிவ்வடிகளினால், இறைவனுடைய அறிய ஒண்ணா அருமைப்பாடும், அறிதற்குரிய எளிமைப்பாடும் தன்மைகளும் கூறப்படுகின்றன.

போ—ரை:— திருமாலுடனே கூட நான்முகனாலும் அளவிட்டு அறியமுடியாதவனாயிருந்தும், நரிகளைக்குதிரை களாகச் செய்த நன்மையும் எ—று.

வி—ரை:— பிரமற்கு, உருபுமயக்கம். பிரமனாலும் எனஉம்மை விரிக்க.

நிலனாகியும் நீராகியும் நிற்கும் திசைமுகனுக்கும், திருமாலுக்கும், தழலாகி நிற்கும் இறைவன் புலப்படான் ஆதலின், "அரியொடு பிரமற்கு அளவறியொண்ணான்" என்றனர். அவ்விருவரும், தம்மைத் தீயணுப்பொருள் களின் இருப்ப ஆக்கிக்கொள்ளின், ஆங்கு அவர்க்கு அவ்வொளிக்குள் வீற்றிருக்கும் இறைவன் புலப்படுவான்; அங்ஙனமன்றி, நிலம் நீர் என்பவற்றைத் திருமேனிக ளாகக்கொண்ட அவர்களால்அறியப்படாதவனானான்என மேலதனை விரித்துணர்க.

இனி, வானவர்கள் யாவரும், தாம்வாழ வேண்டியும், தம்மைப்பிறர் தொழவேண்டியும் இறைவனை வணங்கு கின்றாரன்றி, இயல்பானே எழுந்த போன்பினால் வழி படுகின்றவரல்லராதலின், அவர் இருவகைச் செருக்கா லும் பற்றப்பட்டவராவர்; அத்தகையோரால் இறைவன் அறியப்படான் என்பதும், அவ்விருவரும் தாம்தாமே பெரியர் எனக்கலாம் விளைத்தபோது, தமக்குமுன்தோன் றிய செந்தழல் மலையைக்கண்டு ஆராதனைசெய்து அன்பு

கொள்ளாராய், அடிமுடிதேட முற்பட்டனரன்றே? அவர்க்கு அன்பினாலன்றி வேறெவ்வாற்றானும் காணற்கரிய இறைவன் அரியனுயினான் என்பதும், வானவருட் சிறந்த அவ்விருவருக்கும் அறியவொண்ணாமை, அவரை முதல்வராகக் கொண்ட எல்லாவானவர்க்கும் இயையும் என்பதும் கொள்க. வானவருட் சிறந்த அரிக்கும் பிரமற்கும் அரியனாய் இருந்தும், இங்ஙனம் பாண்டியற்கு எளிவந்தான் என்றாவாறும்.

நரியைக்குதிரையாக்கிய வரலாற்றுடன் அடிகளும் தொடர்புடையவராவார்எனமேலே குறித்தாம். அங்ஙனம் இயற்றியது தீயதுபோல முதலில் தோன்றி, முடிவில் அளப்பரிய நன்மையை விளைவித்தமையின் "நன்மையும்" என்றனர். நன்மையும் எனத் தம்மனத்து அச்சந்தீர்ந்த குறிப்பும் வெளிப்படுத்தியவாறு.

அளவறியாதவனாகியிருந்தும் அறிதற்கு எளியவனாகி எனவிரிக்க. இனி, இதனையும் ஏறுடைஈசன் என்புழி உரைத்தாங்குச் சுட்டாக்கியுரைத்தலுமாம். இது, மேல் வரும் மகேந்திரவெற்பன், அண்ணல், கருணையன், அருள்பவன் என்பவை முதலாயவற்றிற்கும் ஏற்கும். ஆங்காங்குக் கொள்க.

ஆண்டுகொண் டருள அழகுறு திருவடி
பாண்டியன் தனக்குப் பரிமா விற்று
ஈண்டு கனகம் இசையப் பெறாது (40)
ஆண்டான் எங்கோன் அருள்வழி இருப்பத்
தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும்

என்னுமிவ்வடிகளினால், இறைவன் அருள்வழியே இருப்பச்சோதி தோன்றியமை கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:—ஆண்டுகொண்டருள்வதற்கு அழகுடைய திருவடிகளையுடையோன், பாண்டியனுக்குக் குதிரையை விற்றுத்திரண்ட பொன்னை (அவற்றின் விலையாக)ப்

பெற்றுக்கொள்ள மனமிசையாமல், (அவனுயிரையே அவற்றின் விலையாகக்கொள்ள மனமிசைந்து) ஆண்டு கொண்டான்; (அங்ஙனம் ஆண்ட) எங்கோனது அருள் வழியிலே இருப்பத்தூண்டுகின்றசோதியானதுதோற்றிய தொன்மையும் எ—று.

வி—ரை:— திருவடி அதனையுடையானை உணர்த்திற்று. அன்மொழித்தொகை. ஆண்டருளும் சிறப்புநோக்கித் திருவடிஎன்றே ஒழிந்தார்.

பரிமாவிற்று ஈண்டுகனகம் பெறுது என்றமையால், பரிமாவைக் கையுறையாகக் கொடுத்தான் என்பது பெற்றும். அஃதறியாத பாண்டியன், விலையாகப்பொன் கொடுக்க முற்பட்டனன்; இறைவன் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாது யான்வேண்டுவது பொன்னன்று, உன் நண்பே எனக்குறிப்பால் உணர்த்தினன். அங்ஙனம் உணர்த்தி அவ்வழியிலே செலுத்துகின்ற சோதி, அங்ஙனமே செலுத்தித் தோன்றியதென்க. எனவே கண்டதும் காட்டியதும் காணப்பட்டதும் சோதியேயாயிற் றென்க. தூண்டுதல்=செலுத்துதல். தூண்டுசோதி என்றதன் பொருளை,

"ஈண்டியமாயா இருள்கெட எப்பொருளும் விளங்கத்
தூண்டியசோதியை மீனவனும்சொலவலலனல்லன்"

(திருப்பாண்டி. 6.) என, அடிகளே நாம் உணருமாறு கூறுதல் காண்க.

அந்தணன் ஆகி ஆண்டுகொண் டருளி இந்திர ஞாலம் காட்டிய இயல்பும்

என்னுமிவ்வடிகளால், முன்னர் அந்தணனுகியாண்டு கொண்டு பின்னர் மயக்கம் செய்தமை கூறப்படுகின்றது.

போ—ரை:— அந்தணனுகிவந்து ஆண்டுகொண்டருளி, (பின்னர்) மாயைவித்தை காட்டிய தன்மையும் எ—று.

வி—ரை:— அந்தணர், அழகிய தண்மை பூண்டவர், அருமறை அந்தத்தை அணவுவோர் என்னும் இவ்விரு பொருளும் உடையதென்பதை, "அந்தண்மை பூண்ட அருமறை அந்தத்துச்சிந்தைசெய் அந்தணர்" (திருமந்.234.) எனவும், "அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றெவ் வுயிர்க்கும் - செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்" (திருக்கு.நீத்.) எனவும், அந்தணர் இயல்பு கூறுமுகத்தானே, அவர் பெயரின் பொருளையும் இனிது புலப்படுத்தி யிருக்குமாற்றான் அறிக. அந்தம், மறையிற் கூறிய முடிபொருளாகிய செம்பொருள். அணவுதல், ஈண்டுச் சிந்தித்தல். வேதமாகிய சிகையும், வேதாந்தமாகிய நூலும் ஆகியவற்றை, அகத்தும் புறத்தும் பூண்டுள்ளவனும், மஹா காயத்திரி மந்திரப்பொருள் கைவரப்பெற்று, மற்றதன் அருளைப் பூண்டவனும், அக்கினிகாரியம் முதலாயினவற்றை நியமமாகச் செய்துவருபவனும், அவற்றிற்கேற்ற குணங்களை மேற்கொண்டு வருபவனுமாகியவனையே அந்தணன் என்ப. பிறப்புரிமை ஒன்றையே கொண்டார்க்கு இடுகுறியாகவும், குணஞ்செயல்களைப் பூண்டார்க்குக் காரணக்குறியாகவும் அது கொள்ளப்படும். அவற்றுள் ஒன்றனையே பெற்றோர் ஈண்டடங்கப் பெறார் என்பது நூற்றுணிபு.

இந்திரஞாலம் இந்திரசாலம் என்பன ஒருபொருட் கிளவிகள். காணற்கரியனவற்றைக் காட்டி மறைப்பது என அவை பொருள்படும். இது வியப்பினுற் போந்ததென்க. பாண்டியனுக்குத் தோன்றிய சோதித் தோற்றத்திற்கும், அக்குதிரைச் செயலோடு பட்ட சேவகனுயதற்கும் இடையே அந்தணனுகியாண்டது காணப்படுதலானும், பாண்டியனுக்குக் குதிரைச்சேவகனுகவே காட்சியளித்தமையானும், மேல்வரும் மண்சுமந்த வரலாற்றில் கூலிக்காரனுக்க் காட்சியளித்தமையானும், ஈண்டு அந்தணனுகி யாண்டுகொண்டு இந்திரஞாலம் காட்டியது அடிகட்கே தொடர்புடையதென்றுரைப்ப அமையும். பிறர்க்குச் செய்த ஆக்கங்களையே எடுத்துக்கூறி வருகின்றவர்,

அவற்றையெல்லாம் எண்ணுங்கால், அன்பு பெருகுத லானே நெகிழ்ந்து போய்த் தமக்குச் செய்தனவற்றையும் கூற முற்பட்டு, அந்தணனுகி ஆண்டுகொண்டெனக்கூறி, மீண்டும் ஊடலுணர்ச்சி மிகுதலின் இந்திரசாலம் காட்டிய இயல்பும் என முடித்தனர் என்க.

இனி,

"மா ஆர ஏறி மதுரைநகர் புகுந்தருளித்
தேவார்ந்த கோலந் திகழப்பெருந் துறையான்
கோவாகி வந்தெம்மைக் குற்றேவல் கொண்டருளும்
பூவார் கழல்பரவிப் பூவல்லி கொய்யாமோ"

(பூவல்லி. **20.**)

என்னுந் திருப்பாட்டிலே, பெருந்துறையான் மதுரை நக ரிலே, கோவாகித் தம்மைக் குற்றேவல்கொண்டதாகவும், "பெருந்துறைமேய சேவகன் நாயகன் மங்கைமார் கையில் வளையுங்கொண்டு எம்முயிருங்கொண்டு எம்பணி கொள் வான்" (சென்னி. **3.**) என்னும் பகுதியில் மதுரையில் நிகழ்ந்த திருவிளையாடலொடு உடன்சேர்த்துத் தம்மை யடிமைகொண்டதாகவும், "மெய்தரு வேதியனுகி வினை கெடக் கைதரவல்ல கடவுள் போற்றி - ஆடகமதுரை அரசே போற்றி - கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி" (போற்றி. **88—91.**) எனக் கூடற்பெருமானைத் துதிசெய்வதா கவும் காணப்படும் பகுதிகளால், அடிகட்கு முதற்கண் மதுரையில் ஆசானுடைய காட்சி கொடுக்கப்பட்டது என் பது தானே வலியுறுகின்றது. இறைவன் பெருந்துறை யில்நின்று மதுரைக்குவந்தபின்னரே, அவன் குதிரைச் சேவகன் அல்லன், இறைவனேயாவான் என, அடிகள் கருதிக்கொண்டு, தங்கருத்துப் பிழைபட்டமைக்கு நடு நடுங்கிஉருகியமையால், கருணைமேற்கொண்ட இறைவன், அந்தணனுகி அடிமைகொண்டபொழுதே இதுகாறும் நிகழ்ந்தவையெல்லாம் இந்திரசாலம் ஆகுமெனக் கருதிக் கொண்டனர் என்க.

அடிகளுக்கும் பாண்டியனுக்கும் தன்னைப் பெருந்துறையானாகவே இறைவன் உணர்த்தியமையால், பெருந்துறையான் தம்மை யடிமையாகக் கொண்டமை கூறுமிடமெல்லாம், மதுரையையும் கொள்ளவேண்டுமென்பது இதனாற் பெறப்படுகின்றது. மதுரையில் தெய்வக்காட்சி கொடுக்கப்பட்டதே, பின்னர் உத்தரகோசமங்கையிலும், பிறதலங்களிலும் ஆட்கொள்ளப்படுதற்கு மூலமாயினமையின், மதுரையில் குற்றேவல் கொண்டான் எனவும் உடன் கூறினர். எனவே முதற்காட்சி மதுரையிலும், முதலாட்சி உத்தரகோசமங்கையிலும் நிகழ்ந்தன என்பதற்கு இழுக்கின்மையுமுணர்க.

மதுரைப் பெருநன் மாநகர் இருந்து
குதிரைச் சேவகன் ஆகிய கொள்கையும்

என்னுமிவ்வடிகளினால், மதுரையில் குதிரைச் சேவகனாகிய கொள்கை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— மதுரையென்னும் பெரியதும் நல்லதும் சிறந்ததுமாகிய நகரத்தில் இருந்து குதிரைச் சேவகனாகிய கொள்கையும் எ—று.

வி—ரை:— தோற்றத்தால் பெரியதும் பண்பால் நல்லதும் ஆட்சியாற் சிறந்ததுமாகிய மதுரை "பெருநன்மாநகர்" எனப்பட்டது.

இருந்து என்பது அவனது கொள்கையின் வலிமை உணர்த்தி நின்றது என்க.

ஈண்டுக் கொள்கை என்றது, தன்னையேயன்றிப் பிறர் எவரையும் நினைக்கச் செய்யாமையும், தொண்டர்களைத் தன்பால் அணைத்துக் கொள்ளுதலும் அவர்தம் பிறப்பையற வீசுதலும், அடியவர் வேண்டியகாலையே அருள்செய்து தன்செல்வம் எல்லாம் கொடுத்தலும், அவ்வடியவர் தம்மைத்தாமே மறந்திருக்கச் செய்தலும், அவர்

ஆருயிர் உண்ணுதலும் என்னும் இவை முதலாயவற்றை என்க.

குதிரைகளைச் சாத்தாகக் கொண்டு சென்றவன், பாண்டியன் உளங் கொண்டவாறே அவன் முன்னிலையில், குதிரைச் சேவகனைத் தன் குதிரைமீது இவர்ந்தருளி, அதனைப் பலகதியினும் செலுத்தி, அப்பாண்டியனை மகிழ்வித்த கொள்கையும் என்க.

ஆங்கது தன்னில் அடியவட்கு ஆகப் பாங்காய் மண்சுமந் தருளிய பரிசும்

என்னுமிவ்வடிகளினால், ஓர் அடியவள் பொருட்டு இறைவன் மண் சுமந்தமை கூறப்படுகின்றது.

போ—ரை:— அம் மதுரையிலேதானே செம்மனச் செல்வி என்னும் அடியவள்பொருட்டு, அவளுக்குத் துணையாளாய்ச் சென்று மண் சுமந்தருளிய இயல்பும் எ—று.

வி—ரை:— மண் சுமந்த திருவிளையாடல் வெளிப்படை. எனினும், அதனுக்கும் அடிகட்கும் ஏதேனும் தொடர்புளதோ என்பது ஆராய்தற்குரியது.

இருபத்தேழாம் அடி முதலாக இதுகாறும் கூறிய நிகழ்ச்சிகள் ஒரு வரலாற்றுத் தொடர்புப்பட்டன. நாளடைவில் இதனுண்மை புலனாகும்.

உத்தர கோச மங்கையுள் இருந்து வித்தக வேடம் காட்டிய இயல்பும்

என்னுமிவ்வடிகளால், உத்தரகோச மங்கையில் ஞானசாரியனாய் வந்து அருள் செய்தமை கூறப்படுகிறது.

போ—ரை:— உத்தரகோசமங்கையிலே வீற்றிருந்து ஞானம் உணர்த்தும் ஆசிரியத் திருமேனியைக் காட்டிய இயல்பும் எ—று.

வி—ரை:— இறைவன் ஆகமங்களைக் கடலினின்றும் மீட்டபின்னர், இறைவியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, உத்தரகோசமங்கையிலே உபதேசித்தருளினன் என்றும், ஆங்குத் தவங்கிடந்த அறுபத்துநான்கு முனிவர்க்கும் உமையொடு பொருந்திய தமது ஞான வடிவங்காட்டி, அவருய்ய ஆகமப் பொருளை உரைத்தருளினன் என்றும், அத்தலத்தே உத்தரகோசங்கள் (பின்வந்த நூல்கள்) மன்னுறவைத்தலாலும், மங்கைக்கு அறிவுறுத்தியமையாலும், அத்தலத்திற்கு அப்பெயரிடலாயிற்று என்றும் நம்பி திருவிளையாடல் கூறும். இக்கருத்தும் அடிகள் கருத்தும் வேறுபாடுடையன என்பது முன்னரே பெறப்பட்டது.

வித்தகம்—ஞானம். ஈண்டு ஞான நூல்களை உணர்த்திற்று.

"தன்னீறு எனக்கருளித் தன் கருணை வெள்ளத்து-மன்னுற மன்னுமணி யுத்தரகோசமங்கை" (பொன்னூ. 3.) என்பதனுல், உத்தரகோசமங்கையில் இறைவன் வித்தக வேடங் காட்டித் தன்னீற்றினை அடிகட்கு அளித்தான் என்க.

பூவணம் அதனில் பொலிந்திருந் தருளித்
தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்

என்னுமிவ்வடிகளினுல், பூவணம் என்னுமூரில் வண்ணத் திருமேனி காட்டியமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— பூவணம் என்னுமிடத்திலே பொலிவுற்றிருந்தருளிப் பொன்வண்ணத்திருமேனியைக்காட்டியருளிய பழமையும் எ—று.

வி—ரை:— இவ்விடம் மதுரைக்குக் கிழக்கே பன்னிரண்டு நாழிகை வழிதூரம் கழித்துள்ளதென, திருவாலவாய்த் திருவிளையாடல் கூறும்.

ஆங்கு, பொன்னனையாள் என்னுந் தாசி, இறைவனைப் பொன்னலாக்கிப் பூசிக்க விரும்பியும், அங்ஙனம் ஆக்கவியலாது வருந்தி விழைந்திருப்ப, இறைவன் சித்த வடிவுடன் அவளகத்திற்குச் சென்று, அவள் பொருள்கள் யாவற்றையும் பொன்னாக்கிப் போந்தனனாக, அவளும் இறைவனருளைப் போற்றி, அப்பொன்னால் இறைவன் திருவுருச் சமைத்து வழிபட்டுப் பேறுபெற்றாள் எனப் புராணங் கூறும்.

"பொருப்பமர் பூவணத்தரனே" (போற்றி. 182.) எனப் போற்றியருளியமையாலும், "பூவணமன்ன பொன்னே" (திருக்கோ. 305) எனவும், "பொன்மாப்புரிசைப் பொழில் திருப் பூவணம் அன்ன பொன்னே" (ஷை. 338.) எனவும் தலைமகளுக்கு அதனை ஒப்பிட்டுக் கூறியருளியமையாலும், ஈங்கு, "பொலிந்திருந்தருளித் தூவணமேனி காட்டிய தொன்மையும்" என்றருளியமையாலும், இறைவன் அடிகட்கும் அப்பொன்வண்ணத் திருமேனியைக் காட்டியருளினன் என்பதும், அத்திருமேனி தூவண்ணத்ததாய்ப் பொலிவுற்று அருள்பூத்திருத்தலின், அவளுக்கு அருளியவாறே தாமும் அருள்பெறல் சாலும் எனத் துணிந்தனர் என்பதும் உய்த்துணர்க.

வாத வூரினில் வந்தினி தருளிப்
பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்

என்னுமிவ்வடிகளினால், இறைவன் திருவாதவூரில் பாதச்சிலம்பொலி காட்டியமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— திருவாதவூரின்கண் வந்தருளித் தனது பாதச்சிலம்பினின்றும் உண்டாகும் ஒலியைக் காட்டிய பண்பும் எ—று.

வி—ரை:— இத்திருவிளையாடலை யார்பொருட்டு இறைவன் செய்தருளினன் என அடிகள் கருதினர் என்பது விளங்கவில்லை.

அடிகள் சிலம்பொலி கேட்டு உவகையடைந்தார் என்பது, "சீரார் திருவடித்திண்சிலம்பு சிலம்பொலிக்கே-ஆராத ஆசையதாய் அடியேன் அகமகிழத்-தேரார்ந்த வீதிப் பெருந்துறையான் திருநடஞ்செய்-பேரானந்தம் பாடி" (பூவல்லி. 18.) என்று கூறுவது கொண்டு உய்த்தறியலாம்.

இனிது வந்தருளி எனக் கொண்டுரைக்க. சிலம்பொலியினாலே தான் வரும் குறிப்பைப் புலப்படுத்துதலினாலே, அது தோன்ற எழுப்பிய பண்பும் என்னாது காட்டிய பண்பும் என்றனர். "பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுகல்" (கலி. 133.) என்பது தோன்றக் காட்டியவாறென்க.

திருவார் பெருந்துறைச் செல்வன் ஆகிக்
கருவார் சோதியில் கரந்த கள்வமும் (55)

என்னுமிவ்வடிகளினால், திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் செய்த கள்ளம் கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— செல்வம் நிறைந்த திருப்பெருந்துறையின் செல்வனாகி ஆங்கு மூலமாகிய சோதியிலே மறைந்த கள்ளமும் எ—று.

வி—ரை:— பேரின்பமாகிய திருவென்க. செல்வன் அத்திருவிற்கு உரிமை பூண்ட இறைவன். ஞானமாகிய செல்வத்தை நிரப்பியுள்ளவனாகி என்றபடி. பெருந்துறையின் செல்வனாகி ஆங்கு என விரிக்க.

இருட்கண்ணே கரந்துபோதலே கள்வர்க்கியல்பாகவும், இவன் ஒளிக்குள்ளே கரந்துபோனான்; இந்திரஞாலக் கள்வனாகி இராநின்றான் என்றபடி.

பிறவிக்கருவை உண்ணுஞ் சோதி என்றலுமமையும். நீண்டு ஆர்தல் உண்ணுதலின் மேற்று.

தம்மை ஒழித்து ஏனைய அன்பரைக் கலந்துகொண் டருளியமையால் "கரந்த கள்ளமும்" என்றனர். இங்ஙனம் உரைத்தாரேனும், "திருவார் பெருந்துறைச் செல்வனுகி - அருளார் அன்பர்க்கருளிய ஆக்கமும்" என்பதே கருத்தாகக் கொள்க.

**பூவலம் அதனிற் பொலிந்தினி தருளிப்
பாவ நாசம் ஆக்கிய பரிசும்**

என்னுமிவ்வடிகளினல், பூவலம் என்னுமிடத்தில் மாபாதகந் தீர்த்தமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— பூவலம் என்னுமிடத்திலே பொலிவுற்று இனிதாக விளங்கியருள்செய்து தீவினையை அழித்த தன்மையும் எ — று.

வி—ரை:— பூவலம் என்னும் பெயராற்றலால், இந்நிலவுலகத் திருப்பதிகளை யெல்லாம் வலம் வந்து கண்ட காட்சிப்பயன் யாவற்றையும் தானே தரவல்லது அஃதென்பது பெறப்படும்.

அன்பர் பாவங்களை அழிக்கப் போந்தமையால் பொலிவும் இனிமையும் மேவினன் என்க. அன்பர், தம் பாவங்கருதி இறைவன் வெகுள்வானே என அஞ்சாராய் அணுகுதற்கு, அவன் பொலிவும் இனிமையும் வாய்ந்தனன் என்றபடி. ஈண்டுப் பொலிவென்றது, அன்பர் குற்றங்கண்டு வெறுப்புக் குறிப்பு ஒரு சிறிதுமிலனுய் அவர்க்கு ஆக்கம் செய்யுமாறு அமைதலை. அண்மையில் அவர் வந்தவுடன் இனிதாக உரைத்தருளி என எச்சம் விரிப்பினும் விரிக்க. இஃதவன் இயல்பாதலின் "பரிசும்" என்ருர்.

இவ்வரலாறும் சிறிதும் புலப்பட்டிலது.

**தண்ணீர்ப் பந்தர் சயம்பெற வைத்து
நன்னீர்ச் சேவகன் ஆகிய நன்மையும்**

என்னுமிவ்வடிகளினுல், ஒரு பாண்டியன் பொருட்டு, அவன் வெற்றிபெறும் வண்ணம் இறைவன் தண்ணீர்ப் பந்தல் அமைத்துத் தானும் நீருதவும் தொண்டனுகியமை கூறப்படுகிறது.

போ—ரை:— (தன் அன்பனுன பாண்டியன் ஒருவன்) வெற்றிபெறும்வண்ணம் தண்ணீர்ப்பந்தல் ஒன்றை உண்டாக்கி, அங்கே நல்ல நீர்மையுடைய (நீரினையுதவும்) தொழிலாளனும் தானேயாய் அமைந்த நன்றியும் எ—று.

வி—ரை:— சோழன் ஒருவன் தன்மகளை அப்பாண்டியற்கு மணஞ் செய்வித்தற்கு முடிவு செய்திருத்தலை உணர்ந்த அப்பாண்டியன் தம்பியானவன், வலிதில் தானே அச்சோழன் மகளை மணந்துகொண்டு, அவனையும் தனக்குத் துணையாக்கித் தன் தமையன் ஆட்சியைக் கவரச்செய்தபோரிலே, தன் அன்பனுகிய பாண்டியன் பேரன்பிற்கு இரங்கித் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துத் தானே நீருதவுவோனுகவும் நின்றுதவி, அவன் வெற்றி பெறுமாறு செய்தான் இறைவன் எனப்புராணங் கூறும்.

தண்ணீர்ப்பந்தல் என்னும்போதே தண்ணீருதவும் இடம் என்பது பெறப்படுதலின், அதனை ஒழித்துப் பொழுது நிகழ்ச்சி என்பவற்றின் இயல்பறிந்து நீரினைத் தூய்மை செய்து, ஏற்புடையதாக்கி, இளைப்பாறுதற்கும், சுவைப்பதற்கும், வெப்பினைப் படிப்படியே நீக்கி நோயணுகாவாறு ஓம்புதற்கும், போரில் வெல்லுமாறு ஊக்குதற்கும், உபசரித்தற்கும், அன்னபிறவற்றிற்கும் இன்றியமையாத நீர்மை (பண்பாடு) முற்றினும் அமையப்பெற்றுத் தொண்டாற்றுவதில் வல்லவனுகிய தொண்டன் என விரித்துரைக்க.

தன் அன்பனுடைய படை மேற்கூறியவாற்ருல் ஊக்கம் பெற்றுவருதலால், தன் அன்பன் வெற்றி

பெற என்க. இவன் சயம்பெற என்றலால், இவன் மாற்ருன் இப்பந்தலில் வந்து உபசாரம் பெறுதற்கு அவன் பாவம் இடங்கொடாமையால் அவன் தோல்வியுற என்க. சயம் எனவே அதனைப் பெறுதற்குரிய போர்க்களமும், தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தமையால்வேனிற்காலமும் பெறப் பட்டன.

விருந்தினன் ஆகி வெண்காடு அதனில் (60)
குருந்தின் கீழ்அன்று இருந்த கொள்கையும்

என்னுமிவ்வடிகளினுல், திருவெண்காட்டிலே புதியோன் ஒருவனுகக் குருந்தின் நீழலில் வந்திருந்தமை கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:— திருவெண்காடு என்னுமூரிலே, குருந்த மர நீழலிலே, (அவ்விறைவனே) புதியவன் ஒருவனுக (நடித்து) வீற்றிருந்த கோட்பாடும் எ—று.

வி—ரை:— திருவெண்காட்டிற் குருந்தின்கீழ்ஆசானுக இருந்து அன்பர்களுக்குக் கலேயறிவுறுத்தினுன் என்பதும், பழையவனே இங்ஙனம் புதியவனுக நடித்தான் என்பதும், அவனைப் புதியவனுகக் கருதிக்கொண்டிருந்த பொழுது, அவன் மாணவ அன்பர்களுடன் மறைந்தமையால், அவனே இன்னுன் என்று கண்டுகொண்டார் என்பதும், பிறவும் ஈண்டுப் பயின்ற சொற்களால் அறியக் கிடக்கின்றன. ஆனுல் வரலாறு யாதொன்றும் புலப்படவில்லே.

பட்ட மங்கையில் பாங்காய் இருந்தங்(கு)
அட்டமா சித்தி அருளிய அதுவும்

என்னுமிவ்வடிகளினுல் இயக்கிமார் அறுவர்க்கு எண்பெரிய சித்திகளே அருளியமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— பட்டமங்கை என்னுமூரில் சார்பாக இருந்து, அவ்விடத்தே எட்டுப் பெரிய சித்திகளே வழங்கிய அவ்வல்லமையும் எ—று.

வி—ரை:— அறுமுகக்கடவுளுக்குப் பாலூட்டிச் சிறப்புற்றிருந்த இயக்கிமார் அறுவர், இறைவனிடம் எண்பெரிய சித்திகளை அருளுக என இரந்து நிற்ப, இறைவனும் அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அறிவுறுத்துகையில், அவர்கள் பராமுகஞ் செய்தமையால், இறைவன் விதிப்படி பட்டமங்கையில் உள்ள ஓர் ஆலமரத்தடியில் கற்களாகக் கிடந்தனர். பின்னர் விடுதலை பெறுதற்குரிய காலத்தே, இறைவன் அவர்களை ஆட்கொள்ளப்போந்து, எண்பெரிய சித்திகளை அவர்களுக்கு வழங்கினன் என, திருவிளையாடல்கள் இரண்டும் கூறுகின்றன.

பட்டமங்கை என்னும் பெயராலும் அவ்வரலாறு பெறப்படுதல் காண்க.

அறுவரும் சாபம் பெற்றமையால் திருத்தமுற்றனராதலின், அவர்க்குப் பாங்காய் என்றவாறு.

தான் கொடுத்த சாபத்தைத் தீர்த்தற்குத் தன்னாலன்றிப் பிறரால் ஆகாதாகலின், தானே போந்திருந்து விடுவித்தருளினன் ஆதலால், அதுவும் என்றதற்கு அவ்வல்லமையும் என்றுரைத்தாம்.

எண்பெரிய சித்திகளாவன, அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்பன.

1. அணிமா (அணுவாதல்): நுண்ணிய அணுவாகி எங்குமியங்குதல்.

2. மகிமா (பேருலகாதல்): எல்லாம் தன்னுளடங்கத் தான் பேருலகாதல்.

3. லகிமா (நொய்தாதல்): தோற்றத்தால் மலைபோலவும், நிறையால் அணுப்போலவுமாதல்.

4. கரிமா (வலிதாதல்): தோற்றத்தால் அணுப்போலவும், நிறையால் மலைபோலவுமாதல்.

5. பிராத்தி (நுண்ணியதாதல்): வானும் மண்ணும் பாதலமும் ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் நினைத்தவாறே சென்றுவருதல்.

6. பிராகாமியம் (பருமைத்தாதல், நொய்ம்மையும் பொறையுமாதல், எங்குமியங்குதல், எதனினும் இன்புறல் முதலியன.): வேண்டுருவங்கொள்ளுதலும், இன்புறலும், வேண்டுங் கூட்டுட்புகுதலும், வேண்டும் நாடடைதலும், வேண்டியவாறே எல்லாவற்றையும் ஒருங்கு கண்டுணர்தலும் வல்லராதல்.

7. ஈசத்துவம் (இறையியல் கொள்ளுதல்): இறைவனை ஒப்பமுத்தொழிலும், நாள்கோள் முதலாயவற்றை ஏவுதலும் செய்தல்.

8. வசித்துவம் (தன்னுட்படுத்தல்): உலகுயிர் முதலாய எப்பொருளும் தன்வயப்படுமாறு செய்து தான் அவற்றை ஆளுதல்.

அடிகள், எண்ணிலியாகிய சித்திகளும், எல்லையிலாத எண்குணமானவையும் எய்தியமை, திருப்படையாட்சி, ஐந்தாம் ஏழாம் திருப்பாடல்களால் அறியப்படுதலின், அப்பேறுகள் பெற்ற தலம் இதுவென்றே கோடும்.

வேடுவன் ஆகி வேண்டுருக் கொண்டு
காடது தன்னில் கரந்த கள்ளமும்

என்னுமிவ்வடிகளினல், ஒருபாண்டியன் பொருட்டுக் காட்டில் மறைவான்போல மடுவில் மறைந்து, அவன் மாற்றுனாகிய சோழனை மடியச்செய்து பாண்டியனுக்கு வெற்றியீந்தமை கூறப்படுகிறது.

போ—ரை:— வேட்டுவன் வடிவுடையனாகித் தானே விரும்பிய அச்சத்தை மேற்கொண்டு காட்டில் மறைந்த வஞ்சனையும் எ—று.

வி—ரை:— உரு = அச்சம். "உருவுட்காகும்" (தொல். சொல். உரி. 4.) என்ப. சோழனை மடுவில் வீழ்த்தி இறக்கச் செய்தற்காகத் தான் அஞ்சினன்போல ஓடி, அச்சோழனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடிவரச்செய்து, காட்டகத்தே மறைவான்போல நடித்தமையின், அவ்வச்சம் அவனால் வேண்டப்பட்டதொன்றாயிற்றெனக.

காடு அடர்ந்ததொரு பகுதியின் நடுவகத்துள்ள மடுவானது சோழனுக்குக் காடுபோன்று தோற்றியதாகலின் "காடது தன்னில்" என்றும், அத்துணையளவுஞ் சென்றனைச் சோழமன்னன் காணற்கியலாமையால், அவ்வேடன் காட்டினுள் ஒளிந்துகொண்டான் எனச்சோழன் கருதுமாறு மறைந்தானாதலின் "கரந்த" என்றும், வேடனுக்கு மடுவெனப் புலப்பட்டதொன்றனைச் சோழன் காடெனக் கருதுமாறு வைத்து அவனை வஞ்சித்து அதனுள் வீழ்த்தினமையின் "கள்ளமும்" என்றும் கூறினர்.

வேடன் அம்மடுவுள் வீழ்ந்து மறைந்தான்போலத் தோன்றச் சோழனும் அதனுட்குதித்து இறந்தான். இறக்கும்போது சோழன் கருத்தும், பின்னர் வந்து கண்டவர் கருத்தும் ஒரே பெற்றியனவாக அமைந்தமைக்கேற்பத் திருவிளையாடற்புராணம் கூறும். வரலாற்று விபரத்தைப் புராணத்துட் காண்க. மடுக்கண் வீழ்ந்து மறைதலினும், வீழ்ந்தாங்கு மறைதலே சூழ்ச்சிச் சிறப்புத்தந்து நிற்றலின் அங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

மெய்க்காட் டிட்டு வேண்டுருக் கொண்டு தக்கான் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும்

என்னுமிவ்வடிகளினால், சுந்தரசாமந்தன் என்னும் அன்பன் பொருட்டு, போர்ப்படைகளின் இயல்பெல்லாவற்றையும் பாண்டியனுக்குமெய்க்காட்டிய இயல்பு கூறப்படுகிறது.

போ—ரை:—மெய்க்காட்டிற்கெனச் சிறப்பித்து வேண்டப்படும் உருவத்தை மேற்கொண்டு, தகுதி பொருந்திய ஒரு வீரனாக ஆகிய இயல்பும் எ—று.

வி—ரை—இவ்வரலாறு, பாண்டியன் ஒருவன், தன் நாட்டின்மேல் பகைவர் படையெடுப்பதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்துவருவதை உணர்ந்து, தன் அமைச்சனாகிய சுந்தரசாமந்தன்பால் பொருள்கொடுத்துப் படை திரட்டுமாறு அவனைப் போக்கிவிட, "இப்பெரும்பொருள் சிவதொண்டுக்குதவின், அரசனும் உலகும் சிறப்படையலாகும்; பகைவர் வலியும் தானே அழிவெய்தும்." எனத் துணிந்து, எல்லாப்பொருளையும் சிவப்பணிக்குதவி ஆறு திங்கள் கழித்திருந்தான். அந்நாளில் அரசன் அவனையழைத்துப் படைத்திறம்பற்றிச் சூழ்ந்து வினவ, அவன் "இறைவனருளால் எல்லாப்படையும் நாளை வந்தடையும்" என்று விடைகூறியிருந்தான். அரசன் பின்னும் அவனை நோக்கி, நாளைக்கு அவற்றை மெய்க்காட்டெனக் கூறி விடுப்ப, அவன் இறைவன் திருக்கோயிலுட்போய் இறைவன்பால் முறையிட்டனன். இறைவனும் அவனது முறையீட்டிற்கு இரங்கி "நானே படைகளை நாளை மெய்க்காட்டுவல்; நீ வருந்தற்க" என, வானில் ஒலி எழச் செய்து அவனுக்கு அறிவுறுத்தி விடுத்தனன். அவ்வாறே மறுநாள் இறைவன் படைகளை விச்சையாற் படைத்துத் தானே அவற்றின் தலைவனாக இருந்து, மற்று அவற்றை அழைத்துக்கொண்டு சென்று பாண்டியனுக்குமெய்க்காட்டினன். அப்பால் அவன் சிறந்த வீரனாகத் தோன்றிக் குதிரை மீதிவர்ந்து வெண்குடைநிழலில் மறையநின்று உலாவக் கண்ட பாண்டியன், "இவன் யர்வன்" எனச் சாமந்தனை வினவ, அவன் உண்மையுரைத்து நிற்றலும், பாண்டியன் விரும்பியபடியே இறைவன் அவன்முன் வந்து, அவன் செய்த உபசாரங்களைப் பெற்று மறைந்தான் எனத் திருவிளையாடற் புராணங் கூறும்.

மெய்க்காட்டு, மெய்க்காட்டிற்கென. இட்டுவேண்டுரு, சிறப்பித்து வேண்டப்படும் வடிவம். "இவ்வுலகில் இட்டு ரையின் எய்துவ எய்திற்ருல்" (புறப். வெண். 4-வது காஞ்சிப் 11) என்னுஞ் செய்யுட் பகுதியில், சிறப்பித்துரைத்தல் எனப் பொருள்படுமாறே, ஈண்டு இட்டுவேண்டுதலும்சிறப்பித்து வேண்டுதல் எனப் பொருள்படும். "இனி, மலரிட்டுத் தொடுத்தமாலே" (புறப், வெண். 4வது, காஞ்சிப். 19 உரை) என்னும் இதனுள் வந்த இட்டு என்பது, மூன்ரும்வேற்றுமை உருபாகும் என, அதன் பதிப்பாசிரியர், அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி என்னுந் தலைப்பின்கீழ்க் குறித்துள்ளனர். அங்ஙனங்கொள்ள இயையுமேல் கண்டுகொள்க.

இனி, மெய்க்காட்டிட்டு என்பதற்கு, மெய்க்காட்டுதல் காரணமாகவென, உலகவழக்குப்பற்றி உரைத்தலும் நன்ரும்.

மெய்க்காட்டிட்டு வேண்டுருக் கொண்டு, படைகளை மெய்க்காட்டியதன்மேல் தக்கான் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும்எனக்கொண்டு புராணவரலாற்றிற்கேற்பவுரைக்க.

மெய்க்காட்டாவது, ஒருவர் முன்னிலையில், அவர் வேண்டியதொன்றனைவேண்டியவாறே காட்டுதல். பாண்டியனுக்குப் படைகளின் மெய்யையும், தன்மெய்யையும் காட்டினன் என்றுணர்த்தியபடி என்க.

ஓரி ஊரின் உகந்தினி தருளிப்
பார் இரும் பாலகன் ஆகிய பரிசும்

என்னும் இவ்வடிகளினல், மூத்த—இளைய—பால வடிவங்களைக் கொண்டு, அன்புடையாள் ஒருத்திக்கு அருள் புரிந்தமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— ஓரியூரிலே உயர்வாகிய (விருத்த) வடிவத்தைக் கொண்டு விருந்தினனகப் புக்கும் அதன்மேல் அவனே அன்பிணைந்திணக கேற்ற (மாரவவடிவங் கொண்டு) இனியதாய இன்பத்தை யருளியும் மற்றதன் மேல் பார்க்கில் பெரிய பாலகனுகிய தன்மையும். எ—று.

வி—ரை:—பழைய திருவிளையாடலாகிய நம்பி திருவிளையாடலில் காணக்கிடையாத தாய்தந்தையர் பெயர், மகள்

பெயர், ஊர்ப்பெயராதியன பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடலிற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அடிகள் ஓரியூரென வைணவப் பிரமச்சாரியின் ஊரைக்குறிப்பிட்டிருப்பதை எக்காரணம்பற்றிப்புராணங்களிரண்டும்குறிப்பிட்டிலவோதெரியவில்லை. ஆதலின் அடிகளால் எடுத்துக் கூறப்பட்ட திருவிளையாடல் அவ்விரு புராணங்களிலுங் குறிப்பிடப்பட்ட திருவிளையாடலோ அன்றி வேறோ என்பதும் ஆராய்தற்கிடனுண்டாகின்றது.

புராணங்களிரண்டும் விருத்த குமார பாலனாய திருவிளையாடலை வெளிப்படையாகக் கூறுகின்றன. அடிகள் பாலனாய நிகழ்ச்சியையே வெளிப்படையாகக் கூறியுள்ளார். எனினும் 'உகந்து இனிதருளி' என்பவை பாலனாகிய பரிசும் என்னுந் தொடரோடு இணைந்து வந்த ஒப்புமை கருதி அவை விருத்தகுமார நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்தன எனக்கொண்டு அடிகள், விருத்த குமார பாலரான திருவிளையாடலையே குறிப்பிட்டனரென உரைத்தாம். மேலும் ஆராய்தற் கிடனுண்டு.

'உகப்பே உயர்தல்' என்பது தொல்காப்பியம். பாலகுமாரப் பருவங்களின் உயர்ந்தது விருத்தப்பருவமாகலின், 'உகந்து' எனவும் குமாரப்பருவமே அன்பிணைந்திணை இன்பந்துய்த்தற்குஉரியதாகலின், 'இனிதருளியும்' எனவுங் கூறினார். சார்ந்து இயைவது சாரியை என ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறுதலானும் கடந்து உள்ளது கடவுள் என வருதலானும் பார்க்கில் என்பது பார் என நின்றதெனக் கொண்டு உரைவகுத்தாம். பார் என்பதற்கு உலகுஎனப் பொருள்கொள்ளின் வற்றுமென்க. பாலகுமார விருத்தராவதே உலக இயற்கையாகவும் ஈண்டு விருத்த குமார பாலராய பருவங்கள் பெற்றமை பெருவியப்பென்பது தோன்ற 'பார் இரும்' என்ற சொற்களை முன் தந்துரைத்தார். விருத்த விருந்தினனாகிக் காதற்கிழமை பூட்டக் குமரனாகிய அம்மட்டோடும் நில்லாது, அந்நுகர்ச்சியுறுதற்கியலாத பாலனாகியமை தலைமகளுக்குப் பேரூடலூட்டியதென்க. ஈண்டு அடிகளாய தலைமகளுக்கும் அக்காட்சியே கிடைத்தமையின் ஊடல் உண்டாயிற்றென்க.

உகந்தருளி, இனிதருளி, பாலகனாகியபரிசும், என்க. உகத்தல், உயர்தல் என்றது ஈண்டு மூத்தலை. பாலகன் என்றமையின், மூத்தவன் இளையவன் என்பவற்றை வருவித்து உகத்தற்கும் இனிதருளற்கும் உரியவர்களாகக் கொள்க. மூத்தோனாகி உயர்ந்ததையருளி, இளையோனாகி இனியதையருளி, அப்பால் பாலனாயினன் என்க. உயர்ந்தது = அறம்; இனியது = இன்பம். இனி, பாலன் என்றதில் அன் விகுதியை, உகந்தது இனிது என்பவற்றோடும் கூட்டி, உகந்தனனாகி, இனிதினனாகி அருளிஎன்றுரைத்தலுமொன்று இங்ஙனமாகுமேல், இறைவனின் ஒருருவமே மூவகையாயிற்று என்பதை, இலகுவில் அறியுமாறு, இங்ஙனம் விகுதி கூட்டி உரைப்பவைத்தனரென்க.

இவ்வாறு இரு திருவிளையாடல்களிலும் விரித்துக் கூறப்பட்டது ஆண்டுக் காண்க.

பாண்டூர் தன்னில் ஈண்ட இருந்தும் (70)

என்னுமிவ்வடியினால், அக்கொள்கையும் பரிசும் முதலாயவை எல்லாம் பாண்டூரில் செறிய வீற்றிருந்தமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— பாண்டூர் என்னுமிடத்தில் (மேற்கூறிய அருள் தன்மைகள் யாவும்) செறிய வீற்றிருந்தும் எ—று.

வி—ரை:— இதுகாறுங் கூறியதிருவருள் இயல்புகளைப் புலப்படுத்தும் வரலாற்று ஓவியங்களோ, வேறுசாதனங்களோ பாண்டூரில் இருந்திருக்க வேண்டும் போலும்.

வேறு வரலாறுகள் யாதொன்றும் புலனாகவில்லை.

இதுகாறும் பயின்ற திருவருள் இயல்புகள் யாவற்றையும், அடிகள் பாண்டூரில் இருந்து நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து அருள் பெற்றார் என்பது குறிப்பினால் உணரப்படும். அங்ஙனம் அவர்க்கு நினைவூட்டிய புறப்பொருள்கள் யாவை என்பது ஐயத்திற்கிடமாகும்.

இனி, இதற்கு வேறு வரலாறுகள் கூறுவாருமுளர். அவையாவும் வெவ்வேறு இடங்களிலும் காலங்களிலும் நிகழ்ந்தனவற்றைப் பொருந்துமாறு காட்டியுரைக்கப் படுவனவாதலின், அவற்றை யாங் கொண்டிலம்.

இனி, இங்ஙனம் உரைத்து முடியாக்கால், கொள்கை முதற்பரிசு இறுதியாகக் கிடந்தனவெல்லாம், மிக்க சிரமத்துடன் கொண்டு கூட்டாகத்தானேயாகிய தயாபரன் என்பதுடன் முடிக்கப்பெற்று, இத்திருப்பாடல் உணர்ச்சியான் உந்தப்பட்டுவந்த இயல்புக்கவியாகாது, வேண்டுமென்றே பிறரை மலைக்கவைக்கும் இலக்கண அடிமைக் கவியாதற்கேற்ற குற்றம் தங்குமாதலின், அம்முடிபு கொள்ளாது, ஈண்ட என இங்குப் பயின்ற இதனோடு முடித்தலே அடிகள் கருத்தாகும் எனக் கடைப்பிடித்து இங்ஙனம் உரைத்தாம்.

இனி, கொள்கையும் (30) விளைவும் (32) தொன்மையும் (31) நன்மையும் (36) தொன்மையும்(41) இயல்பும் (43) கொள்கையும் (45) பரிசும் (47) இயல்பும் (49) தொன்மையும் (51) பண்பும் (53) கள்ளமும் (55) தன்மையும் (67) பரிசும் (69) (ஆகிய இவைகள் எல்லாம் எனத் தொகுத்து) ஈண்ட இருந்தும் என வினைமுடிபு செய்க.

முன்னர் எழுந்தருளியும் (28) என்பதுகாறும் தொகுத்தவற்றுடன், ஈண்டுவந்த இருந்தும் (70) என்பதனையும் தொகுத்து வைத்துக்கொள்க.

தேவூர்த் தென்பால் திகழ்தரு தீவில்
கோவார் கோலங் கொண்ட கொள்கையும்

என்னுமிவ்வடிகளிற் கூறப்பட்ட வரலாறும் யாதென்று புலப்படவில்லை. எனினும், ஈண்டுப் பயின்ற சொற்போக்கினைக் கொண்டு ஒருவாறு யூகித்து உரை கண்டுள்ளோம். அதனைக் கீழே காண்க.

போ—ரை:— தேவூர்த் தீவுகளுள் தென்பாகத்தே விளங்குகின்ற தீவொன்றில், முன் ஆண்ட அரசனது இயல்பு நிறைந்த கோலங்கொண்ட கொள்கையும் எ—று.

வி—ரை:— தேவூர்த் தீவுகளுள்ளே தென்பால் தீவே, மற்றவற்றின் தலைநகராகி, அரசிருக்கைக்கிடமாயிற்று என்பதுபட "தென்பால் திகழ்தரு தீவில் - கோவார் கோலங்கொண்ட கொள்கையும்" என்றனர். கோவார் கோலங் கொள்ளுதற்குரிய இடம் இராஜதானி எனப் படும்.

கோலங்கொள்ளுதல் = சமயத்திற்கேற்ற வடிவங் கொள்ளுதல். அது "கொற்றவை கோலங் கொண்டோர் பெண்" (பரிபா. **11. 100.**) என்றதனுலும் அறியப்படும். கோலத்திற்கு உருவம் என்னும் பொருளும் உண்டாக லின், உருவங்கொண்டு என்பதும் ஈண்டுக்கொள்ளப் பட்டது.

இங்கே குறிப்பிட்ட கோ என்றது, முன்னே ஆண் டிருந்து பின்னர் மறைந்த அரசனை; அவன் மறையா விடில், இறைவன் அவனது கோலங் கொள்ளவேண்டா மையின் என்க. அவனே இவனென்ன, அத்தீவினுள் ளார் எல்லாரும் கொள்ளுமாறு இறைவன் தோன்றினன் என்பது தோன்ற "ஆர்கோலம்" எனப்பட்டது. இறை வன் தானே கோவாகி அத்தீவினை ஆண்டிருப்பனேல், கோலங்கொண்டான் என்பது வற்றும் என்க. முந்திய அரசன் இறந்துபட்டதை ஊரவர் அறியின், இறைவன் அவனது கோலங் கொள்ளவேண்டியது பொருளாகாமை யின், ஊரவர் அறியாவாறு அவன் மறைந்தான் எனவே கொள்க. அவ்வேந்தனது செங்கோற் சிறப்பும், அவனும் அவன் குடிமக்களும் இறைவன் திருவடியிற் பூண்ட பேரன்பும், இறைவனை அவன் கோலங்கொண்டு அந் நாடாளச் செய்தன என்க.

தேவூர்த்தென்பால் திகழ்தருதீவில் என, அத்தீவின் பெயர் இன்னதெனக் கூறாது வாளாகூறியமையால், அது தென்தேவூர் எனப்படும் போலும்.

தேன் அமர் சோலைத் திருவா ரூரில்
ஞானந் தன்னை நல்கிய நன்மையும்

என்னுமிவ்வடிகளினால், திருவாரூரிலே ஞானம் அளித்தருளியமை கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:—வண்டுகள் (இடம்பெயராது தன்பால்) விரும்பி வாழ்கின்ற சோலை சூழ்ந்த திருவாரூரில் மெய் யறிவூட்டிய நலமும் எ—று.

வி—ரை:—அன்பர்களுக்கு அவர்கள் தன் திருவடியை விட்டுப் பெயராதமுறையில் மெய்யறிவைக் கொடுத்தான் என்றபடி.

இனி, அடிகள்தம் செவ்விக்கு மேற்பட்ட காட்சியை இறைவன் பெருந்துறையில் அருளிச் செய்தமையால், அதனைப் பொறுக்கலாற்றாத அடிகள், திருவாரூர்க்குச் சென்று முறையிட்டமையால், இறைவன் அங்கே தன் னைப் பெருந்துறையானாகவே காட்டி அடிகளது ஆற்றா மையையும் அமைதியுறச்செய்தான்; அடிகளும் ஆற்றாமை நீங்கிப் பெருந்துறையானையே உறுதுணையாகப்பற்றி, அத்திருவாரூரன் திருவடிகளைப் புகழ்ந்து வரும் மெய்ய றிவை இறைவனருளால் எய்தினர் என்க.

"புலையனேனை உன்கோயில் வாயிலிற் பிச்சனாக்கினா ய்" (திருச்சத. 96). எனவும்,

[ஈண்டுக்கோயில் என்றது, பெருந்துறைக் கோயிலை. கோயில் திருப்பதிகம் என்பதில் கோயில் என்றதும் அதனையே குறிக்குமென்க. கோயில் மூத்ததிருப்பதிகம் என்பதில் மூத்தகோயில் என்றது, தில்லைக்கோயிலைக் குறிக்கும் என்பதையும் ஈண்டு நினைவுகூர்க.]

"அச்சத்தாலே ஆழ்ந்திடுகின்றேன் ஆரூர்எம்பிச் சைத்தேவா" (திருச்சத. 81) எனவும் வருமிவற்றால், என் னைப்பெருந்துறையில் பித்தனாக்கினாய்; [பித்தனாக்குதல்= ஆற்றுதற்கரிய அருளை நல்குதலால் ஆற்றவியலாது மயக்குதல்.] யானும்எனக்குஇனியாது நிகழுமோஎனஅச் சத்தினாலேஆழ்ந்திடுகின்றேன் என்று, அடிகள் திருவா ரூரிற் சென்று முறையிட்டார் என்பதுணர்க.

"ஏரார் இளங்கிளியே........... என்று" (நசாங். 1.)

"பெருந்துறையான் .. அருவாய் உருவமுமாயபிரான் அவன் மருவும் திருவாரூர்பாடி" (தெள்ளே. 2.) எனவரும் இவ்விரண்டு திருப்பாக்களாலும், திருவாரூரில் இறைவன் தன்னைப் பெருந்துறையானாகவே காட்டினான் என்பது வலியுறும்.

இன்னும், திருப்புலம்பலில், பெருந்துறையானையே உறுதுணையாகக் கொண்டு, அவன்மருவும் திருவாரூரிலே அவன் திருவடிகளைப் புகழும் ஞானமும், குற்றாலத்தில் அவன்கழற்கே கசிந்துருகும் ஆழ்ந்தபத்திமையும் பெற் றார் என்பது திரண்ட கருத்தாகக் காணப்படலின் "ஞானந்தன்னை" என்றும், அம்மெய்யறிவினால் திருப் பெருந்துறையானை வெறாது அவன் திருவடி துதிக்கும் ஒழுகலாறுபூண்டமை குறித்து "நல்கிய நன்மையும்" என் றும் கூறினார். திருவாரூரில் அங்ஙனம் நல்காவிடின், பெருந்துறையானிடம் பூண்ட வெறுப்பு நீங்காதிருக்க, அதனால் மாபெருந்தீமையே விளைந்திருக்கும் என எச்ச முரைக்க.

இன்னும் தேனமர்சோலை என்னும் அடைச்சிறப் பால்,அடிகளும் திருவாரூரைஎய்தி ஞானத்தேன் உண்ண விழைந்து ஓலமிட்டுப்பாடி அவன் திருவடி மலர்த்தேனை நுகர்ந்து ஆனந்தத்தே ஆழ்ந்து புறம்போகாது ஒரே தன்மையராய் ஆறுதலுற்றமைந்தார் என்பது விரித் துணரப்படுமென்க.

இடைமருதில் அதனில் ஈண்ட இருந்து 75
படிமப் பாதம் வைத்த-அப் பரிசும்

என்னும் இவ்வடிகளினல், திருவிடைமருதூரில் இறைவன் அன்பர்கள் உள்ளத்தில் தன்படிமப்பாதம் வளர்ந்து வருமாறு பதியவைத்தமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— திருவிடைமருதூரில் கூட இருந்து (தலையின்மீது வைத்தபாதத்தின்) பிரதியாகிய பாதம் (உள்ளத்திலும் பதிய) வைத்த அக்கருணைத்திறனும் எ—று.

வி—ரை:— ஈண்டுதல் = கூடுதல். அடியவர் சென்னியின்மிசை வைத்தபாதம், மற்று அவர் உள்ளத்திலும் தோன்றியதனல், அது படிமப்பாதம் எனப்பட்டது. படிமம் = பிரதி.

இனி, இங்கே அடிகள் சென்னியின்மிசைத்திருவடி வைக்கப்பட்டதும் உய்த்துணர்க.

"மருவினிய மலர்ப்பாதம் மனத்தில் வளர்ந்துள்ளுருகத்
தெருவுதொறும் மிகவலறிச் சிவபெருமான் என்றேத்திப்
பருகியநின் பரங்கருணைத்தடங்கடலிற்படிவாமாறு
அருள்எனக்கிங்குஇடைமருதே இடங்கொண்டஅம்மானே"
(திருவேசறவு. 9.) என்று விண்ணப்பித்தபடியே,

'பந்தம்அறுத்தென்னையாண்டுகொண்டபாண்டிப்பிரான்
அந்த இடைமருதில் ஆனந்தத்தேன் இருந்த
பொந்தைப்பரவி" (திருப்பூவல்லி. 2.) எனக்கூறிப்பெற்றுக் கொண்டமை மேலதனை வலியுறுத்துமென்க.

இனி, "வாடாமுலைமங்கையும் தானும் மகிழ்ந்து ஈடா உறைகின்ற இடைமருதீதோ" (சம்பந். முதல். இடை. 1.) எனவும்,

"அன்பிற்பிரியாது அவளோடும் உடனாய்
இன்புற்றிருந்தான் இடைமருதீதோ" (ஷை. ஷை. ஷை. 6.)
எனவும்,

"எங்கும்எழிலார் மறையோர்கணம்முறையால் இடை மருதில்" (தி. இரண். தி. 1.) எனவும்,

"தேசம்புகுந்து ஈண்டியோர் செம்மையுடைத்தாய்ப்
பூசம்புகுந்து ஆடிப்பொலிந்தழகாய
ஈசன்உறைகின்றஇடைமருதீதோ"(சம்பந். முதல். இடை.5.)

எனவும் வருந்திருப்பாக்களால், தேசம்ஈண்ட, மறையோர் கணம் ஏத்த, அம்மையொடும் பூசம்புகுந்தாடி இருந்தான் என்று கூறியருளப்பட்டிருத்தலான், இடைமருதில் தேசமெலாம் ஈண்ட இருந்து என்றதனையும் அடையாக வருவித்துரைக்கினும் உரைக்க.

ஏகம் பத்தின் இயல்பாய் இருந்து
பாகம் பெண்ணோடு ஆயின பரிசும்

என்னும் இவ்வடிகளால், காஞ்சிமாநகரில் அம்மையோடும் புணர்ந்திருந்தமை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— காஞ்சிமாநகரில் இயல்பாக எழுந்தருளியிருந்து இடப்பாகம் உமையம்மையுடன்கூடி ஆயின தன்மையும் எ—று.

வி—ரை:— கைலையிலே உமையம்மை விளையாடல் கருதி, இறைவன் பின்புறமாக ஒளிந்துவந்து அவனிரு கண்களையும் இறுகப்பொத்துதலும், எல்லாவுலகங்களும் ஞாயிறு முதலாய ஒளியுடைப் பொருள்களும் இருண்டு போக, உயிர்கள் பலகாலம் ஒளியின்றி வருந்தலாயின. இப்பாவந்தீரக் காஞ்சிபுரத்திற்சென்று தவம்புரியுமாறு இறைவன் இறைவியைப்பணித்தலும், அவளும் அங்கே சென்று, கம்பையாற்றங்கரையிலே சிவலிங்கம் ஒன்றை உண்டாக்கி வழிபாடாற்றி வருகையிலே, இறைவன் திருக்கருத்தால் கம்பாநதி பெருகிச் சிவலிங்கத்தைக் கடுகியீர்ப்ப, அன்னை அதுபொறுது அவ்விலிங்கத்தை இறுகத் தழுவிக்கொண்டனள். அப்போது இறைவன்

வெளிப்பட்டு அம்மையை மணந்து தன்இடப்பாகத்தே அமர்த்திக்கொண்டான் என, காஞ்சிப்புராணம் தழுவக் குழைந்த படலத்துட் கூறப்பட்டது.

அங்குள்ள கோயில்களிலே எழுந்தருளுவித்த திருவுருவங்களுள் ஒன்றேனும் சத்திதிருவுருவம் அமையப் பெற்றதாகவில்லை. சத்திக்குரிய பூசனையனைத்தும்பாவனை முறையில் தீர்த்தத்திலேயே ஆற்றப்பெற்றுவருகின்றன. அங்ஙனமாதலின், அன்னையும் அப்பனும் வெவ்வேறு திருவடிவம் கொண்டிலர் என்பதுபடப் "பாகம் பெண்ணோடு ஆயினபரிசும்" என்றும், கைலைக்கண் வெவ்வேறு திருவுருவினராக இருந்து விளையாடிய காரணத்தால், உலகுக்கு இருளும் தனக்குப்பிரிவும் நேர்ந்தமைகருதிய அன்னை, இறைவனோடு ஒருருவம் பெற்றுக்கொள்ளுதலே சிறப்புடையதெனத் திருவுளங்கொண்டு பூசித்தாளாதலின், விகாரத்தாலாகிய இருவேறுருவின்நீங்கி, இயல்பால் நிகழும் ஒருருவில் அடக்கிக் கொள்ளப்பட்டமை உணர்ந்து "இயல்பாய்இருந்து" என்றுமுரைத்தார்என்க.

இனி, "ஏகம்பத்துறை எந்தாய்போற்றி" (போற்றி. 151) [எந்தை = குருபரன்.] என வருதலினாலும், "படமாக என்னுள்ளே தன்னிணைப் போதவையளித்திங்கிடமாகக் கொண்டிருந்து ஏகம்பமேயபிரான்" (திருப்பூவல்லி. 14.) என வருதலினாலும், "தேசமெல்லாம் புகழ்ந்தாடுங்கச்சித் திருவேகம்பன் செம்பொற்கோயில்பாடி" (திருப்பொற். 4.) என வருதலினாலும், அடிகள் காஞ்சிமாநகரில் இறைவன் திருவருள் பெற்றமை உணரப்படும் என்க.

திருவாஞ் சியத்தில் சீர்பெற இருந்து
மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும் 80

என்னுமிவ்வடிகளினால், திருவாஞ்சியம் என்னுமிடத்தில், நாககன்னிகை ஒருத்தியுடன் மகிழ்ந்தமை கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:— திருவாஞ்சியம் என்னுமிடத்தில் மிகுபுகழ் உண்டாகும்படி வீற்றிருந்து, நல்லமணம்நிரம்பிய கூந்தலையுடையவளாகிய ஒருநாககன்னியுடன் கலந்துமகிழ்ந்த அழகும் எ—று.

வி—ரை:— இவ்விடத்தில்,ஒருகாலத்தில்,நாககன்னிகை ஒருத்தி, சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து வருகையில் தழுவிக்கொள்ள, அவளது காதல் மிகுதிகண்ட இறைவனும் எழுந்தருளி அவளைத் தன்னுடன் கலந்து மகிழ்ந்தான் என்ப. இவ்வரலாறு அத்தலத்து வடமொழிப் புராணத்துட் காணப்படுகிறது.

இனி, அக்கன்னியை அம்மையின் கூற்றிலே அடக்கிக்கொண்டமையின், அவ்வன்னைக்கு வாழவந்தநாயகி என்னும் பெயரும், அவளும் மகிழ்ந்து இன்பம் உதவியமையின், ஆங்குள்ள தீர்த்தத்திற்குச் சுகவாஞ்சதீர்த்தம் என்னும் பெயரும், அவ்விடத்தில் அவளுடைய இச்சை நிறைவேறியமையால் அவ்விடத்திற்குத் திருவாஞ்சியம் என்னும் பெயரும் உளவாயின என்ப. வாஞ்சை= இச்சை.

தலைவி கூந்தல் தலைவனுக்குரியது. இதனை, "ஒரூஉநீ எங்கூந்தல் கொள்ளல்" (கலி. 87. 1.) என்பதனும், "யாரிவன் எங்கூந்தல் கொள்வான்" (கலி. 89. 1.) என்பதனும், "கூந்தல் தொடேல்" (சீவக. 1029.) என்பதனும் அறிந்துகொள்க. அந்நாககன்னிகையை மருவார்குழலி என்றும், அவளொடு மகிழ்ந்ததும் என்னாது, மகிழ்ந்தவண்ணமும் என்றும் கூறியவாற்றால், அவள் கூந்தற்கு இறைவன் கிழமைபூண்டவனாயினன் என்பது பெற்றாம்.

இனி, மகிழ்ந்ததும் என்னாது மகிழ்ந்தவண்ணமும் என, அம்மகிழ்வின் அழகினையும் புலப்படுத்தியதனால், அவளை மணந்து அவள் கூந்தற்பாயலிலே தலைமகன் துயின்றனன் என்பதும், இறைவன் மார்பு அவட்கு

உரியதாக அவளும் அவன்போல் அதன்கண் துயின்றாள் என்பதும், இஃதுணர்ந்த தலைமகள் மிக்க பொறாமை எய்தினள் என்பதும் கொள்ளப்படும். தலைவன் மார்பு தலைவிக்குரியதாதலை "மருந்து பிறிதில்லை அவன்மணந்த மார்பே", "மார்புஉரித்தாகியமறுவில்நட்பே" (குறுந். 68.247.) என வருமிவற்றானும் அறிந்துகொள்க.

ஈண்டு, அடிகள் அருள் பெற்றமைக்கு அகச்சான்று கள் காணப்படவில்லை. ஒருவாறு உய்த்துணர்க.

சேவகன் ஆகித் திண்சிலை ஏந்திப்
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்

என்னுமிவ்வடிகளினால், வில்லேந்திய வீரன் ஒருவனாகித் தன் உள்ளக் கருத்தினை வெளிப்படுத்திய இயல்பு கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— வீரனாய்த் தோன்றி, வலிய வில்லைத் தோளில் ஏந்திக்கொண்டு, தன்னுட்கிடைகள் பற்பலவற்றையும் காட்டிய இயல்பும் எ—று.

வி—ரை:— மதுரையில், இறைவன் திருவடியிற் பேரன்பு பூண்டவனும், செங்கோல் வேந்தனுமாகிய ஒரு பாண்டியனைப்போர்செய்து வெற்றிபெறுதற்கு ஆற்றல் இல்லாத சோழமன்னன் ஒருவன், அவனையும் அவன் நாட்டவரையும் ஒருங்கே அழிக்குமாறு அமணமுனிவர் ஒருவர்பால் முறையிட்டு, அவர்மூலம் மந்திரவலியால் ஒரு யானையை உண்டாக்குவித்து, அதனைப் பாண்டியநாட்டின்பால் ஏவ, அதுவும் அங்ஙனமே சென்றது. அஃதுணர்ந்த பாண்டியன், அதனை எதிர்க்கும் வகை அறியானாய்ச்சோமசுந்தரப்பெருமானை அடைக்கலமாக அடைந்து முறையிடுதலும், "யான் உதவிசெய்ய வருவேன்; நீ அஞ்சாதே" என ஆகாயத்தே ஒலி கேட்டது. அவனும் அச்சமகன்று இறைவன் கட்டளைப்படி மதுரைக் கிழக்கு

வாயில் மதிலின்கண் பகைவர்பால் இலக்குவைத்து அம்பெய்தற்கு ஏற்றவாறு ஓர் அட்டாலை மண்டபம் உண்டாக்கினன். இறைவனும் போர்வீரனாய் வில்லேந்தி அம்மண்டபத்திற்போய் இருந்து அவ்யானையை இலக்குத் தவறாது நரசிங்காஸ்திரத்தால் எய்தான். உடனே யானை ஆற்றாது ஓடி இலத்தி சொரிந்து உயிர்நீத்தது. யானையும் இலத்தியும் ஆங்கு மலைகளாகக் கிடந்தன என நம்பி திருவிளையாடல் கூறும்.

இவ் யானைக்கு அழிவைச்செய்த நரசிங்கப்பெருமானைக் கண்டு போற்றி இவ்வுலகம் உய்யவேண்டும் என விரும்பிய பாண்டியன், யானை மலைமேல் நரசிங்கப்பெருமானையும் பிரதிட்டை செய்தான்.

அன்றுதொடங்கி இறைவனும் அட்டாலைச்சேவகன் எனச் சிறப்புப்பெயர் பெற்றான்.

யானை மலைக்காட்சியால், மெய்யன்பர்பால் மாயவித்தைகள் பயன்பெறாவாய் வலிகுன்றும்; அவரைப் பகைத்துத் தீங்குசெய்தாரும் கல்லாவர் என்பதும், இலத்திமலையால், தீங்குசெய்யவந்தார் இறக்கும்போது படும் துன்பம் இதுவாகும் என்பதும், அவ்யானை மலைமேல் பிரதிட்டை செய்யப்பட்ட நரசிங்கப்பெருமானால், அன்பர்க்குத் தீங்கிழைப்போர் இதனாற் கொல்லப்படுவர் என்பதும் ஆகிய பல உட்கிடைகள் காட்டப்படுதலினால் "பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்" என்றும், வில்லேந்திய கையோடு அட்டாலைச் சேவகனாகி இன்றும் விளங்குகின்றான் ஆதலின் 'சேவகனாகித் திண்சிலை ஏந்தி" என்றும், நரசிங்காஸ்திர வேகத்தினைத் தாங்கும் வலிபடைத்த சிலையாதலின் "திண்சிலை" என்றும் கூறினர் என்க.

கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்

என்னும். இவ்வடியால், மேற்கூறியவை எல்லாம் கடம்பூரில் இடம்பெற இருந்தமை கூறப்படுகின்றது.

போ—ரை:— கடம்பூரில் மேற்கூறியனவெல்லாம் இடம்பெறுமாறு வீற்றிருந்தும் எ—று.

வி—ரை:— பாண்டூரில் ஈண்ட இருந்தமையும், தென் தேவூரில் கோவார் கோலங்கொண்டது முதல்—சேவகனுகி ....பாவகம் பலபல காட்டியமை இறுதியாக உள்ளன வெல்லாமும் இடம்பெறக் கடம்பூரில் இருந்தான் என்க.

இங்ஙனமெல்லாம் திருவருள்செய்தல் இறைவற்கியல் பாதலால் அதுதோன்றக் கடம்பூரில் விடங்கனுக இருத் தலினுலும், அன்பர்களுடைய செவ்விமுதிர்ச்சிக்கேற்ப இறைவனும் அருள்மிக்கோனுக -- இனியனுக -- காட்சிக் கெளியனுகத் தோன்றுதலினுலும், தென்தேவூராரும், இறைவியும், நாககன்னிகையும், பாண்டியனும், பிறரும் ஆகிய எல்லாரும், இடம்பெற்று நலன் நுகர்ந்தமைகண்டு, அவர் ஒவ்வொருவரும் ஏனையோரும் தனித்தனியே பிற அன்பர்களைப்போல் தாமும் இடம்பெறலாம் எனத் துணிந்து இடம்பெற்று நுகர்தலானும் "இடம்பெறஇருந் தும்" என்ருர்.

ஈண்டு "இடம்பெற" என்னுந்தொடர், முன்வந்த மொழிகள் யாவற்றையும், மேற்கூறிய இருவகைப் பொருள்களையும்கொண்டு முடிந்தமைகண்டு இன்புறுக.

இனி, அடிகளும் அவ்வடியவர்களைப்போலவே தில் லைக்குப்போதற்கு இடம்பெறுமாறு கடம்பூரில் இருந்த மையையும் உய்த்துணர்க.

இனி, கொள்கையும் (72) நன்மையும் (74) பரிசும் (76) பரிசும் (78) வண்ணமும் (80) பரிசும் (82) இடம்பெறஇருந் தும் என இப்பகுதியுட்பட்டவற்றை முடிக்க.

முன்னர்த் தொகுத்த வினைகளோடு இதனையுங் கூட்டி ஈண்ட இருந்தும், இடம்பெறஇருந்தும் என வினை தொகுத்துவைக்க.

ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும்

என்னுமிவ்வடியினால், ஈங்கோய்மலையில் எழிலது காட்டியமை கூறப்படுகின்றது.

போ—ரை:— ஈங்கோய்மலையில் தன் அழகுமிக்க மரகதத்திருமேனியைக் காட்டியருளியும் எ—று.

வி—ரை:— "எழிலார்சுனையும் பொழிலும் புடைசூழ் ஈங்கோய்மலையீசன்" (ஞானசம். முதலாம். ஈங்கோய். 11.) என்றனர் ஞானசம்பந்தர். இங்கு இறைவன் பெயர் மரகதாசலர் என்பது. அம்மலையும் பொழில் முதலாயவற்றினதும், அன்னையின் திருமேனியினதும் பசுமைநிறத்தால் பச்சைமலை எனப்பட்டது. அம்மலையினதும் அன்னையினதும் பச்சொளி, இறைவன் திருமேனியில் ஊடுருவிப் பாய்தலினால், ஒரு தனியழகு புலப்பட்டமையால் "எழிலது காட்டியும்" என்றார். அஃதாவது, குறிஞ்சியாதலின், கூதிர்ப்பருவமும் நள்ளிருட்போதும் இரவுக்குறியும் அன்னபிறவுமாதியவற்றால் எய்திய எழில் என்க.

பொன்வண்ணமேனி பிறவற்றின் சார்பால் பசிய நிறங்கொண்டதாகலின், தமக்கும் சார்புடையனாதற்கு உரியன் என்னும் கருத்தும் தோன்றிற்று.

ஐயாறு அதனில் சைவன் ஆகியும் (85)

என்னுமிவ்வடியினால், திருவையாறு என்னுமிடத்தில், சைவனாக வந்து காணிப்பிணக்கைத் தீர்த்தமை கூறப்படுகிறது.

போ—ரை:— திருவையாறு என்னுமிடத்தில் சைவ மறையோனாகியும் எ—று.

வி—ரை:— முன்பு, திருவையாற்றுக் கோவில் அர்ச்சகரும், ஆதிசைவ மறையோருமாகிய இருபத்துநால்வருள் ஒரு மறையோன், தன் மனைவியையும் மைந்தனையும்

விடுத்துச் சிலகாலம் பிரிந்து காசிப்பதியில் வாழ்ந்தானாக, ஏனைய மறையோர், அவன் மீண்டு வாராமைகண்டு, அவனுக்குரிய காணிமுழுவதையும் தம்முட் பங்கிடு செய்து கொண்டனர்; அதுகண்ட அவன் மனைவி மிகவருந்தி இறைவன்பால் முறையிட்டுவருவாளாயினள்; அப்போது அம்மறையோன் மீண்டும் தன்னிடம் வந்துசேர்ந்தான்; அதுகண்ட ஏனைய மறையோர், அவன் பங்கு அனைத்தையும் கொடுத்துத் தம்மைப்பொறுக்குமாறு இரந்துநிற்ப, அவனும் அவ்வாறேசெய்து தன்னில்லத்தில் வீற்றிருந்தான். பின்னர், அவனையே முற்றிலும் ஒத்தமறையோன் ஒருவனும் ஆங்கு வந்தனனாக, அவ்விரு மறையோர்க்கும் இடையே வழக்குண்டாயிற்று. இருவரும் தத்தம் முறியோலை காட்டி வாதித்தனர். இரு முறியோலைகளும் பெரும்பாலும் தம்முள் ஒத்திருப்பினும், சிற்சில வேறுபாடுகள் இருப்பனவாகக் கண்டு, பொய்யை மெய்யென்றும், மெய்யைப் பொய்யென்றும் அவையத்தார் ஒருமித்துக்கூற, அதுகாலை ஆங்குவந்த மறையோன், தான்காட்டிய முறியோலையே மெய்யானது என நிறுவி மறைந்தான் என வடமொழிப்புராணங்கூறும்.

"ஐயாறமர்ந்தானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்" (திருவம்மானை. 13.) எனவும், "அத்தன் ஐயாறன் அம்மானைப்பாடி" (திருப்பொற். 1) எனவும், "கையால் தொழுது ....ஐயாற்றரசே ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே" (ஆசைப். 8.) எனவும் வருவனவற்றால், ஐயாறனிடம் அடிகள் அருள்பெற்றார் என்பது ஈண்டும் உணரப்படும்.

துருத்தி தன்னில் அருந்தியோடு இருந்தும்

என்னுமிவ்வடியினால், திருத்துருத்தியில், அன்னையுடன் மணக்கோலங்கொண்டிருந்தமை கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:— திருக்குத்தாலம் என்னுமிடத்தில் அன்னையோடும் அன்புற்றமர்ந்திருந்தும் எ -று.

வி—ரை:— இவ்விடம் கும்பகோணத்திற்கு அணித்தாக உள்ளது. இறைவன் பெயர் உத்தரவேதேசுவரன் என்பது. இறைவி பெயர் முகிழாம்பிகை என்பது. உத்தரவேதம் என்பது, கடலினின்றும் மீட்டபின்னர் வழக்கிலிருந்து வருவதாகிய அகத்திணை ஆகமம். உத்தரகோசாகமம் என்பதுபோல என்க. பகற்பொழுதெல்லாம் அன்னையுடனிருந்து திருத்துருத்தியில் அடியவர்க்கு ஆகமப்பொருளை அருளிச்செய்துவந்தமையால் ஆங்கு அவன் உத்தரவேதேசுவரன் எனப்பட்டான். அவன் உரைக்கும் பொருளையே அவன் பாங்கில் உறைந்து கேட்டுவருதலின், அன்னையுவகையுற்று வாராநின்ருளாதலின், அவள் முகிழாம்பிகை எனப்பட்டாள். முகிழாம்பிகை=நகைமொக்குள் உடைய தலைவி.

துருத்தியில்பகல்முழுதும் ஆகமப்பொருள்உரைத்து, இராமுழுதும் திருவேட்குடிக்குச்சென்று மணக்கோலங்கொண்டு மணவழகனுகி இறைவனும், காதற்கேண்மையுடன் நறுமணநங்கையாகி இறைவியும் அமர்ந்திருப்பாராயினர். இவ்வரலாற்றினை, ஞானசம்பந்தர் மூன்ருந் திருமுறையில், திருத்துருத்தியும் திருவேள்விக்குடியும் என்றருளிய பதிகத்தானும் உணர்ந்து கொள்க. இவ்வரலாற்றினுலே அவ்வாகமம் அன்பின்ஐந்திணைப்பொருள் நுதலிவந்த தென்பது வலியுறுத்தப்படும்.

இத்துருததி காவிரியாற்றின் நடுவில் உள்ளது. ஆற்றிடைக்குறை. “பொன்னியின் நடுவுதன்னுள் பூம்புனல் பொலிந்துதோன்றும்-துன்னியதுருத்தி” (அப்பர். 4ஆம்திரு· திருத்துருத்திப்பதிகம். 3) எனக் கூறுவதனுலும் அதனை அறிக. அருத்தி=அன்பு, விருப்பமுமாம்.

“திருத்துருத்திமேயானைத்தித்திக்கும்....கண்டேனே” (கண்டபத்.3.) என்பதனுல், ஆங்குஅடிகள்அருள்பெற்றமை உய்த்துணரப்படும்.

திருப்பனை யூரில் விருப்பன் ஆகியும்

என்னுமிவ்வடியால், திருப்பனையூரில் அன்பர்க்கு அருள்செய்யும் விருப்பமுடையோனாய் இருந்தமை கூறப் படுகின்றது.

பொ—ரை:— திருப்பனையூரில் விருப்பமுடையவனாகியும் எ—று.

வி—ரை:—விருப்பம் = அன்பு, ஆசை. ஆங்குள்ள இறைவன் சௌந்தரேசுவரன் எனப்படுதலால், எல்லாராலும் விரும்பப்படுதற்குரிய அழகன் என்றுரைத்தலுமாம்.

ஈண்டு, அடிகள் அருள்பெற்றமைக்கு இந்நூற்சான்றுகள் பெறப்படாவிட்டாலும், விரும்பியருளப்பட்டமை உய்த்துணரப்படுமென்க.

கழுமலம் அதனில் காட்சி கொடுத்தும்

என்னுமிவ்வடியினால், சீகாழியில் காட்சிகொடுத்தமை கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:—சீகாழி என்னுமிடத்தில் தனது திருக் கோலங் காண்பித்தும் எ—று.

வி—ரை:—உயிர்தூய்தாக அதன்பாலிருந்த அழுக்கை நீங்கக்கழுவி, அவ்வுயிரைப்புரக்குமிடம் கழுமலம் எனப் பட்டதென்க. அழுக்கினைக் கழுவியகாலையே அவன் காட்சிகிடைக்குமாதலின் "காட்சிகொடுத்தும்" என்றனர்.

இனி, கழுமலத்தைப்பற்றி இந்நூலுள் வேறொன்றுங்காணப்படவில்லையேனும், அடிகள் மாசுநீங்கக் கழுவப்பட்டமையும், இறைவனுடைய காட்சியைப் பெற்றுக் கொண்டமையும் உய்த்துணர்க.

கழுக்குன் றதனில் வழுக்கா திருந்தும்

என்னுமிவ்வடியினால், திருக்கழுக்குன்றில் தப்பாமல் இருந்தமை கூறப்படுகின்றது.

போ—ரை:—திருக்கழுக்குன்றில் தப்பாதிருந்தும் எ-று.

வி—ரை:— அன்பர்களுக்கு யாண்டுவழுக்கினும் ஈண்டு வழுக்கிலன் என்றபடி. வழுக்குதல்=தவறுதல். மறத்தலுமாம்.

அடிகட்கு வழுக்காதிருந்தமை கழுக்குன்றப்பதிகத்தாலுணரப்படுமென்க.

புறம்பயம் அதனில் அறம்பல அருளியும்

என்னுமிவ்வடியினால், புறம்பயத்தில் பல அறங்களையும் அருளிச்செய்தமை கூறப்படுகின்றது.

போ—ரை:—புறம்பயம் என்னுமிடத்தில் பலவகைப்பட்ட அறங்களையும் அறிவுறுத்தியருளியும் எ—று.

வி—ரை— அறம் = அறநூற்பொருள். இல்லறதுறவறங்களின் கூறுபாடுகள் பலவாதலின் "அறம்பல" என்றார். "புத்தகங்கைக்கொண்டு ...... புறம்பயம்நம்மூரென்று போயினாரே" (ஆரூர். புறம்ப. திருத்தாண். 5.) என அப்பர்சுவாமிகள் கூறுதலானும், ஆங்கு இறைவன் சாட்சிநாதேசுவரன் எனப்படுதலானும் அவ்வுரை வலியுறும். மேற்காட்டிய அப்பர்சுவாமிகள் திருப்பாடற்பகுதியைக்கொண்டு, அப்புத்தகம் அகத்திணை புறத்திணைகளையடக்கியது என்பது பெறப்படும்.

இனி, "செல்வப்புறம்பயம்" எனவும், "பொன்விளை புறம்பயம்" (ஏழாந்திருமுறை) எனவும் அது சிறப்பிக்கப்படுதலின், அச்செல்வங்களைக்கொண்டு அறஞ்செய்தருளியும் என உரைக்க அமையுமேனும், அறநூல் இல்வழி இலதாயும், உள்வழி உளதாயும் அஃது அமைதலின் அவ்வுரை கொள்ளற்க.

குற்றாலத்துக் குறியாய் இருந்தும்

என்னுமிவ்வடியினால், திருக்குற்றாலத்து அகத்தியர் கருதியவாறு திருமால் உருக்குறுகிச் சிவலிங்கமாக இருந்தமை கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:— திருக்குற்றாலத்தில் (அகத்தியமுனிவர்) கருத்தினால் (அங்ஙனமே நெடியோன் உருக்குறுகிச் சிவலிங்கம்) ஆகிஇருந்தும் எ—று.

வி—ரை:— குறி = கருத்து, நோக்கம். இவ்வரலாறு அத்தலபுராணத்துட் கூறப்பட்டது. இனி, குறி என்றதற்குத் தியானம் எனப்பொருள்கொண்டு தியானிக்கத் தக்கதாய் இருந்தும் எனினுமமையும்.

"குற்றாலத்தெங்கூத்தாபோற்றி" (போற்றி. 156) எனவும், "குற்றாலத்தமர்ந்துறையுங் கூத்தா உன்குரைகழற்கே கற்றாவின்மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே" (திருப்புலம்பல். 3) எனவும் அடிகள்மேற்கூறுதலின், குற்றாலத்தில் அடிகள் இறைவன்பால் அருள்பெற்றமை ஓர்ந்துணர்க.

இனி, முன்னர்த்தொகுத்தவினைகளோடு இடம்பெற இருந்தும் (83), காட்டியும் (84), ஆகியும் (85), இருந்தும்(86) ஆகியும் (87), கொடுத்தும் (88), இருந்தும் (89), அருளியும் (90), இருந்தும் (91) என, இவற்றையுங்கூட்டி வினைதொகுத்து வைத்துக்கொள்க.

அந்தம்-இல் பெருமை அழல்உருக் கரந்து
சுந்தர வேடத்து ஒருமுதல் உருவுகொண்டு
இந்திர ஞாலம் போல-வந் தருளி
எவ்வெவர் தன்மையும் தன்வயிற் படுத்துத்
தானே ஆகிய தயாபரன் எம்இறை

என்னுமிவ்வடிகளினால், இதுகாறும் கூறியவற்றைத் தொகுத்துத் தயாபரனுக்கு அடையாக்கி முடிக்கின்றார்.

பொ—ரை:— இங்ஙனமெல்லாம் முடிவற்ற பெருமைத்தாகியதன் அழலுருவத்தை உள்ளடக்கி, அழகிய வேடத்துடன் முதன்மைத்தாகிய ஒருருவத்தை மேற்கொண்டு, இந்திரசால வித்தையினால் தோன்றுவதுபோல அடியவர்

முன் தோன்றிவந்தருளி, எவ்வகைப்பட்டாரதும் எவ்வெவ்வியல்பினையும் தன்னிடத்தில் அடங்குமாறுசெய்து, தான் ஒருவனே மிகுந்த பொருளாக ஆகிய கருணையாளனுகும் எம்தலைவன் எ—று.

வி—ரை:— இங்ஙனமெல்லாம் என வருவித்துரைக்க. அழல்உருவென்பதற்கு முழுத்தழல்மேனி என்றதற்கு உரைத்தாங்கு உரைக்க.

வேடம்=சமயத்திற்கு ஏற்றவாறு கொள்ளப்படும் கோலம். அது கண்டார்கருத்தைக் கவர்வதோர் பேரழகுடைத்து என்பதுதோன்றச் "சுந்தரவேடத்து" என்றும், அங்ஙனம் கோலங்கொள்ளுதல் தனக்கன்றிப் பிறர்க்காகாதுஎன்பதும், முன்னர்க்கூறப்பட்டுவந்த உருவபேதங்கள் எல்லாம் உண்மையில் ஒன்றே என்பதும், அவ்வேடத்தால் ஆட்கொள்ளப்புகில் ஆட்கொள்ளப்படுவன தன்வழியாக அடங்கும் என்பதும் தோன்ற "ஒரு முதல் உருவுகொண்டு" என்றும், தன்னிற்பிற அடங்குவனவன்றித் தான் எவற்றினும் அடங்கப்பெறான் என்பது தோன்றத் "தானேயாகிய" என்றும், அங்ஙனமெல்லாம் எளிவந்தருளுவது தன்கருணையால் என்பதுதோன்றத் "தயா" என்றும், தன்கருணை ஒன்றே கொள்ளப்பட்டவாறு அருள்செய்யவல்லது என்பது தோன்றப் "பரன்" என்றும், எமக்கும் அவனே தலைவனுவான் ஆதலால், யாமும் இங்ஙனமெல்லாம் ஒவ்வோராற்றுன் அவன் வழிப்பட்டார்போல ஓராற்றுன் அவன் வழிப்படுதலும் வேண்டும்; அவன் அங்ஙனம் படுத்தலும் வேண்டும் என்பது தோன்ற "எம்இறை" என்றும் கூறினர் என்க. தயாபரன் எம்மிறை என அடுக்கி மொழிந்தார், அவன்புகழ்கள் எல்லாமும், கருணையும் இழிவுடையன என்பதுதோன்ற. அவ்வத்தலங்கள்தோறும் மங்கையும் தானுமாக வந்தருளிய உருவத்திருமேனிகள் யாவற்றையும் முழுத்தழல்மேனி கரந்துவந்தருளி எனவும்,

ஆங்காங்குச் செய்த அருட்செயல்கள் யாவற்றையும் "எவ்வெவர் ....அப்பரிசதனல் ஆண்டுகொண்டருளி....... தயாபரன்" எனவும் தொகுத்தனர்.

மங்கையும்தானும் வந்தருளி, எங்ஙனமெனின், இங்ஙனமெல்லாம் முழுத்தழல்மேனி கரந்து வந்தருளி எனக்கொள்க.

அன்பர்கள், ஆண்டான் அடிமைத் தொடர்புடைய ராகவும், தந்தை மைந்தன் தொடர்புடையராகவும், தோழமைத் தொடர்புடையராகவும், காதலன் காதலித் தொடர்புடையராகவும் ஒழுகலாற்றில் வேறுபாடுடைய ராதலின், "எவ்வெவர் தன்மையும்" என்றும், அவ்வவர்க் கேற்ப ஆண்டானகவும், தந்தையாகவும், தோழனகவும், காதலனகவும் வந்து தன்னுட்படுத்தினன் என்பார், "தன்வயிற்படுத்து" என்றும் கூறினரென்க.

இனி, கரந்து, உருவுகொண்டு, வந்தருளி, படுத்து, ஆகியதயாபரன் என்க.

முன்னர்த்தொகுத்த வினைகளோடு இருந்தும் (91), படுத்து (95), ஆகியதயாபரன் என, இவற்றையுங் கூட்டி வினைதொகுத்து வைத்துக் கொள்க.

இனி, மன்னுமாமலை மகேந்திரமதனில் சொன்ன வாகமம் தோற்றுவித்தருளியும்என்பதுமுதல், எவ்வெவர் தன்மையும் தன்வயிற்படுத்து என்பது வரையுமுள்ள பெரும்பகுதி, தயாபரனுடையகீர்த்திகளாகநின்று அவனை விசேடித்தமை தானே பெறப்படும்.

சந்திர தீபத்துச் சாத்திரன் ஆகி
அந்தரத்து இழிந்(து)வந்து அழ(கு)அமர்பாலையுள்
சுந்தரத்தன்மையொடுதுறைந்(து)-இருந் தருளியும்

என்னுமிவ்வடிகளால், இங்ஙனமெல்லாம் பிறர்க்கருள்செய்து, தலைவிக்குக்கொடுமைசெய்துபெருங்கீர்த்திபெற்ற அத்தயாபரன், சந்திரதீபத்து ஆசிரியனாகத்திருப்பாலையுள் இருந்தமை கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:— சந்திரதீபத்தில் ஆசிரியனாகி ஆகாயவழியாக இறங்கிவந்து அழகு வீற்றிருக்கின்ற பாலையின் கண்ணே அவ்வழகிய இயல்போடு படிந்திருந்தருளியும் எ—று.

வி—ரை:— சந்திரதீபம், ஒன்பது வருடங்களுள் ஒன்றாகிய குருவருடத்திற்கு வடபால் அணித்தாயுள்ளதொரு தீவாகும்.

சாத்திரன், கலைவல்லோன், ஆசிரியன் என்றபடி. சந்திரதீபத்தின் இயல்பெல்லாம் உற்றறிந்த ஆசிரியன் என்க.

சந்திரதீபத்துச் சாத்திரனாகி என்றார்; குருவருடத்திற்கு அணித்தாகவுள்ளதீவு சந்திரதீபம் எனவே, வடபாலுள்ள குருவருடம் முதலியவற்றோடுதானும்ஒருபோகபூமியாம் என்பது பெறப்படுதலின், ஆண்டுள்ள இன்பமெல்லாம் நீயிர்முற்றப் பெறுமாறு ஈண்டுத்தருவேன் என்றான் என்பது தோன்ற.

தண்ணார்தமிழ், சந்திரதிபத்துச்சாத்திரம், கந்தருவவழக்கம் என்பன ஒருபொருட்சொற்கள். (தமிழ்=இலக்கணம்) பாண்டியன் வம்சம் சந்திரவம்சம்எனப்படுதலும், இன்பஒழுக்க முறைகள் தொடர்புடையன என்பதும், சந்திரதீபத்துமொழியும் தமிழ்மொழியேயாகும் என்பதும் ஒருவாறு உய்த்துணரப்படும்.

அழகமர்பாலை என்றது திருப்பெருந்துறையை. "தென்பாலைத்திருப்பெருந்துறை" (திருவேசறவு-17) என்றலுங்காண்க. அங்ஙனங் கூறிப் பாலையுள் அமர்ந்தான்

என்க. பெருந்துறைப் புராணத்துள்ளும், நம்பி திருவிளையாடலுள்ளும் பாலையாகவே இருந்த பெருந்துறை, இறைவனால் மருதமாக்கப்பட்டமை கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் காரணம் வேறுபட உரைக்கப்பட்டிருப்பினும், அங்கு மருதவளஞ் சிறந்தமை, திருவாசகத்தினாலும் பெறப்படுதலால் அது கொள்ளப்படும். இனி, தென்பாலைத் திருப்பெருந்துறை என்றதற்கு, சோழநாட்டின் தெற்கே உள்ளதாகிய பெருந்துறை என்றோ, தென்னாட்டிலுள்ள பெருந்துறை என்றோ பொருள்கொள்ளலாமேனும், அழகமர்பாலை என்றமைக்கேற்ப, ஈண்டும் பிறாண்டும் பெருந்துறைக்கு அடையாகவரும் தென் என்பதற்கு அழகெனவே பொருள்கொள்ளவேண்டியிருத்தலின், அவ்வுரை கொண்டிலம் என்க.

பிரிவிற்குரியபாலையுள், அடியார்களைப் புணர்ந்தானாகலின் "அழகமர்பாலை" எனப்பட்டது. என்னைப் புணர்ந்தானல்லன்; அச்சுந்தரத்தன்மையுடன் வாளா இருந்தான் என்க. அச்சுந்தரத்தன்மை எனச்சுட்டியது சுந்தரவேடத்தொருமுதல் உருவினை.

இருந்தருளியும் என ஈண்டுக்காட்டப்பட்டதும், ஏறத்துரந்தும் என முன்னர்க்காட்டப்பட்டதும், ஏனைய அடியார்களுக்கும், அடிகளுக்கும் செய்யப்பெற்ற அருள் வகைகளின் வேறுபாடுகளை விளக்குதற்கு இன்றியமையாத மூலங்களாய்த் தம்முள்ளும் வேறுபட்ட பொருள் பொதிந்து நின்றன.

இருந்தும், அங்ஙனமிருந்து பத்துறுப்புமுடைய தன் பெருந்தலைமை காட்டி ஆண்டான் என, பின்வருவனவற்றோடு இயைந்து முடியுமாறு ஆண்டுக்காண்க. என்னுடையிருளைத் துரந்து பிரிந்தான்; ஏனைய அடியார்களை இருந்தாண்டான் என வேறுபாடுமுணர்க.

மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன் 100
அந்தமில் பெருமை அருளுடை அண்ணல்
எந்தமை ஆண்ட பரிசது பகரின்

என்னுமிவ்வடிகளால், தன்னையுள்ளிட்ட அன்பர்களை ஆண்ட ஆட்சித்திறன் கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:— மறைஉபதேசம்செய்த பெருமைவாய்ந்த மகேந்திரம் என்னும் மலையில் உறைகின்ற வெற்பனும், முடிவற்ற பெருமையினையும், அருளினையும்உடைய தலைவனுமாகி, எங்களையாண்டுகொண்ட தன்மையினைச் சொல்லுமிடத்து. எ—று.

வி—ரை:— வெற்பன் என்றது குறிஞ்சி ஒழுக்கம் பூண்ட கிழவனை. மந்திரம் = மறை; அகப்பொருள் என்க.

ஆங்கிருந்து அகப்பொருள் அறிவித்தமையால், அம் மகேந்திரமலைக்குப் பெருமையுண்டாயிற்று. அம்மலையை யுடைய வெற்பனும் அண்ணலுமாகி என்க.

குணஞ்செயலின்றியிருந்தும், தில்லைத் திருநடனத்தினல் அன்னையும் தானுமாக வேறுபட்டுப் போந்து, இத்துணை அருட்செயல்களையும் செய்திருந்த மகேந்திர வெற்பன் என்க.

வெற்பன், அந்தமில்பெருமை அருளுடையண்ணல் என்பவை குறிப்பினல் இழிவு குறித்து வந்தன. மிக்க சிறுமைப்பாடும் கொடுமையும் உடையான் என்றபடி. அந்தமில்பெருமை, பின்வரும்பத்துறுப்புமுடையதலைமை என்க.

அவன் ஏனைய அடியார்களுக்குச் செய்தது வேறு; எனக்குச் செய்ததுவேறு என்பது தோன்ற "எந்தமை யாண்டபரிசு" என்றும், அப்பரிசுவேண்டுமேற் கிளக்கப் படும் என்பதுதோன்றப் "பரிசதுபகரின்"என்றும் கூறினள். கிளவாவிடில் ஆறுதலில்லை என்பது குறிப்பு.

ஒன்ற ஒன்ற உடன்கலந்தும், எரிபாய்ந்தும், மயக்கை மெய்தியும், பூகலமதனிற் புரண்டுவீழ்ந்தலறியும், கடல் புகமண்டியும் இறைவனைக் கலந்துகொண்ட அன்பர் களைத் தன்னுடன்கூட்டி "எந்தமை" என்றாள்.

இனி, (என்னுடை இருளை) ஏறத்துரந்தும்,.........தன்வயிற்படுத்துத்தானேயாகியதயாபரன், வெற்பனும் அண்ணலுமாகி (ஏனையஅன்பர்களின்பொருட்டு)துதைந் திருந்தருளியும், எந்தமையாண்டபரிசதுபகரின், அவன் கொள்கையும் சிறப்பும் (எங்ஙனமிருந்தனவென்றால்) என, இதுகாறும் கண்டவினைகளைத் தொகுத்து வைத் துக்கொள்க.

ஆற்றலதுஉடை அழகமர் திருவுரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்

என்னுமிவ்வடிகளினால், இறைவன் பத்துறுப்புங் காட்டிவந்து தங்களையாண்டமை கூறப்புகுந்து அப்பத் துறுப்புள் கொடிகாட்டியமை கூறப்படுகிறது.

பொ--ரை:— ஆற்றலுடைய (ஏற்றின்) திருவுருவத்தை எழுதிய திருநீறுபூசப்பட்ட கொடியை மேலுயர்த்திக் காட்டியும் எ—று.

வி—ரை:— கொடி என்றது கோடியென நீண்டு நின் றது. "ஓரேழ்பாலை"(சிலப். 3-71) என்றதனுரையில்,கோடிப் பாலைஎன்றதனை, இக்காலத்தார் கொடிப்பாலை என, வழங்குமாறே, முற்காலத்தில் கோடியென வழங்கியதைப் பிற்காலத்தார் கொடியென வழங்கினர்போலும். இனி இதனை, வளைவாக இடப்பெற்ற திருநீற்றினைக்குறிப்ப தாகப் பொருள்கொள்ளின், தசாங்கத்துள் ஒன்றுகுறை வுற்று, அவற்றின் இலக்கணம் நிரம்பாமையறிக.

ஆற்றலதுவுடை அழகமர் திருவுருக்கொடி; நீற்றுக் கொடி என்க. கொடிக்குக்காப்பாகத் திருநீறு பூசப் பட்டது என்க. இதனைத் திருநீற்றுக்காப்பென்ப. "ஆன நீற்றுக்கவசம் அடையப் புகுமின்கள்" (திருப்படையெ. 1) என்றலுங்காண்க.

ஆற்றலதுவுடை அழகமர்திருவுரு என்னுமிதனுனே ஏற்றின்திருவுருவம் என்பது பெற்றும். "ஆற்றலொடு புணர்ந்த ஆண்பாற்கெல்லாம் ஏற்றைக்கிழவிஉரித்தென மொழிப" (தொல். பொரு. மர. 49) என்பவாகலின். மேலும், கொடிஎன்றலானும், ஆற்றலதுவுடையழகமர் திருவுரு என்றலானும், ஆற்றல் மிக்க ஆண்பால் விலங்குகட்குப் பொதுவாக அவ்வாற்றல் நின்றதேனும், ஏற்புழிக்கோடலால், அக்கொடிக்கண் எழுதிய உருவம் எருத்துருவம் என்பது பெறப்படும். அதனது உருவத்தைத் திருவுரு என்றலானும் அங்ஙனமே கொள்க.

இக்கொடியுடன்வருதல் அடியார்க்கு அருள்செய்தற் பொருட்டாகலின், அக்குறிப்பு அடியார் அனைவர்க்கும் தோன்ற உயர்த்திக் காட்டியும் என்றாள்.

கொடிநிமிர்ந்து என்றாளேனும், உடையான்நிமிர்த்த அது நிமிர்ந்து என்பதே கருத்தாகக் கொள்க.

ஊனம் தன்னை ஒருங்குடன் அறுக்கும்
ஆனந் தம்மே ஆறு அருளியும் 105

என்னுமிவ்வடிகளினல் ஆறு கூறப்படுகிறது.

போ—ரை:— உடம்பினை அது தோன்றுதற்குரிய காரணங்களோடும் ஒருசேர வேறாக்கி விலக்கும் பேரானந்தத்தினையே தனக்குரிய ஆறாகக் கொண்டருளியும் எ—று.

வி—ரை:— ஊனையுடைமையால் உடல் ஊனம் என அம்முப்பெற்றது.

உடல் தோன்றுதற்குரிய காரணங்கள், அவாவும், அதனலாய வினைகளும் முதலாயினவாம்.

ஆறாக வெனற்பாலது ஆறு எனக் குறைந்துநின்றதென்க.

ஆனந்தமே என்றது ஆனந்தம்மே என விரிந்து நின்றது; அன்பர்க்கு அருள்செய்வதால் அவர்பெறும் பேறு அதுவேயாக விரிந்து செல்லுதலின்.

உயிர் எய்தும் ஆனந்தத்தால் உடலமும் பிறவும் தோன்றாது கழிதலின் அறுக்கும் ஆனந்தம் என்றாள். இனி, காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தவாறுமாம்.

பொருளும் உவமனும் ஒன்றாய் அமைவது உருவக மாதலின், அங்கியினின்றும் அப்பொருள் ஏற்றம் பெற்றமை தோன்ற, உவமனைக்குறைத்தும் பொருளை விரித்தும் அமைத்ததிறன் போற்றற்பாலது.

மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங் கருணையன்
நாதப்பெரும் பறை நவின்று கறங்கவும்

என்னுமிவ்வடிகளினால் பறை கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— உமையம்மையின் வலக்கூற்றையுடைய மிகப் பெரியகருணையுடையோனாகி, நாததத்துவத்தை ஒலிக்கும் பெரிய பறையை ஒலிக்கச் செய்தும் எ—று.

வி—ரை:— கருணை = அருள். அது கைம்மாறு கருதாதும், கைம்மாறுசெய்தற்கியலாதும் நிற்பதொன்றென் பது வெளிப்படை. அவ்வருள், சான்றோர் அருளினும், தேவர் அருளினும் மேம்பட்டதாகலானும், செவ்விநிரம் பாதோர்க்குச் செய்யப்படும் நிலைபேறற்ற அருள்போ லாது, செவ்விநிரம்பிய அடியார்களுக்குச் செய்யப்படும் நிலைபேறுடைய அருளாகலானும், உயிர்களின் நலங் கருதி அம்மையப்பர்களாக வேறுபட்டும் ஒன்றுபட்டும் செய்யப்படுவதாகலானும் "மாப்பெருங்கருணை" எனப் பட்டது.

நவின்று கறங்குதலாவது, அம்மூலவொலியின் அசை வினாற்போந்த பல்லாயிரவேறுபாடுகளையுடைய ஒலிகள் தோன்றுதல் என்க. உடுக்கையைப் பறை என்றாள் என்க,

கறங்கவும் என்றுரேனும் கறங்கச் செய்தும் என்பதே கருத்தாகக் கொள்க.

அழுக்(கு)-அடையாமல் ஆண்டுகொண்டருள்ப
கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியும் [வன்

என்னுமிவ்வடிகளினால் படை கூறப்படுகின்றது.

போ—ரை:— (உயிரின்மீது) அழுக்குப்பொருந்தாமல் அதனை ஆண்டருள்பவனாகி, முத்தலைவேலைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டருளியும் எ - று.

(வி—ரை:— இன்பம் மெய்யறிவு நற்செயல் என்னும் மூன்று ஆற்றல்களாகிய தலைகளையுடையது அக்கழுக்கடை எனவும், அவற்றால் அவாவும் மயக்கமும் வெகுளியும் என்னும் அழுக்குகள் அகற்றப்படுமெனவும் கூறுப.

மூலம் ஆகிய மும்மலர் அறுக்கும்
தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி
காதலன் ஆகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத் தாக எழில்பெற அணிந்தும்

என்னுமிவ்வடிகளினால் மாலை கூறப்படுகிறது.

போ—ரை:—பிறவித்துன்பத்திற்கு மூலகாரணமாகிய முக்குற்றங்களையும் வேரறுக்கி விலக்கும் மாசற்ற கதிர்விடுகின்ற ஒளிமயமான மேனியையுடைய காதலனாகிக் காதலைப்புலப்படுத்துதற்குப்பொருத்தமாகச் செங்கழுநீர் மாலையை அன்பருள்ளம் எழுச்சிபெற அணிந்தும் எ-று.

வி—ரை:— மும்மலம்,காமம்வெகுளிமயக்கங்கள். ஆணவம் முதலாயவற்றைக் கொள்வாருமுளர்.

கழுநீர்மாலை காதல் இன்பநுகர்ச்சிக்குரியது. "மாக்கவின்வளரத்தீண்டி மணிநகைநக்குநாளும் - பூக்கவின் ஆர்ந்தபைந்தார்புனைமதுத்தேனொடேந்தித்— தாக்கியெம் முலைகள்தம்மை நெருக்கினாய் தரணிமன்னின் — நீக்கிநீ எம்மை நோக்காய் நீத்தியோநீயும் என்பாள்" (சிந், முத்.353)

என, சீவகன் துறவுகேட்ட அவன்தேவியர், செங்கழுநீர் மாலையை விளித்து இரங்கிக்கூறிய இதனாலும் அவ்வுண்மை தெளியப்படும்.

காதற்கு ஏ லுடைத்தாக என்க. காதற்குறிப்பினைக் கண்ட அன்பர் உள்ளம் எழுச்சிபெற என்க.

தூயசுடர்விடுசோதி மேனிக்காதலன் எனக் கொண்டுரைக்க.

அரியொடு பிரமற்கு அளவு-அறி யாதவன் 115
பரிமா வின்மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்

என்னுமிவ்வடிகளால் ஊர்தி கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:—திருமாலுடன் பிரமனும் தன்மேனியின் அளவு அறியப்படாதவனாயிருந்தும் குதிரையின்மீதிவர்ந்து சிறப்புப்பயின்றும் எ—று.

வி—ரை:— பயில்தல், பலமுறையும் ஈடுபடுதல். வண்ணம்பயின்றும் எனமாறுக. வண்ணம் = சிறப்பு. ஈண்டுக் குதிரையோட்டங்களின் சிறப்பை உணர்த்திற்று என்க. வேறுங்கூறுப.

இறைவன் பரிமாவூர்ந்து வந்துசெய்யும் அருள்களைத் திருப்பாண்டிப்பதிகத்துள் நிறைய ஓதினர். ஆண்டுக் காண்க.

அளவு அறியப்படாதவனாகியிருந்தும், அன்பர் அறிதற்கு எளியவனாகி எனவிரிக்க.

அப் பரிமா ஆனந்தப்பரிமா என்க. இருள்கடிந்தருளிய இன்பவூர்தி என மேலே கூறுதல் காண்க.

மீண்டு வாரா வழி-அருள் புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்

என்னுமிவ்வடிகளினால் நாடு கூறப்படுகிறது.

போ—ரை:—திரும்பவும் வராதபடி அருள்புரிபவனுகிப் பாண்டிநாட்டையே தனது மரபுமரபாகவந்த திருநாடாகவும் எ—று.

வி—ரை:— உலகம் என்பது, காடுறையுலகம் என்றவாறு அதன் ஒருபகுதிக்கும் பெயராயவாறே, நாட்டின் பகுதியாகிய பதிஎன்பதும் அந்நாட்டிற்குப் பெயராயிற்றென்க. இனி, பதிஎன்றது பூமியையும் உணர்த்தும் என்பவாகலின், அப்பெயரே நாடு நகரங்களுக்கும் ஆயதெனக்கொண்டு, ஈண்டு அது நாட்டினையுணர்த்தியது என்றலுமாம்.

இனி, மீண்டுவாராவழி என்றதற்கு, மீளற்கு இடங்கொடாது போதற்குமட்டும் இடங்கொடுப்பதொரு மீன்பொறிபோன்ற பொறிநெறி என்றுரைத்தலும் சிறப்பாம். இது சென்றுமீளாமை என்னும் அளவிற்கே ஒப்பாயதென்க.

பாண்டியன்நாடு என்பது பாண்டிநாடு என மருவிற்று. அது பாண்டி எனவும் கூறப்படும்போலும்; திருப்பாண்டி எனவும், பாண்டி வெள்ளமே எனவும் வருதலின்என்க.பாண்டியன் தமிழன்; அவன்நாடுதமிழ்நாடு; அந்நாட்டுமொழி தமிழ்மொழி; அம்மொழிக்கண் சிறந்து விளங்கும்இலக்கணம்அன்பின்ஐந்திணை; பொருளதிகாரம் ஞானம் உணர்த்துங்கருவி; அதனை, "என்னைபாவம்! அரசற்குக் கவற்சிபெரிதாயிற்று. அதுதானும் ஞானத்திடையதாகலான், யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம் என்று இவ்வறுபது சூத்திரத்தையும் செய்து, மூன்றுசெப்பிதழ் அகத்து எழுதிப் பீடத்தின்கீழிட்டான்" என்னும் இறையனர் களவியல் உரைப்பகுதியான் அறியலாம். இதனல் பண்டுதொட்டே பாண்டிநாட்டகத்தே இம்மறையைப் புலப்படுத்திவருதல் இறைவற்கும் இயல்பாகும் என்பது பெற்றும். அதனை "அப்பாண்டிநாட்டைச் சிவலோக

மாக்குவித்தஅப்பார்சடையப்பன்" (திருவம்மானை- 11) என வருவதொன்றே வலியுறுத்தும். இதுகருதியன்றே "கூடலின் ஆய்ந்த ஒண்டீந்தமிழின் துறை"(திருக்கோவை.20) எனவும், "வியனுலகேழும் விளங்க விழுமிய நூல் ஆய்ந் தான்" (அப்பர். நாலாந்திரு. பொது. ஆருயிர்த்திருவிருத். 6.) எனவும் அருளிச்செய்யப்பட்டன. இன்னும், உலகத்து ஆதி மொழிகள் ஐந்தனுள்ளே தமிழ்ஒன்றே இன்றும் வழக்கிறவாது விளங்குதல் கொண்டும் அதன் சிறப்பினை உணர்க. இப்பாண்டிநாடே இறைவனுக்குப் பழைமையான நாடாகும் என்பதைத் "தென்னுடைய சிவனே" எனவும், "தண்பாண்டிநாட்டானை" எனவும், "பாண்டிநன்னுடர்" எனவும், "பாண்டிப்பிரான்" எனவும், "பாண்டிவெள்ளமே" எனவும் அடிகள் கூறியனவற்ருல் உணர்க. இன்னும் அதன்பழைமையை, ஸ்ரீபாகவதபுராணத்தின் எட்டாவது காண்டத்தில், விஷ்ணுபகவான் மீன் அவதாரங்கொண்டு, ஆதிகாலத்தில் அறவடிவினனாகிய ஒருபாண்டியனைக் காத்தருளினன் என்றும், அவன் பழவினை தீர்ந்தபின் வைவச்சுதமனுவானன் என்றும் கூறப்பட்டிருத்தல் கொண்டும் அறியலாகும். இப்போது வைவச்சுத மன்வந்திரம் நடைபெற்று வருகிறது.

அப்புராணத்தில் பாண்டியனது வரலாற்றுப்பகுதி பின்வருமாறு காணப்படுகிறது.

அவன் கிருதமாலா என்னும் ஆற்றில் தண்ணீர் அள்ளுகையில் ஒருசிறுமீன் அவன்கையில்அகப்பட்டது. அதனை அவன் பார்த்தபோது அது தன்னை ஒருபாத்திரத்தில் விடுமாறு கேட்டது. அவன் அப்படியே செய்தான். அடுத்தநாள் அதனுடைய நிலைமை எப்படி என்றறியுமாறு போய்ப்பார்த்தான். அது பாத்திரம் நிறைய வளர்ந்திருந்தது. பாத்திரம்இடம்போதாமையால் தன்னை ஒரு குளத்தில் விடுக என்றது. அப்பால் அதுவும் இடம் போதாமையால் சமுத்திரத்தில் விடுக என்றது. பாண்

டியன் அங்ஙனம் செய்ததும் அஃது அவனை நோக்கி அன்பனே, இன்னும் சிறிது காலத்துள் நீர்ப்பிரளயம் ஒன்றுவரும்; அதற்குமுன் யான் ஒரு மரக்கலத்துடன் சமுத்திரக்கரையில் வந்து நிற்பேன்; நீ சான்றோர்களோடும், பசுக்களோடும், மூலிகைகளோடும், ஏனையபிறவற்றுள்வகைக்கோவ்வொன்றோடும்மரக்கலத்துட்புகுந்து அதனை என் கொம்பிற் பிணைத்துவிடுக என்றது. அவனும் அவ்வாறே செய்து தானும் உய்ந்து உலகத்தையும் உய்வித்தான்.

இனி, யாண்டிருந்து திருவாசகமோதினும் தமிழ் நாட்டின் இயல்புகளே கைக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பதும், திருவாசகநெறி தமிழ்நெறி என்பதும், தமிழ் நெறிக்கு முற்பட்டநாடு பாண்டி நாடென்பதும், அந்நாட்டின் இயற்கை வனப்பும், பருவகாலமாறுபாடுகளும், மக்கள் இயற்கையும் உணராதார் இந்நெறி கைவரப் பெறார் என்பதும் உணர்க.

பத்திசெய் அடியரைப் பரம்பரத்(து) உய்ப்பவன்
உத்தர கோச மங்கைஊ ராகவும்

என்னுமிவ்வடிகளினல் ஊர் கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:— மெய்யன்பு செய்துவரும் அன்பரை மிக மேலான வீட்டின்கண் செலுத்திநிலைபெறுத்துவோனுகி, உத்தரகோசமங்கையே தனதூராகவும் எ—று.

வி—ரை:— பத்தி = அன்பு. தொடர்புடையார்மாட்டு அதுநிகழும்என்றதனல், உயிர்களுக்கும் இறைவனுக்கும் அறியப்படாத காலமுதற்கொண்டே தொடர்புண்டென்பதும், பிறவும் ஈண்டுப்பெற்றும். பத்திசெய் அடியர், அவனருளாலே அத்தொடர்புண்மைகண்டு அவன்மேல் அன்புசெய்துவருவோர். அவர் அவனையன்றி வேறெவற்றையும் விரும்பாராகலின் "பரம்பரத்துய்ப்பவன்" என்றூள்.

இனி ஏறுடையீசன் என்பது முதலாகப் பரம்பரத் துய்ப்பவன் என்பது இறுதியாகக்கண்ட இறைவன் பெயர்களுள் ஆங்காங்கு எழுவாய்கள்போல நின்றன வற்றை எச்சங்களாக்கி உரைத்தாம்; கைலைக்கிழவோனே தன் நடனத்தால் ஒவ்வொரு கடமைக்குமுரிய கோலங்களை மேற்கொண்டு நிலைவேறுபட்டுவந்தானாகலின்என்க. அவற்றைச் சுட்டுக்களாக்கி உரைப்பினும் அப்பொருள் பெறப்படுமேனும், ஆங்காங்கு வேற்று வடிவங்களை மேற்கொண்டு செய்த அகப்புறச்செயல்கள் அவற்றால் பெறப்படாமையின் அங்ஙனம் கொண்டிலம்.

ஆதி மூர்த்திகட்(கு) அருள்புரிந் தருளிய
தேவ தேவன் திருப்பெயர் ஆகவும்

என்னுமிவ்வடிகளினால் பெயர் கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை— ஆதிக்கடவுளர்க்கு அருள்புரிந்தருளிய தேவதேவன்என்பதே தனது திருப்பெயராகவும் எ—று.

வி—ரை:— ஆதிமூர்த்திகள், இறைவனருளால் அதிகாரம்பெற்று அவ்வப்பதவிகளில் இருந்து வருவோராவர். இவர் ஆதியாக இவர்க்கு அருள்புரிந்தவன் அனாதியானன் என்க. இறைவன் அருளே ஆதிமூர்த்திகள்பாலும் அமையக்கிடத்தலின், அருள்ஒன்றே; அதுவும் அவனதே என்றுணர்க. ஆதிமூர்த்திகள் அனைவரும், தாந்தாமே ஆருயிர்க்கெல்லாம் அருள்புரிகின்றார்கள்என, பொது நோக்குடையார்க்கெல்லாம் புலப்படும் வண்ணம், அவர் தம்மைக்கொண்டே அருள்புரிவித்தும், தான் ஆங்காங்கே மறைந்தும் வரும் அவனது பேரருள்திறன் புலப்பட "ஆதிமூர்த்திகட்கு அருள்புரிந்தருளிய" என்றார். அவ்வாதிமூர்த்திகளும் தம்மைத்தாமே படைப்பு முதலாயவற்றுக்கெல்லாம் ஆதிஎன, அறியாவுயிர்களை மயக்கியும் வருவர். இனி, செவ்விகுறைந்த உயிர்கள் அவரை அங்ஙனமாகப் பாவித்தலும் மரபாகும் எனினும் அமையுமென்க.

இறைவன் செவ்வினிரம்பிய உயிர்களுக்கு அருளும் போதும் அங்ஙனமே தேவதேவனுகவந்தருள்வன் என்க. என்னை, அவர் ஏனைய விரிவிலா அறிவினரைப்போல ஆதிமூர்த்திகள்பால் மயங்கிவரும் மயக்கம் நீங்கி, எப்பொருட்கண்ணும், எச்சொற்களின் கண்ணும் மெய்ப்பொருள் காண்டற்குரியவராகலின் என்க.

இருள்-கடிந் தருளிய இன்ப ஊர்தி
அருளிய பெருமை அருள்மலை யாகவும்

என்னுமிவ்வடிகளினுல் மலை கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை: அறியாமைஆகிய இருளை நீக்கி, அருள்செய்த இன்பமாகிய குதிரையைக் கடாவிவருவோனுகி, (அன்பர்க்கு) அளித்தருளிய பெருமை வாய்ந்த அருளே மலையாகவும் எ—று.

வி—ரை:— இருள்கடிந்து அருளிய இன்பமே ஈண்டு ஊர்தி எனப்பட்டது. அவ்வின்பம் இறைவனுல் உதவப்பெற்று அடியவர்பால் நிலைபெற்றுள்ளது. அவ்வானந்தத்திலே மூழ்கிய அன்பர், மேலும் மேலும் அதனைப் பெற்று நுகரவிரும்பி, பேரன்போடும் அவனை நினைந்திருப்ப, அத்தவமாகிய இன்பவுணர்வானது அவனைச் சூழ்ந்துஈர்ப்ப, அவனும் அதன்வலைப்பட்டு அதன்மேலூர்ந்துவந்து அருள்செய்தலின், ஈண்டு அவ்வானந்தம் பரிமா ஊர்தியாக உருவகஞ் செய்யப்பட்டது. இறைவன் பாற்பெற்ற ஆனந்தம் தன்னுள் மூழ்கி இருப்பவைத்துப் பிறவற்றின் தொடர்பைக் கழுவி நீக்குதலும், இறைவனை மீண்டும் மீண்டும் இழுத்து வருதலும் என்னும் இரண்டும் வல்லதாகலின், ஆண்டு ஆறெனவும், ஈண்டு ஊர்தி எனவும் உருவகிக்கப்பட்டது.

இறைவனின் ஆனந்தம், அன்பர்க்கும், அன்பரின் ஆனந்தம் இறைவற்கும் பற்றுக்கோடாயின என்றபடி. எனவே, இறைவனும் அன்பரும் ஒருவரை ஒருவர் மகிழ்

விக்கும்பரஸ்பர அன்புடையர் என்க. இங்ஙனமாதலின், அருள் மலையினின்று பாயும் ஆனந்த ஆறெனவும், அவ் வன்பர் விடுத்த ஊர்தி எனவும், அஃது அருள்மலையையும் யாற்றையும்கொண்டு மீண்டுவந்து அன்பர்க்குக் கொடுக்கும் எனவும் உரையிற்கொள்க.

பெருமையருள்என இயல்பாகப் புணர்ந்து நின்றது; மும்மைத்தமிழ் என்பதுபோல. விகாரமற்ற அருளாதலின், அங்ஙனம்பெருமை இயல்பாயிற்றென்பாருமுளர்.

ஊர்தி, ஊர்வோன். ஊர்வோனுகி என எச்சமாக்கி' முற்கூறிய விளக்கவுரையையீண்டும்அமைத்துக்கொள்க.

இறுதியில் கொண்டென ஒருசொல் வருவிக்க.

பாண்டிநாடே நாடாகவும், உத்தரகோசமங்கை யூராகவும், தேவதேவன் திருப்பெயராகவும், பேரருளே மலையாகவும்கொண்டு, ஏற்றுக்கொடியுயர்த்தி, ஆனந்த ஆறருளி, நாதப்பறை ஒலித்து, கழுக்கடைகைப்பிடித்து, கழுநீர்மாலை அணிந்து, இருளகற்றி, ஆங்குப்பிறந்த இன்பப்புரவி ஊர்வோனுய் என்க.

இனி, தசாங்கம் யானை, நாடு, ஊர், ஆறு, மலை, குதிரை, தேர், முரசு, தார், கொடி என்பனவாம் என்பர் திவாகரனுர். சூடாமணி நிகண்டுக்காரர், தேரைநீக்கித் தானைஎன்பதைக்கொண்டு கூறுவர். வெண்பாப்பாட்டியலுடையார, தேரினைநீக்கிச் செங்கோலாட்சியினைக் கொண்டு கூறுவர். அடிகள் யானையை நீக்கித் தலைவன் பெயரையும், தேரினை நீக்கிப்படையையுங்கொண்டு திருத்தசாங்கத்துட் கூறுவர். ஈண்டு அம்முறைமாறி, கொடி, ஆறு, பறை, படை, மாலை, ஊர்தி, நாடு, ஊர், பெயர், மலை என்று கூறினர். ஈண்டுச்செங்கழுநீர்மாலை எனவும், ஆண்டுத்தாளியறுகந்தார் எனவும் கூறுவர்.

எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும் 135
அப்பரிசதனுல் ஆண்டுகொண் டருளி

என்னுமிவ்வடிகளினல், அப்பத்துறுப்புங்கொண்டு தம்மையும் ஏனைய எத்திறப்பட்ட அடியார்களையும் ஒருசேர ஆட்கொண்டமை கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:— எவ்வெத்தகையோரதும் எந்தப்பெரிய பேரன்பு நிலையையும், ஏனைய அன்புத்திறங்களையும் அவ்வத்தன்மையோடும் நானுமிருந்து ஆண்டுகொண்டருளி எ—று.

வி—ரை— எவ்வெவர் எப்பெருந்தன்மையும் திறமும் எனக்கொண்டுரைக்க.

பெருந்தன்மை யென்றது, ஐந்திணைப் பேரன்பை. திறம் என்றது பெருந்திணையன்பை என்க. ஐந்திணையன்பையே முடிபாகக்கொண்டு, ஏனைய இவ்வித்திறத்தனஎன அளந்தறிதலின், பெருந்தன்மையும் திறமும் என்றனர். திறம்=வகை. அன்பின்வகை.

எந்தமையாண்டபரிசதுபகரின், எனநுதலிப்புகுந்து கூறுகின்ருளாதலின், எவ்வெவர்எனஈண்டுத் தன்னையும் அடக்கிக் கூறினுள் என்பதுணர்க. எனவே, தன்னையும், பின்ஒன்றக்கலந்த அடியார்களையும், பல்லாற்ருனும் உடல்விட்டுப் பாதம் எய்திய அடியார்களையும், இங்ஙனம் பத்துறுப்புங்காட்டி முன்னர்ப்பொதுப்பட ஆண்டு கொண்டருளி என்றபடி. இங்ஙனம் கூறவே பின்னர்ச் சிறப்புற ஆண்ட விளைவுகள் மூற்றும் மாறுபட்டன என்பது பெறப்படும் என்க. இங்ஙனம் பொதுவாக எல்லாரையும் ஒருசேர ஆண்டுகொண்டபின், தன்னைப் புறக்கணித்ததும், ஏனைய அடியார்களுள், அவ்வவர் அன்பின் இயல்புக்கேற்றபடி சிறப்புற அருள் செய்ததும் ஆதியவற்றை மேற்கிளந்து கூறுகின்ருள்.

நாயினேனை நலமலி தில்லையுள
கோலம் ஆர்தரு பொதுவினில் வருகஎன
ஏல என்னை ஈங்(கு)—ஒழித் தருளி

என்னுமிவ்வடிகளினால், தன்னைப் புறக்கணித்தமை கூறுகின்றாள்.

பொ—ரை:—நன்மைநிரம்பிய தில்லைமாநகருள், அழகு நிறைந்த அம்பலத்தின்கண்ணே வருவாயாக என்று கட்டளையிட்டு நாயின் இயல்புடைய என்னை முன்பே இவ்விடத்தில் நீக்கிவிட்டருளி எ—று.

வி—ரை:— தனது அடிமைத்தன்மையின் சிறப்புணர்த்துவாள் "நாயினேன்" என்றும், அவனுடனன்றித் தனித்துச்செல்லும் இயல்புடையேனல்லேன்; அறிவும் உடையேனல்லேன்; அத்தகைய என் இயல்புகண்டு, அவனே தானுகவந்து பலஇடங்களிலும் வைத்து ஆட்கொள்ள, அங்ஙனம் ஆட்கொண்ட அவன் குறிப்பின்வழி நின்றவளுமாவேன்; அத்தகைய "என்னை" என்றும், தலைவன் செல்ல அவன் அடிச்சுவட்டினை மோந்துகொண்டு பின்தொடரும் நாய்போல, யானும் அவன் உள்ளக்குறிப்பினைத்துணிந்து கொண்டேன் என்பாள் "நலமலிதில்லையுட்கோலமார்தருபொதுவினில் வருகென" என்றும், எனக்குச்செய்த அருளாவது என்னைப் புறக்கணித்தமையே என்பதுபட "ஒழித்து" என்றும், என்னை எங்ஙனமும் ஏவிக்கொள்ளலாம் என்பதுபட "அருளி" என்றும், தில்லைப்பொதுவினில் அவன் நன்மைகளை நுகர்தற்கு இச்சித்தும், இச்சித்தவாறே கைக்கெட்டி வந்தும், ஈற்றில்யாதொன்றுமின்றிஏமாந்தமை குறித்து "நலமலி தில்லையுட் கோலமார்தருபொது" என்றும் கூறினள் என்க.

ஈண்டுக் கூற எடுத்தபொருள் அன்பர்களுக்குஅருள் செய்தமையேயாகலின், பெருந்துறையில் அவர்களைக் கலந்துகொண்ட அருட்செயலை நோக்க ஈங்கொழித்த செயல் முந்தியதாகலின் "ஏல" என்றாள்.

நீங்கென்றது உத்தரகோசமங்கையை. இறைவன் உத்தரகோசமங்கையை விடுத்து எழுந்தருளுகையில், தலைமகளும் உடன்செல்ல எழுந்தனள். அப்போது இறைவன் "நீ இங்குத்தானே இருக்குதி" என நாயைப் பணிக்குமாறுபோலக் குறிப்பாற்பணித்தனன். அதனாற் புறஞ்சென்று மீளுவன் என்று எதிர்பார்த்திருந்த தலைமகள், காலங்கடந்தும் அவன்வாராமையால், சிந்தனை செய்திருக்கையில், அவன் பெருந்துறையில் பல அன்பர் களைச் சோதியிற் கலந்தேகினன் என்று கேள்வியுற்றாள் என்பது "ஏலவென்னை ஈங்கொழித்தருளி" என்றும், "அன்றுடன்சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்—ஒன்ற ஒன்ற உடன்கலந்தருளியும்" என்றும் கூறியவாற்றாற் பெறப்படும்.

பொதுவினில் வருக என்றது இறைவன் கூற்றினா னன்றிக் குறிப்பினால் உணர்த்தப்பட்டது. இதனைப் "பொருத்த மின்மையேன் பொய்ம்மையுண்மையேன் போதவென்றெனைப் புரிந்துநோக்கவும்" (திருச்ச. 93.) என்றலானும்உணர்க. (போத = என்னைப்பிரிந்து போதற்கு, புரிந்துநோக்க = உற்றுப்பார்க்க. பிரிதற்குறிப்பொடு பார்க்க என்றபடி.)

அன்றுடன் சென்ற எனமேல்வருவதனால் ? தலைவி உத்தரகோசமங்கையில் இருந்தாளன்றி உடன்சென் றிலள் என்பதுதேற்றம்.

உத்தரகோசமங்கையில் தன்னைஒழித்தும், பெருந் துறையில் அன்பரைக்கலந்தும் சென்றமையால் உளதா கிய கிளர்ச்சியாலும் மதுரையில் அவனைக் கண்டு காதல் கொண்டபோது அவன் பெருந்துறை நாடன் என்றே அறிந்தபடியாலும்பெருந்துறைமுழக்கம், இந்நூலுள்ளே யாண்டும் பயின்றுவரப்பெற்றதென்க.

அன்றுடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர் 130
ஒன்ற ஒன்ற உடன் கலந் தருளியும்

என்னுமிவ்வடிகளினல், செவ்விசான்ற அடியவர்களை இறைவன் உடன்கலந்தருளியமை கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை— (திருவுத்தரகோசமங்கையிலே என்னை ஒளித்து எழுந்தருளிய) அந்நாளிலே தன்னுடன் சென்ற அருள்பெறுந் தகுதிவாய்ந்த அடியவர்களை ஒன்றுபடுமாறு தன்னுடன் கலந்தருளியும் எ—று.

வி—ரை— உடன்சென்ற அடியவர்; அருள் பெறும் அடியவர் என்க. ஒன்றுபடுதலின் மிகுதிதோன்றவும் தமது ஆராமை தோன்றவும் அடுக்கிக் கூறினள்.

அடியவர்களுக்கு எவ்வாற்ருனும் தான்குறைந்தவளல்லள்; அவர்கள்பெற்றஇன்பத்தினும் மிக்கபேரின்பம் பெறும் தகுதிவாய்ந்தவளாவேன் என்னும் கருத்து நுண்ணிதிற்புலனகுமாறும், அடியவர்கள் பெற்ற பேறே பேருகுமென்றுணருமாறும், தன்தவமின்மை குறித்துத் தன்னைத் தானே நொந்து கொள்ளுமாறும் தோன்ற "அருள் பெறும் அடியவர்" என்ருள்.

எய்த-வந் திலாதார் எரியிற் பாயவும்
மாலது ஆகி மயக்கம் எய்தியும்
பூதலம் அதனில் புரண்டு வீழ்ந்(து) அலறியும்
கால்விசைத்(து) ஓடிக் கடல்புக மண்டி 135
நாத நாத என்றழுது அரற்றிப்
பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்

என்னுமிவ்வடிகளினல், ஐந்திணையன்பு சாலாதவர்கள் செய்த திறங்கள் கூறப்படுகின்றன.

பொ—ரை:— (அவனைச் சோதியிற்கலக்கும் ஐந்திணையன்பு) பொருந்துமாறு கைவரப்பெற்றிலாதாருள்ளே ஒருசிலர் தீவளர்த்து அதனிற்பாய்ந்தும், சிலர் (அவனைப் புணரும் அவாமிக்கு) மனம் மயங்கி உடல்விட்டும், சிலர் மலைமீதேறி நிலத்திலே அலறிப் புரண்டுவீழ்ந்து செய

லற்று உடல்விட்டும், சிலர் கால்களைவிரைவுபடுத்தி ஓடிக் கடலினுள்ளே நெருங்கிச் சென்று உடல் விட்டும் தலைவனே தலைவனே என்று கூவியழுது பலவும் பகர்ந்து திருவடி யடைந்தவர் அவ்வாறே யடையவும் எ—று.

வி—ரை:— பாயவும் என்றதனைப் பாய்ந்தும் என்னக் கொள்க. உடல்நீக்குதலை இத்திறங்கள் யாவற்றோடும் ஏற்புழிக்கொண்டு கூட்டுக.

இனி, நாத நாத என்றழுதரற்றிப் பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும் என்னுமிதனை, மேல்வந்தன ஒவ்வொன்றோடும் தனித்தனி கூட்டுக. கடல்புகமண்டியும் என ஏற்புழிக்கொண்டு உம்மை விரிக்க.

பாதம் எய்தினர் என்றொழியாது, மேலும் பாதம் எய்தவும் என்றருளினள்; அதன் மிகுதிப்பாடும், தாமும் அங்ஙனம் செய்ய இயலாமையும் தோன்ற.

"தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை உருள்கிலேன் செழுங் கடல்புகுவேனே" (திருச். 39.) எனமேலும் இவ்வரலாற்றை உணரவைத்தல் காண்க. "திண்வரை உருள்கிலேன்" என வந்தமைக்கேற்ப, ஈண்டுமலைமீதேறிப் பூதலமதனில் புரண்டு என விரித்தாம். (மலைமீதேறிப்) பூதலமதனில் அலறிப் புரண்டு வீழ்ந்தும் என்க.

பதஞ்சலிக்(கு) அருளிய பரம- நாட க-என்று இதஞ்சலிப்பு எய்தநின்று ஏங்கினர் ஏங்கவு

என்னுமிவ்வடிகளினால், சிலர் கைக்கிளைவகையால் துன்புற்றமை கூறுகின்றாள்.

பொ—ரை:— (தம்முடைய இன்பம் நிலையற்றதாக மனத்துணையும் இலராய்த் தமியராய்) நின்று, பதஞ்சலி முனிவற்கு முன்னம் அருள்செய்த மேலான கூத்துடையவனே என்றழைத்துத் தளர்ச்சியடைந்தவர் தளர்ச்சி யடையவும் எ—று.

வி—ரை:— உடன்சென்றவர் என்றுதல், எய்தவந்தி லாதார் என்றுதல் கிளந்து கூறப்பட்டிலராய், வாளா ஏங்கினர் என்றே கூறியமையின் கைக்கிளைக் கேண்மை யராதல் பெற்றும்.

இதம் = தம்மனதால் மட்டும் கற்பித்து நயந்துவந்த மையால் உளதாகிய வெற்றின்பநலன். சலித்தல் = நிலை யிலாது போதல்.

ஆதிசேடன், அத்திரிமுனிவருடைய மனைவியாகிய அனசூயையின் கையிலே அராக்குட்டியாகப் புகுந்தான்; அவள் அஞ்சி அதனைக் கீழேவீசினள். அஃதவள் அடி யில் வீழ்ந்தது. அங்ஙனம் வீழ்ந்த அராக்குட்டியே பதஞ்சலி எனப்பெயர் பெற்றது. பதஞ்சலி முனிவர் அவ்வுருவத்தையே பின்னும் கொண்டு தில்லைக்கண் சென்று,புலிக்கால்முனிவருடன் திருநடனக்காட்சிகண்ட னர். எஞ்சிய வரலாறுபுலியூர் வரலாற்றுடன் கூறப்படும்.

தாருகாவனத்தில் இறைவன் இன்பக்கூத்தினைக் கண்டு களித்ததிருமால்பால் அதனைக் கேள்வியுற்ற ஆதி சேடன், தானும் அவ்வாறே காணவிரும்பிப் பெருந்தவ மாற்றிப் பதஞ்சலிமுனிவராக அவதரித்துத் தில்லைக்குச் சென்று, புலிக்கால்முனிவருடன் பூசனையாற்றித் தைப் பூசத்தன்று அக்கூத்தினைக் கண்டவாறே, யாமும் நின்ன டியவர் துணையால் நின்னைக் காதலனைகப் பெற்று, நின் கூத்தினை நுகரலாம்என எண்ணியவள் என்பதுதோன்றப் "பதஞ்சலிக்கருளிய பரமநாடக" என்றனள்.

எழில்பெறும் இமையத்து இயல்புடை அம்பொன்
பொலிதரு புலியூர்ப பொதுவினில் நடம்நவில்
கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்கு
அருளிய திருமுகத்து அழகுறு சிறுநகை
இறைவன் ஈண்டிய அடியவ ரோடும்
பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கு-இனி தருளினன் 145
ஒலிதரு கைலை உயர்கிழ வோனே

என்னுமிவ்வடிகளினால் இத்தனையும் நிகழ இறைவன் புலியூர்ப்புக்கருளியமை கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:— எழுச்சிபெறும் பனிமலையின் இயல்புடைய அழகிய பொன்மயமான தில்லையம்பலத்திலே திருக்கூத்தியற்றிவரும் கொவ்வைக்கனிபோன்ற சிவந்தவாயினையுடைய உமையம்மைக்கும் காளிதேவிக்கும் அருள் செய்த அழகிய திருமுகத்திடத்ததான அழகுமிக்க முறுவலினையுடைய இறைவனும், வளர்ச்சிதரும்கைலைமலையை உடைய உயர்வு பொருந்திய தலைவனுமாவோன், தன்னுடன் (இங்ஙனம்) சேர்ந்த அடியவரோடும் விளங்காநின்ற தில்லைக்கண்ணே புகுந்து இனிதாக அமர்ந்தருளினன் எ—று.

வி—ரை:— என்றிங்ஙனம் இருந்தனவாம் எனவரும் என, இறுதியை விரித்து முடிக்க.

தோற்றத்திற்கு முதலிடமாகிய தில்லையே ஒடுக்கத்திற்கும் முடிவிடமாம் என்பதுகொண்டு தில்லை, இத்திருப்பாட்டின் முதற்கண்ணும், இறுதிக்கண்ணும் கூறப்பட்டதென்க.

இமயம் பொன்னால் இயன்று பொலிவுறுமாறே ஆங்குள்ள மன்றமும் பொலிவுறுதலின், அந்தஞான சபைக்கு "இரண்மயகோசம்" என்று நூல்களும் பெயர் கூறும். அம்மன்றம் எல்லாராலும் அறிதற்குரிய தொன்றன்று. அவ்வருமைப்பாடுடையதனை உலகோர் எளிதிற்கண்டுவக்குமாறு, அதனைத் தில்லைக்கண் அருளிச் செய்தான் ஆகலின் "எழில்பெறும் இமயத்து இயல் புடையம்பொன் பொலிதருபுலியூர்ப்பொது" என்றனள். இதனை முதுநூலுள் "சின்மயமாமன்று இரண்மயம் ஒன்றுண்டு அதுசேரப் பொன்மயமாகும் புவியினர்காணும் பொழுதென்றான்" (கோயிற்புரா. நடரா. 42) என்பதனானுமறிக. இம்மேற்கோட்பகுதிக்கு, முதியனவாகிய ஆகமங்

களிலே கூறப்பட்டதும், இமயத்திலே உள்ளதுமாகிய இரண்மயகோசம் என்னும் சின்மயமாமன்று உளது என்பது பொருளாம்.

பொதுவினில் நடம் நவில் இறைவன்; உமையொடு காளிக்கு அருளிய இறைவன்; அழகுறு சிறுநகை இறைவன் என்க.

இறைவியின் பசுமை சான்ற திருமுகத்திலே வாய் சிவந்திருப்பது மிக்கதோர் அழகாகும் என்பதும், இறைவனுடைய ஆனந்தத்தால் அவளும் ஆனந்தித்து நின்றாள் என்பதும் தோன்றக் "கனிதருசெவ்வாய் உமை" என்றாள்.

முன் தாருகன் என்னும் அசுரனைக் கொல்லுமாறு துர்க்கையால் ஏவப்பட்டுச் சென்றகாளி, அவன் உடலைப் பிளந்து குருதியைப்பருகி இரத்த வெறியேறி உலகத்து உயிர்கள் மேலே தாவுதலும், இறைவன் சென்று கொடுங் கூத்தாடி அமைதியுறச் செய்து அருள்புரிய, அவள் ஒடுங்கினள் ஆகலின், அவள் ஒடுக்கங்கருதி வாளா "காளி' என்றனள்.

சாந்த முறைபற்றி உமையையும் கொடுநெறிபற்றிக் காளியையும் இன்புறச் செய்தவன், அடியவரை ஒருநெறி பற்றி ஆண்டு, என்னையும் என் திறத்தாரையும் கண்ணோட்டமின்றி விடுத்து வாளாபோயினன். காளியை ஆண்ட கொடுநெறிபற்றியேனும் என்னையும் என் திறத்தாரையும் ஆளாது விட்டது, அவனது பொதுநிலை நிற்றற்குப் பேரிழுக்குத்தந்தது என்றவாறு.

ஈண்டிய அடியவர், இங்ஙனம் ஒன்றக் கலந்தும் எரிபாய்தல் முதலாயின செய்து உடல் விட்டும் போந்த அடியார்களாம்.

இனி, கைக்கிளை நெறிபற்றி ஏங்கியவர்களை, அன்பின் ஐந்திணை நெறி பற்றி ஒழுகச் செய்தவள் நம்தலைமக

ள்ளாவள். இதனை, உயிருண்ணிப்பத்து ஐந்தாம்திருப் பாட்டானும், திருப்பாண்டிப் பதிகத்தானும்,சென்னிப்பத்துப் பத்தாம் திருப்பாட்டானும், யாத்திரைப்பத்தானும், திருப்படையெழுச்சியானும், பண்டாயநான்மறை இரண்டாந் திருப்பாட்டானுமுணர்க. ஒன்ற ஒன்ற உடன்கலத்தற்கும், அங்ஙனமன்றி எரிபாய்ந்தும், வரைபுரண்டும், அன்னபிறவற்றை யாற்றியும் பாதமெய்தற்கும் உரிய ஆற்றல் இயல்பாகவே வாய்க்கப்பெற்ற அடியார்களுக்கு, இறைவன் தானே தோன்றி அருள்செய்வன் என்பது நூற்கருத்தாகலின், அத்தகையோர்க்குப் பிறர்வழிகாட்ட வேண்டாமையின், அவ்வாற்றல் வாய்க்கப்பெறாது இருந்தேங்கும் அடியார்களுக்கு உறுதுணையாக இருந்து, அவர்களை அன்புநெறிக்கண் பயில்வித்து மேலேற்றுமாறே இறைவன் குறிப்பாலுணர்த்தி, அடிகளைப் பெருந்துறையில் ஒன்ற ஒன்ற உடன்கலந்தருளாது விடுத்துத் தில்லை புக்கான் என்பதும் ஈண்டுணர்க.

பண்டு மத்தியந்தன முனிவர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கு ஒரு புதல்வர் பிறந்தார். அப்புதல்வர்க்கு உரியகாலங்களிலே செய்யவேண்டியனவற்றைச் செய்து, கலைவல்லவராக்கிச் சமயநெறிகளைப் போதித்துத் தில்லை நகரிலே இருந்து தவம் முயலுமாறு தந்தையார் அவரைப் பணித்தார். அவரும் அவ்வாறே தவம் முயன்றனர். தில்லைவனத்தே காணப்பட்ட பழைய சிவலிங்கப்பெருமானும் தீர்த்தமும் என்னுமிவற்றுடன், பக்கத்தே ஒரு பொய்கையும் மலர்ச் சோலையும் இருப்பக்கண்டு, அவ்விடத்திலும் சிவலிங்கமொன்றைத் தாபித்து, அவ்விரண்டிடத்தும் தவறாது பூசனை புரிந்துவந்தனர். அந்நாளில், பூசனைக்குரிய பூக்கள் பழுதடைதலைக் கண்டு வருந்தி, அவற்றை வண்டுதீப் பழுது செய்யுமுன் பறித்தற்கேற்ற ஒளியுடைய புலிக்கண்ணும், மரங்களின்மேல் ஏறுதற்குரிய புலிக்காலும், புலிக்கைகளும், அவற்றிடத்தே கண்களும், கால்நகங்கள்தோறும் கண்களும் வேண்டுமென,

இறைவனிடம் முறையிட்டு வரம்பெற்றுப் புலிக்கால் முனிவர் என, அவர் காரணப் பெயர் பெற்றார். அவர் இறைவனை நிருமாணித்துப்பூசித்த இடமும் புலியூர்எனப் பெயர் பெற்றது. இங்ஙனம் புலியூர் வரலாறுணர்க.

மேலும், முற்காலத்தே, திருப்பாற்கடலிலே திருமால் அறிதுயிலின்றி, இறைவன் திருப்புகழ்களைத் துதித்து அழுதுகொண்டிருந்தலை ஆதிசேடன் கண்டு, அங்கிலை பெயர்ந்து திருமால் ஆறியிருந்த செவ்விக்கண், அவனை யடைந்து, தாங்கள் இங்ஙனம் வருந்திய காரணம் யாது? எனக்கேட்டலும், தேவதாருவனத்தில் இறைவன் திருக்கூத்தினைக்கண்டு பித்துற்றமையே அதற்குக் காரணமாகுமென, அதுகேட்ட ஆதிசேடனும்மனமுருகி ஐயனே அவ்வரலாற்றினையறியப் பெரிதும் விரும்புகின்றேன்; திருவாய் மலர்ந்தருள்க என்றலும், திருமால் கூறுவான்:

தேவதாரு வனத்திலே நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர் உளர். அவர்மறைநூல், தானேதோன்றியதெனவும், அதன்கண் விதித்த வேள்வி முதலாயின செய்தலே இம்மை மறுமை நலன்களைக் கொடுக்க வல்லதெனவும், உயிர்களின் வேறாய் இறைவன் ஒருவன் இலன் எனவும் அம்மறைநூலுட் கூறிய சிவம் முதலாய பெயர்கள் எல்லாம் புனைந்துரை வகையாற் கூறப்பட்டன எனவும், வேதத்தைப் பொருள்தெளியக் கற்பதனால் உண்டாவது ஞானம் எனவும், அது சப்தம் எனப்படுமெனவும் கூறும் சைமினி முனிவர் இயற்றிய பூர்வமீமாஞ்சைக் கோட்பாட்டினையே பின்பற்றியவராய் ஓதியும், உணர்ந்தும், ஓதுவித்து உணர்த்தியும் வருவாராயினர்.

அவர் இயல்புணர்ந்த இறைவன், அவர்களை நல்வழிப் படுத்தத் திருவுளங்கொண்டு, தாம் பிக்ஷாடனமூர்த்தியாகி என்னை மோகினிப் பெண்ணாகி வருமாறு பணித்து உட

னழைத்துக் கொண்டு, அம்முனிவர்கள் இருக்கைகள் தோறும் புகுதலும், அவனைக்கண்ட முனிமகளிர் அவன் மேல் காமுற்றுக் கற்பிழந்து பலகூறி ஆசையை வெளிப் படுத்தி நிலைகுலைந்தனர். என்னைக்கண்ட முனிவோரும் தம்மகளிர் ஒப்ப நிலைவேறுபட்டு ஒழுக்கங் கெடுவா ராயினர்.

பின்னர், அவர்கள் தம் இழிநிலைகண்டு வருந்திச் சினமிக்கு இறைவனைப் பலவாறு சபித்தனர். அவரிட்ட சாபங்கள் இறைவனை அணுகாதொழிய அபிசாரவேள்வி களை அஞ்சாதியற்றி, அவற்றின்கண் தோன்றியன வற்றுள் புலியொன்றை ஏவ, இறைவன் அதன் தோலை யுரித்து உடுத்திக்கொண்டான். பின்பு கொடிய பாம்பு களை ஏவ, அவற்றை அணிகலன்களாக அணிந்துகொண் டான்; இங்ஙனமே பற்பலவற்றையும் ஏவிப் பயன் பெறாமை கண்டு; ஈற்றில் முயலகன் என்னும் பூதவீரன் ஒருவனை விடுப்ப, அவனையும் இறைவன் திருவடிக்கீழிட்டு, அதன்மேல் ஒன்றையும் ஏவமுடியாது ஆற்றலற்றிருந்த அம்முனிவர்களும், உமையவளும் அஞ்சியயரக் கொடுங் கூத்தியற்றினன்; பின்னர், ஆனந்த நடனஞ் செய்து அம்முனிவர்களை நல்வழிப்படுத்தினன் என்றவாறு.

அதனைக்கேட்ட ஆதிசேடன், இங்ஙனம் தாங்கள் கூறியவற்றைக் கேட்டு யானும் மிகமகிழ்ந்தேன் என்று கூறி, இறைவன் நடனத்தைக் காணவிரும்பி, அவ்விருப் பத்திற்குரிய மெய்ப்பாடுகள்உடலகத்தேகாணப்படநிற்ற லும், நெடியோன் அவனை நோக்கி அன்பனே நீயோ சிவபக்தனயினை; ஆதலின் நின்னை இனியான் அணை யாகக் கொள்ளேன்; நீசென்று தவம்புரிந்து அந்நடனத் தைக் கண்ணாரக்கண்டின்புறுக என ஆதிசேடனை வற் புறுத்தினன். அதனை மறுத்தற்கும் அவனைத் துறத்தற் கும் அஞ்சிய ஆதிசேடன், ஒருவாறு அவனை விட்டு நீங்கி கைலைமலைச்சாரலிற் பெருந்தவமாற்றி இறைவன் அரு ளாணைப்படி முன்னர் அநசூயைபால்தோன்றியஉருவத்

தையே கொண்டு பதஞ்சலி என்னும் பெயர்பூண்டு, தில்லையை யடைந்து புலிக்கால் முனிவருடன் கூடியிருந்து அவரோடும் தைப்பூசத்தன்று இறைவன் ஆனந்தநடனங் கண்டு இன்புற்றனன் என, இறைவன் நடனத்தியல் பையும், பிறவற்றையும் தோயுஞ் சுவைபழுத்த கோயிற் புராணத்துட் சுவைத்தறிக.

இறைவனை எல்லாரும் காணத் தில்லையிலே நடனஞ் செய்தருளுமாறு இறைவனிடம் அவர் வரம்பெற்றனராக லானும், அவர் அருளின்றேல்நடனக்காட்சியும் இவ்வுலகத் திற்கு இல்லாதே வறிதுபோம் ஆதலானும் "பதஞ்சலிக் கருளிய பரமநாடக" என்றனள் என்க.

ஆண்டபரிசது பகரின் எனத்தோற்றுவாய் செய்து கொள்கையும் சிறப்பும் என மேற்கூறியவற்றை இது காறும் விரித்தவாறென்க. கொள்கை என்பால் ஒன்றும் பிறஅடியார்பால் ஒன்றும் ஆயிற்று. தலைமையும் அங்ங னமேயாம் என்க. என்பால் விளங்கிய கொள்கை இருளை ஏறத்துரந்த அளவில் நின்று நிறைவேறாது கழிந்தது. பிறகு அடியார்பால் விளங்கிய கொள்கை, அவர் இருளக ன்று அருள்பெறுமாறு அவரைப்பிரியாதிருந்து ஒன்று படக்கலந்து நிறைவேறிய தொன்றாயிற்று. இனி, தலை மையும் என்பால் விளங்கியது, கீழாய உயிர்கள் யாவும் செவ்விபெறுமாறு அருளுகின்றதோற்ற ஒடுக்கங்களுக் குரிய திருநடனத்தலைமையாயிற்று எனப்பகுத்துணர்க.

இனி, காட்டியும் (104) அருளியும் (106) கறங்கவும் (108) கைக்கொண்டருளியும் (110) அணிந்தும் (114) வண் ணம் பயின்றும் (116) பதியாகவும் (120) பெயராகவும் (118) ஊராகவும் (120) பெயராகவும் (122) மலையாகவும் (124) (கொண்டுஎன ஒருசொல்வருவித்து) ஆண்டுகொண் டருளி (126) ஒழித்தருளி (129) கலந்தருளியும் (131) எரி யிற்பாய்ந்தும் (132) மயக்கமெய்தியும் (123) அலறியும் (134) கடல்புக மண்டியும் (135) அழுது அரற்றி (126)

பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும் (137) ஏங்கினர் ஏங்கவும் (139) இறைவன் (144) உயர்கிழவோன் (146) அடியவரோடும் (144) புக்கினிதருளினன் (145) என, பின்னெந்தவற்றை வினைமுடிவு செய்க.

மேல்தொகுத்த வினைகளுடன் ஆண்டுகொண்டருளி (126) என்னை ஒழித்தருளி (129) கலந்தருளியும் (131) பாதமெய்தவும் (137) ஏங்கவும் (139) இறைவன் (144) உயர் கிழவோன் [146) புக்கினிதருளினன் (145) என்பவற்றையுங்கூட்டுக.

இனி, இத்திருப்பாட்டின் வினைமுடிபு, தோற்றியும் அழித்தும் (5)] துரந்தும் [துரந்தபயன் கொள்ளானுய், ஏனைய அடியார்களுக்கு அருள்புரியும் பொருட்டு ஏறுடையீசனுகி வந்து [25-26] தோற்றுவித்தருளியும்...... ஐம் முகங்களாற் பணித்தருளியும் [10-20] அமர்ந்தருளியும் [22] எழுந்தருளியும் [28] கொள்கையும்....பரிசும் [30-69] ஈண்ட இருந்தும் [70] கொள்கையும் ....பரிசும் [72-82] இடம்பெற இருந்தும் [83] காட்டியும்..........இருந்தும் [84-91] [இங்ஙனமெல்லாம்] கரந்து வந்தருளி, தன்வயிற் படுத்து, தானேயாகிய தயாபரன், எம்மிறை [92-96] ஆகிய இறைவன் [144] உயர்கிழவோன் [146] இருந்தருளியும் [99] மகேந்திர வெற்பனும் அண்ணலுமாகி [101] எந்தமையாண்ட பரிசதுபகரின் [102] கொள்கையும் சிறப்பும் [8] [எங்ஙனமிருந்தன வென்றால்] பத்துறுப்புங்கொண்டு [104-124] ஆண்டுகொண்டருளி [126] என்னை ஒழித்தருளி [129] கலந்தருளியும் [131] பாதமெய்தவும் [137] ஏங்கவும் [139] புக்கினிதருளினன் [145] [என்றிங்ஙனம் இருந்தனவாம்] எனவரும் என்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.